

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Drahy cas.PDB

PDB Name: Drahy cas
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.3.2002
Modification Date: 5.3.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Drahý čas

Dick Francis

1

Vyzvedl jsem všechny čtyři ve White Walthamu. Letěl jsem novým cherokee-šest-300, kterému nebyla dána šance zestárnout. Bledě modré čalounění vonělo novou kůží a na blyštivém trupu nebylo ještě ani jediné škrábnutí. Bylo to pěkné malé letadlo.

Objednali si mne na poledne, ale když jsem ve tři čtvrti na dvanáct přistál, čekali už v baru. Měli před sebou dvojité whisky a limonádu.

Poznal jsem je snadno. Kolem jednoho z malých kulatých stolků byly židle, na nich se povalovaly výtisky Sportovního života, jedno lehké závodní sedlo, opěradla byla ověšena čtyřmi plášti do deště a třemi pouzdry na dalekohled.

Cestující stáli opodál. Na skupince bylo vidět, že její členy nepojilo skutečné přátelství, jen obchodní zájmy.

Nemluvili spolu, ale zdálo se, že hovor musel ustát jen před malou chvilí. Jeden z cestujících, vysoký rozložitý muž, se tvářil dopáleně.

Drobný stíhlý člověk, zřejmě žokej, měl obličej rudý vzteky. Zbývající dva, starší pán a paní ve středních letech, se dívali vytrvale do prázdna a bylo na nich vidět, že usilovně uvažují.

Přešel jsem rozlehlou halu a přistoupil ke skupince.

"Major Tyderman?" oslovil jsem vzduch nad jejich hlavami.

"Prosím," ozval se starší pán, který zřejmě získal hodnost majora před pěknou řadou let.

Odhadl jsem, že musí být blíž k sedmdesátce než k šedesátce.

Byl hubený, šlachovitý, měl malý jezatý knír, ostré, pichlavé oči a popelavě šedé vlasy měl sčesaný přes olysalé temeno. Držel se strnule, páteř rovnou, bradu zaraženou do límce. Vypadal napjatě, velmi napjatě. Byl ve střehu a na svět se díval podezíravě.

Měl na sobě lehký světle hnědý oblek, který střihem trochu připomínal vojenskou uniformu. Na rozdíl od svých společníků neodložil dalekohled na židli, ale měl jej zavěšený šikmo přes rameno.

Pouzdro ověšené spoustou klubovních odznaků mu viselo na břiše.

"Máte zde letadlo, majore," řekl jsem. "Jsem váš pilot, Matt Shore."

Podíval se mi přes rameno, jako by někoho hledal.

"Kde je Larry?" zeptal se úsečně.

"Odjel, dostal místo v Turecku."

Rychle se na mě podíval.

"Vy jste nový," řekl vyčítavě. "Doufám, že nezabloudíte." Myslel to vážně.

"Vynasnažím se," řekl jsem zdvořile.

"Když jsem naposledy letěla na dostihy, tak jsme se opravdu ztratili," poznamenala suše dáma, která stála vlevo od majora.

Podíval jsem se na ni a vyloudil na tváři úsměv budící důvěru.

"Dnes je ale příznivé počasí, takže se nemáte čeho obávat."

Nebyla to pravda. Podle předpovědi měla být odpoledne kupovitá oblačnost a při troše smůly se v mracích snadno ztratí orientace.

Dáma na mě vrhla otrávený pohled a já ihned přestal plýtvat důvěru budícími úsměvy. Nepotřebovala povzbuzení, měla sebevědomí víc než dost. Bylo jí asi padesát, byla drobná, křehká, šedé vlasy ostříhané jako páže. Měla mírné hnědé oči a jemná ústa, podle jejího výrazu a postoje však bylo jasné, že je zvyklá velet i vyšším šaržím, než byl major. Jediná z celé skupiny vypadala vyrovnaně a klidně.

Major se podíval na hodinky.

"Je brzo, máme čas ještě na jednu." Zavolal barmana a objednal další pití. Pak si vzpomněl na mne: "Dáte si taky?"

"Děkuji, ne." Zavrtěl jsem hlavou.

"Osm hodin před startem žádný alkohol, to máte v předpisech, že?" poznamenala žena.

"Tak nějak to je."

Třetí cestující, ten veliký a rozzlobený, mrzutě přihlížel, jak mu barman nalévá dvojitou whisky.

"Osm hodin, no nazdar."

Z pohledu, kterým mě obšťastnil, bylo vidět, že se zřídkka obejde celých dlouhých osm hodin bez pití. Měl bachratý nos, na tvářích modravé žilky a pěkné bříško. Z vody to jistě neměl.

Napjatá atmosféra, kterou jsem cítil, když jsem přišel, zvolna vyprchávala. Žokej uskrával speciální limonádu s malým obsahem kalorií a ruměncem vzteku mu zvolna mizel z tváří. Mohlo mu být asi tak dvaadvacet, měl nazrzlé vlasy, drobnou postavu a bledou, navlhlou pleť. S váhou asi nemá potíže, říkal jsem si, a dehydrataci zřejmě netrpí, má štěstí.

Major se svým rozložitým přítelem rychle dopili, něco si tiše povídali a odešli do intimní místnosti pro pány. Žena se podívala na žokeje.

"Vy jste se asi zbláznil, Kenny Bayste. Jestli budete majoru Tydermanovi pořád takhle odporovat, mohlo by se vám taky stát, že si budete muset hledat jiné místo." Hovořila klamavě mírným, vlnným hlasem.

Kenny Bayst se po mně podíval a stiskl hezké rty. Odložil nedopitou limonádu na stůl a vzal si jeden z plášťů do deště a závodní sedlo.

"Které je to letadlo?" zeptal se. "Chci si uložit věci."

Měl výrazný australský akcent a mluvil rozmrzle. Žena se mírně usmívala, ale na Kennyho se dívala mrazivým pohledem. "Zavazadlový prostor je zamčený," řekl jsem.

"Půjdu s vámi."

Obrátil jsem se k ženě. "Můžu vám taky něco vzít?"

Ukázala mi svůj plášť, hnědočervený s mosaznými knoflíky.

Hodil jsem si ho přes ruku a vzal jsem také dalekohled, který ležel na plášti. Vyšel jsem ven za Baystem.

Po deseti krocích vybuchl: "Je zatraceně snadný házet všechno na hlavu jezdců."

"Nic si z toho nedělejte, u nás zase za všechno může pilot. Takový je život."

"Cože? Jo, to máte pravdu. No jo."

Došli jsme na konec chodníku a vyrazili po trávníku. Z Kennyho stále vyzařoval vztek. Mě to nezajímalo.

"Mimochodem, měl bych vědět, jak se jmenují ostatní cestující."

Kromě majora," řekl jsem.

Překvapeně se otočil.

"Copak vy ji neznáte? Vy neznáte naši Annii Villarsovou? Vypadá jako hodná tetička, ale jazyk má ostřej jako břitva.

Naši Annii přece zná každý." Mluvil hořce a roztrpčeně.

"Já toho o dostizích moc nevím."

"Jo tak. Je trenérka. Dobrá trenérka, to se jí musí nechat, jinak bych u ní taky nevydržel, je vostrá. Ale to vám řeknu, kamaráde, že byste nevěřil, jaké má slovník, když honí kluky při cvalech, za to by se nemusel stydět žádný roťák.

Ovšem, když mluvím s majitelama, tak jako by mědu ukrajoval. Žerou jí z ruky."

"Koně taky?"

"Cože? No jo, koně ji milují. Vona taky jezdí jako profesionál, teda když chce. Ted'ka ale už jezdí zřídkka, jde do let. Ale ve svém fochu se vyzná, to se musí nechat. Ví přesně, co může od kterýho koně chtít, a to je nakonec to hlavní."

Hovořil roztrpčeně, ale také s úctou.

"Jak se jmenuje ten druhý člověk, takový ten rozložitý?" zeptal jsem se.

"Pan Eric Goldenberg."

Odpověděl trpce a bez úcty. Rty se mu křivily a jednotlivé slabiky plival s odporem, jako by se chtěl toho jména rychle zbavit. Pak se odmlčel. Vzal si asi k srdci poučení své trenérky.

Došli jsme k letadlu a uložili věci v zavazadlovém prostoru za zadními sedadly.

"Letíme napřed do Newbury, že jo? Musíme vyzvednout Colina Rosse, ne?"

"Ano."

"O Colinu Rossovi jste už ale slyšel, ne?" zeptal se kousavě.

"Ano, slyšel."

Neznat Colina Rosse bylo prakticky nemožné. Byl nejlepším jezdcem v celé Británii, byl známější a oblíbenější než předseda vlády a vydělal asi šestkrát tolik. Jeho fotografie se objevovaly na všech plakátových stěnách v celé zemi s nápisy, které nabádaly občany, aby pili více mléka. Také se dokonce objevoval v různých časopisech v dětských kreslených povídkách na pokračování. Každý, skutečně každý věděl, kdo je Colin Ross.

Kenny Bayst nastoupil postranními dvířky a usadil se na jedno ze zadních sedadel. Já šel rychle obhlédnout letadlo zvenku, přestože jsem provedl důkladnou kontrolu ani ne před hodinou, než jsem odstartoval z mateřské základny. U firmy Derrydown aerotaxi jsem pracoval první týden, přesně čtvrtý den, a tohle byl můj třetí let. V minulosti se ke mně choval osud dost macešsky, a nechtěl jsem proto nic riskovat.

Na trupu šestisedadlového letadla se zdálo vše v pořádku, žádné volné matice, nechyběly žádné náty, všude bylo oleje přesně tolik, kolik mělo být, vstupní otvory motoru nebyly ucpány mrtvými ptáky, pneumatiky nebyly píchlé, skla pozicních světel nebyla prasklá, vrtulové listy nebyly poškozené, antény nebyly uvolněné. Bleděmodrý kryt motoru seděl pevně, kryty podvozku, ve stejném odstínu bledě modré barvy, byly pevné jako skála.

Než jsem skončil prohlídku, došli ostatní cestující. Goldenberg něco vykládal a stále ještě zuřil. Major přikyvoval a tvářil se trochu nešťastně, Annie Villarsová zřejmě neposlouchala. Když byli v doslechu, slyšel jsem, jak Goldenberg říká: "... nemůžeme toho koně naložit, dokud si nebudeme jisti, že ho ..."

Zarazil se, když do něho major strčil a ukázal na mne. Dělal si zbytečné starosti, mě jejich záležitosti vůbec nezajímaly. Protože je pravidlo, že v lehkém letadle má být těžiště co nejvíc vpředu, požádal jsem Goldenberga, aby se posadil vedle mne, Annie Villarsovou s majorem jsem usadil na střední sedadla, jedno zadní jsem nechal volné pro Colina Rosse, na druhé jsem poslal Kennyho Baysta. Ke středním a zadním sedadlům se cestující dostávali postranními

dvířky. Goldenberg však musel nastoupit přes křídlo, předními dvířky. Musel počkat, až nastoupím já, a pak se teprve vyhrabal nahoru a těžce dopadl na sedadlo vedle mne.

Na všech mých cestujících bylo vidět, že jsou zvyklí létat. Bezpečnostní pásy měli připevněné dřív než já, a když jsem se ohlédl, jestli jsou připraveni k odletu, major si už četl Sportovní život a Kenny Bayst si zuřivě čistil nehty. Trochu si při tom ubližoval, asi potřeboval ventil na vztek.

Jakmile jsem dostal pokyn z věže, odstartoval jsem a zdvihl malé letadlo ke krátkému přeletu přes Berkshire. Létat s aerotaxikem bylo něco podstatně jiného než létat s linkou a já měl pocit, že určitě musí být těžší najít malé dostihové závodiště, než když člověka navádějí radarem na Heathrow. Nikdy předtím jsem na dostihy neletěl, a proto jsem ráno ještě pořádně vyzpovídal svého předchůdce Larryho, když si přišel do kanceláře pro papíry.

"Najít Newbury je lehký jako facka," řekl bez zaváhání, "jednoduše zamíříš na tu obrovskou ranvej, kterou postavili Američané u Greenham Common. Tu bys viděl až ze Skotska. No, a závodiště je kousek severně od té ranveje, přistávací plocha je rovnoběžně s bílým hrazením u cílové rovinky. To určitě najdeš. Jo a dráha je slušná, dost dlouhá. Pokud jde o Haydock, tak to je taky lehký, najdeš ho přesně tam, kde dálnice M6 kříží východní lancasterskou silnici. Nic na tom není."

Na cestě do Turecka se ještě na minutku zastavil ve dveřích, aby mi udělil poslední rady.

"Než poletíš do Bathu, budeš si muset nacvičit krátký přistání."

Jo a Yarmouthu se snaž vyhnout, když je moc hic. No, kamaráde, je to teď tvoje, nějak si s tím porad' a zlom vaz."

Měl pravdu, Greenham Common skutečně bylo vidět z veliké dálky. Ostatně, za slušného počasí se člověk mezi White Walthamem a Newbury těžko mohl ztratit, protože obě města spojovala skoro přímo železniční trať na Exeter. Moji cestující neletěli do Newbury poprvé a major mě dokonce ochotně upozornil na elektrické vedení napříč před přistávací dráhou. Důstojně jsme si sedli na čerstvě pokosený trávník a dojeli po něm až ke konci tribun. Zůstali jsme stát těsně u hrazení.

Colin Ross tam ještě nebyl.

Vypnul jsem motor a v náhlém tichu se ozvala Annie Villarsová.

"Určitě přijde pozdě. Má jet něco pro Boba Smithe, a ten vždycky všechno zdrží."

Ostatní tři neurčitě přikývli a mlčeli dál. Pořád ještě mezi nimi panovala napjatá atmosféra. Po pěti minutách hlubokého ticha jsem požádal Goldenberga, aby mě pustil ven, že se potřebuji trochu protáhnout.

Goldenberg něco nevrle zabručel, protože musel vylézt na křídlo, abych se dostal ven. Pochopil jsem, že jsem asi právě porušil jedno z pravidel firmy Derrydown: nikdy neobtěžuj zákazníka, budeš ho ještě potřebovat.

Jakmile jsem byl venku, dali se moji cestující zase do hovoru.

Obešel jsem letadlo, opřel se o křídlo, díval se na mraky rozeté na bleděmodrém nebi a přemýšlel nesoustředěně o všem možném. Diskuse v letadle byla stále hlasitější. Když jeden z cestujících otevřel dvířka, aby se kabina trochu vyvětrala, začínaly ke mně zalétat útržky hovoru.

"... to si prostě říká o dopingový test ..." Annie Villarsová.

"... když neumíte prohrávat přesvědčivěji, najdeme si někoho jiného ..." Goldenberg.

Kenny Bayst něco odsekl a Annie Villarsová ho rozhořčeně okřikla: "Bayste!"

"... to jsme se ocitli v obtížné situaci ..."

"... nedám vám ani o penny víc než minule!" důrazně prohlašoval major.

Kenny něco nesrozumitelně namítal a Goldenberg ho rozzuřeně okřikl: "Čert vem vaši licenci!"

Kenny, hochu, říkal jsem si, jestli si nedáš pozor, skončíš jako já, budeš mít licenci, ale jinak nic.

Po silnici kolem tribun se blížil ford stejšn. Projel brankou v ohradě a kodrcal po trávě k nám. Vůz zastavil asi dvacet stop od letadla a vystoupili z něho dva muži. Větší z nich, řidič, vůz obešel a vyndal zezadu jeden plátěný a jeden kožený kufřík. Menší muž vykročil po trávníku k nám. Odlepil jsem se od křídla a postavil se zpřima. Muž se zastavil několik kroků od nás a čekal, až ho dohoní jeho společník. Na sobě měl vybledlé džínsy, šedobílý bavlněný svetr s modrým lemováním a na nohách úzké černé tenisky. Měl hnědé vlasy, neobvykle široké čelo, krátký, rovný nos a jemnou, skoro ženskou bradu. Kosti měl drobné a pas jako panna, tak útlý, že by mu ho dámy z minulého století záviděly. Vypadal však mužně a hlavně zrale.

Podíval se na mě s nepatrným úsměvem v očích, s úsměvem, který je příznačný pro ty, kdo poznali život. Duši měl starou. Bylo mu dvacet šest let.

"Dobrý den," pozdravil mě.

Podal mi ruku a já mu jí potřásl. Dlaň měl chladnou, stisk krátký a pevný.

"Kam se poděl Larry?"

"Larry odjel, já jsem Matt Shore."

"Výborně."

Nepředstavil se, věděl, že je to zbytečné. Bylo by mě zajímalo, jaké to asi je, být v jeho situaci. Nezdálo se však, že by ho sláva zkazila.

Nepřipomínal v ničem proslavené muže, z kterých vyzařuje vědomí vlastní důležitosti. Podle toho, jak se oblékal, se naopak zdálo, že se snaží být co nejméně nápadný.

"Obávám se, že jsme se trochu zpozдили," řekl, "budete teď na to asi muset šlápnout."

"Budu se snažit."

Jeho společník mezitím dorazil s kufrem, uložil jsem jej v předním zavazadlovém prostoru za motorem, před přední stěnou kabiny.

Než jsem řádně zavřel dvířka zavazadlového prostoru, Colin Ross se už usadil na zbývajícím zadním volném sedadle a připoutal se. Goldenberg s nevrlym funěním vylezl a pustil mě na moje místo. Rossův průvodce (byl to patrně výše

zmíněný opozdilec, trenér Bob Smith) se halasně rozloučil s mými cestujícími a díval se za námi. Nastartoval jsem motor, odjel na konec travnaté plochy, otočil stroj proti větru, rozjel se a vzlétl.

Let na sever probral bez zvláštních příhod. Letěl jsem po nejsnazší letové cestě a navigoval podle pozemních radiomajáků v Daventry, Lichfieldu a Oldhamu. Letecká dispečerská služba v Manchesteru nám přikázala, abychom jejich kontrolní oblast obletěli ze severu, takže jsem se pak musel k Haydocku vracet trochu na jih.

Závodiště jsem našel snadno. Přesně tak, jak říkal Larry, poblíž křižovatky dvou velkých silnic. Sedli jsme si na travnatém pásu uprostřed dostihové dráhy a podle majorovy rady jsem letadlo zaparkoval těsně u hrazení, asi sto yardů od hlavní tribuny. Moji cestující vystoupili a posbírali si věci. Colin Ross se mlčky podíval na hodinky a na rtech se mu objevil úsměv, který zase ihned zmizel. Pak se mě zeptal, jestli se půjdu dívat na dostihy.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Asi zůstanu tady."

"Řeknu zřízenci u brány, aby vás pustil do padoku, kdybyste si to přece jenom náhodou rozmyslel."

"Děkuji vám," řekl jsem překvapeně, "děkuji mockrát."

Krátce přikývl a vykročil, aniž čekal na ostatní. Podlezl pod bíle natřeným hrazením a rozběhl se přes dráhu.

"Je to příznivec pilotů, měl byste toho využít," poznamenal Kenny, když jsem mu podával plášť do deště a natahoval ruku pro sedlo.

"Taky toho možná využiju."

Neměl jsem to však v úmyslu. Dostihy pro mne začínaly a končily s Derby. Ostatně nemám povahu hazardéra.

"Doufám, že víte, že po dostizích letíme všichni do Newmarketu, že se nevracíme do Newbury?" zeptala se Annie Villarsová svým klamně mírným hlasem.

"Jistě, řekli mi to před odletem."

"Tak dobře."

"Jestli nepudeme všichni pod zámek," utrousil Kenny.

Goldenberg se po mně rychle ohlédl, chtěl vědět, jestli jsem tu poznámku zaslechl. Nehnul jsem brvou. Nevěděl jsem, o co jde, nezajímalo mě to a taky se mě to vůbec netýkalo.

Major Tyderman si nervózními, trhavými pohyby přihlazoval knír.

"Poslední dostih se běží v půl páté, pak budeme muset jít na skleničku. Myslím, že bychom mohli vyrazit zpátky tak asi ve čtvrt na šest. Souhlasíte?"

"Samozřejmě, majore."

"Tak dobře."

Pátavě a podezíravě přelétl očima své ostatní společníky. Oči se mu vztekle zúžily při pohledu na Kenny Baysta, rozšířily a opět zúžily, když zavadily o Goldenberga, zklidnily se při pohledu na Annie Villarsovou a zchladly, když se díval za odcházejícím Colinem Rossem.

Podle jeho zevních reakcí bylo těžko uhodnout, jaké myšlenky se mu honí v hlavě. Když se ale podíval na mne, poznal jsem, že mě nevnímá a že usilovně přemýšlí.

"Dobře, tak ve čtvrt na šest," opakoval nepřítomně.

Oslovil mě Kenny: "Být váma, tak zbytečně neutrácím prachy na dostih v půl čtvrtý."

Goldenberg zrudl vzteky, zdvihl zaťatou pěst a málem se na Baysta vyhnul.

Annie Villarsová ho zarazila. Medovým tónem jejího hlasu pronikla kalená ocel, ostrá jak břitva, zdrcující.

"Ovládejte se, pitomče!"

Goldenbergovi doslova poklesla čelist a odhalila řadu ošklivých, nechutně hnědavých zubů. Spustil zaťatou pěst a vypadal skoro komicky.

"A pokud jde o vás," obrátila se ke Kennymu, "už jsem vám jednou řekla, abyste držel jazyk za zuby. Tohle byla vaše poslední příležitost."

"To mi jako dáváte padáka?"

"O tom si promluvíme, až tohle odpoledne skončí."

Nezdálo se mi, že by Kennymu dělalo zvláštní starosti, jestli přijde o místo. Naopak, napadlo mě, že se vlastně snaží ostatní vmanévrovat do toho, aby ho vyhodili. Dostal se mezi mlýnské kameny a dokud se točily, nemohl ven.

Začalo mě zajímat, co se asi odehraje při dostihu v půl čtvrté.

Aspoň mi odpoledne rychleji uběhne, říkal jsem si.

Odcházeli k tribunám. První šel Kenny, za ním major s Goldenbergem a o několik kroků pozadu Annie Villarsová. Major se chvilkami zastavoval, otáčel se, čekal, až ho došla, a pak zase okamžitě vyrazil napřed. Moc se mu to zdvořilé chování nedařilo. Velice mi připomínal mou tetu, která mě v dětství přesně takhle vodila na procházku.

Tehdy mě to moc zlobovalo.

Vzdychl jsem, zavřel dvířka u obou zavazadlových prostorů a začal jsem poklízet v kabině. Annie Villarsová kouřila tenká cigára, Goldenberg odhazoval papírky, ve kterých byly zabalené zažívací tabletky, major zahodil na zem zmuchlané noviny.

Sbíral jsem ještě smetí, když přistála dvě další letadla, jedna čtyřsedadlová cessna a jeden šestisedadlový dvoumotorový azték.

Díval jsem se nezaujatě, jak si sedají. Pilot aztéka by si za svůj dvojitý přistávací skok zlatou medaili nezasloužil.

Nejdřív vystoupila skupina drobných, štíhlých chlapů, kteří se rozběhli jako stádo jelínek přes trať k padoku. Za nimi vystoupili mohutnější pánové ověšení dalekohledy a velkými brašnami. Později jsem se dozvěděl, že v brašnách nosí dresy. Nakonec z obou letadel vystoupili klidně a beze spěchu muži oblečení podobně jako já, v tmavých kalhotách, bílých košilích, s tmavými, úhlednými kravatami.

Přešli zvolna k sobě a zapálili si cigaretu. Nechtěl jsem být nespolečenský, a tak jsem se po chytli rozhodl za nimi zajít. Dávali se, jak přicházím, bez přivítání a bez úsměvu.

"Dohrý den," pozdravil jsem. "Dnes je hezky, co?"

"Snad," řekl jeden a "Myslíte?" ozval se druhý.

Cigaretu mi nenabídlí, zato mě jen obdařili studenými, nevlídnými pohledy. Takové jednání jsem dobře znal. Pootočil jsem se a přečetl si jméno firmy na jejich letadlech. Oba stroje patřily stejnému podniku, aerotaxi Polyplane. Jsou to vrtáci, říkal jsem si, takhle pěstovat konkurenční zášť.

Pak jsem to s nimi ještě jednou zkusil.

"Přiletěli jste zdaleka?" zeptal jsem se.

Neodpověděli. Jenom na mě civěli jako dvě sardinky.

Zasmál jsem se jim do očí, ať vědí, jak jsou směšní.

Byli směšní. Otočil jsem se na patě a šel zpátky ke svému letadlu.

Když jsem ušel asi deset kroků, zavolal za mnou jeden z nich: "Kde je Larry Gedge?"

Podle jeho tónu bylo jasné, že Larryho neměl o nic radši než mě.

Rozhodl jsem se, že špatně slyším. Jestli opravdu chtějí vědět, co je s Larrym, můžou přijít za mnou a slušně se zeptat. Mají to ke mně stejně daleko, jako já k nim.

Neobtěžovali se a mně to nijak nevadilo. Věděl jsem přece už dávno, že piloti nejsou jedna jediná, velká, šťastná rodina, že se dovedou požírat a nenávidět jako kterákoli jiná skupina lidí.

Posadil jsem se znovu na své sedadlo a začal studovat mapy a letový plán na zpáteční cestu. Měl jsem čtyři hodiny času a tahle práce mi zabrala tak dvě minuty. Uvažoval jsem o tom, že bych mohl zajít k tribunám a něčeho se najíst, ale pak jsem se rozhodl, že vlastně nemám hlad. Pak jsem začal zívat. Byl to zlovyk.

Už tak dlouho jsem žil ve stavu ustavičné deprese, že jsem pomalu ani jiné duševní rozpoložení neznal. Občas, když jsem nastupoval do nového místa, trochu mi svítila naděje a zasmušilé mraky, které mi věčně visely nad hlavou, se odhrnuly. Život mě ale vždy znovu poučil, že naděje je marná. Od doby, kdy jsem se naučil létat a život se mi zdál krásný, vystřídal jsem šest různých zaměstnání. Od okamžiku, kdy jsem zjistil, že život krásný není, změnil jsem zaměstnání čtyřikrát. Myslel jsem si, že lítat s aerotaxi by mohlo být zajímavé.

Ostatně, jakákoli práce musí být zábavnější než letecké hnojení poli (to jsem dělal ve svém posledním místě). Bylo však dost naivní představit si, že uniknu mrzutostem, nepříjemnostem a lidské nevlídnosti.

Všechno se to už sešlo, jako obvykle. Nespokojení cestující, závistivá, nevraživá konkurence a nikde žádná radost. Ozvalo se zabouchání na trup a pak skřípání, jak někdo lezl po křídle. Pootevřené dveře kdosi rozrazil dokořán a v otvoru se objevila skrčená dívčí postava. Nakláněla se v podřepu dovnitř, aby na mě viděla.

Byla tmavovlasá, štíhlá, měla velké brýle proti slunci. Oblečená byla do modrobílých plátěných šatů a na nohách měla vysoké bílé boty. Vypadala ohromně. Den byl rázem hezčí.

"Vy zatracený sprostý darebáku!" řekla.

Tak to bychom měli, den byl normální.

2

"Pardon! Vy jste někdo jiný."

Sundala si brýle proti slunci a zastrčila je do bílé kabelky s červenomodrobílým popruhem, kterou měla zavěšenou přes rameno.

"To nic."

"Kde je Lamy?"

"Odjel do Turecka."

"Odjel?" zeptala se nechápavě. "To myslíte jako doslova? Odjel nebo se chystá odjet, nebo co?"

Podíval jsem se na hodinky.

"Myslím, že měl startovat z Heathrow před dvaceti minutami."

"Sakra, zatraceně!" ulevila si.

Postavila se zpřímá, takže byla otevřenými dvířky vidět jen od pasu dolů. Byl to docela pěkný pohled pro chudého letce. Nohy vypadaly tak na třiadvacet a byly bez vady.

Znovu se sehnula. Ostatní součástky měla taky docela pěkné.

"Kdy se vrátí?"

"Má smlouvu na tři roky."

"Ale zatraceně!" zoufale se na mě podívala. "Prosím vás, mohli bychom si na chvilku pohovořit? Smím k vám vlézt?"

"Samozřejmě."

Posbíral jsem mapy a ostatní věci z Goldenbergova sedadla.

Vstoupila do kabiny a s naprostou samozřejmostí vklouzla na místo vedle mně. Určitě nenastupovala do sportovního letadla poprvé. Pořád mi nešel z hlavy Larry, šťastný Larry.

"Nedal vám náhodou něco pro mě ... balíček ... nebo něco?" zeptala se zasmušile.

"Obávám se, že ne."

"To je tedy darebák ... Doufám, že to není váš kamarád?"

"Viděl jsem ho dvakrát v životě."

"Štípl mi sto liber."

"Štípl?"

"Jo. A to mi ještě ukradl taky kabelku, klíče a vůbec." Vztekla sevřela rty. "Zapomněla jsem kabelku před třemi týdny v tomhle letadle," dodala, "když jsme letěli do Doncasteru. A Larry od té doby sliboval, že ji vezme s sebou, až poletí zase na dostihy, a předá ji pro mě Colinovi. Jenže na to ty tři týdny soustavně zapomínal. Tak si myslím, že už asi počítal s tím, že zmizí do Turecka a nebude mi ty věci muset vracet, když to bude takhle protahovat."

"Colin ... Colin Ross?"

Nepřítomně přikývla.

"Vy jste jeho žena?"

Překvapeně se na mě zadívala a dala se do smíchu.

"Panebože to ne, jsem jeho sestra. Teď jsem ho právě zahlídla v padoku a ptala jsem se ho, jestli už má mou tašku a on mi začal něco vykládat. Jenže já se namíchla, neposlouchala jsem ho a rovnou jsem se rozletěla sem. Asi se mi snažil říct, že dnes nepřiletěl s Larrym ...

Mám vztek, když mě někdo okrade. Když to Larry tak nutně potřeboval, mohl si říct Colinovi, určitě by mu byl tu stovku půjčil, nemusel krást."

"Není ale obvyklé nosit u sebe tak velkou částku," poznamenal jsem.

"Mně tu stovku zrovna předtím Colin dal, v letadle. Dostal od jednoho majitele ohromný prezent v hotovosti a ty prachy mi dal na jeden nezaplacený účet. Bylo to od Colina hezké, a já mu přece nemůžu dost dobře říct o další stovku, protože jsem husa a tuhle jsem nechala povalovat ..." zasmušile se odmlčela.

"Jo, a ten nezaplacený účet byl za letecký kurs," dodala.

Se zájmem jsem se na ni podíval.

"Jak jste s tím daleko?"

"Ale já už mám licenci, teď jsem chodila do navigačního kursu, rádiová navigace a tyhle věci. Mám celkem nalítáno devadesát pět hodin. Ovšem, za poslední čtyři léta."

To znamenalo, že je zkušební začátečník, a to bylo nejnebezpečnější stadium. Když piloti nalítají osmdesát hodin, myslí si, že už umějí všechno. Když překročí sto hodin, vědí, že neumějí nic. V mezidobí mezi oběma stadii se stává nejvíce neštěstí.

Začala se mě vyptávat na letadlo a já jí ochotně odpovídal. Pak se zvedla.

"No, nemá smysl tady takhle prosedět celé odpoledne." Začala se soukat ven na křídlo. "Vy se nepůjдете podívat na dostihy?"

"Ne." Zavrtěl jsem hlavou.

"Ale to je hloupost, pojďte, polezte ven."

Slunce svítilo a ona byla moc hezká. Usmál jsem se, řekl O. K. a seskočil na trávník za ní. Bylo by zbytečné uvažovat o tom, jak rozdílně by se věci vyvíjely, kdybych ji neposlechl a neodešel.

Vzal jsem si ze zadního zavazadlového prostoru sako, pozamykal všechny dveře a vyrazil za ní. Zřízenec u brány mě do padoku skutečně vpustil. Colinova sestra nejevila snahu se mě zbavit. Brzy zjistila, že o tomhle sportu nevím zhora nic a zdálo se, že ji těší, že mě může trochu do věci zasvětit.

"Vidíte tamhle toho hnědáka?" postrčila mě směrem k padoku.

"Ten vzadu, čísla šestnáct. Jede ho v tomhle dostihu Colin. Má sice cikánské faldy, ale bude dobrý."

Rozesmál jsem se.

"Nepovídejte!"

Pobaveně se na mě podívala.

"Opravdu."

"Takže si na něho mám vsadit?"

"Vy to vůbec neberete vážně."

"Beru," ohrazoval jsem se.

"Neberete to vážně. Máte asi podobný vztah k dostihům jako já ke spiritistům. Jste nedůvěřivý a trochu povýšený."

"No nazdar."

"Měl byste si uvědomit, že se vlastně díváte na výstavní přehlídku zboží jednoho výnosného úseku vývozního obchodu."

"Když to berete takhle, tak musím uznat, že je to tu určitě zábavnější než třeba v továrně na auta."

"Však ono vás to chytí," řekla s jistotou.

"Ba ne," řekl jsem s pevným přesvědčením.

Zavrtěla hlavou.

"Ale ano, jestli budete často lítat na dostihy, začne vás to bavit, uvidíte. Nakrápne to tu vaši ledovou skořápku a snad vás konečně něco trochu vzruší."

Zamrkal jsem.

"To často takhle hovoříte s cizími lidmi?"

"Ne," řekla pomalu, "většinou ne."

Pestře oblečení žokejové proudili do padoku a tvořili malé skupinky s majiteli koní a trenéry. Ve skupinkách bylo mnoho vzrušeného hovoru, dohadování a pokyvování hlavami. Snažil jsem si vzít k srdci radu sestry Colina Rosse a pokoušel jsem se to všechno brát vážně. Moc mi to nešlo.

Sestra Colina Rosse ...

"Jmenujete se vůbec nějak?" zeptal jsem se.

"Většinou ano."

"Tak vám pěkně děkuji."

Zasmála se.

"Jmenuji se Nancy. A vy?"

"Matt Shore."

"Hm. Je to takové tvrdé, suché jméno. K vám se hodí."

Žokejové vyletěli do vzduchu jako pestré konfety, dopadli do sedel a vyrazili na svých lesklých, dlouhonohých zvířatech na dráhu.

Nancy říkala, že běží dvouletí koně.

Šla se mnou zpátky k tribunám a nabídla mi, že mě propašuje do oddělení vyhrazeného pro majitele koní a trenéry.

Mohutný funkcionář, který stál dole pod schody, se rozzářil od ucha k uchu, když ji uviděl, z očí měl jen usměvavé škvírky a dočista mě zapomněl požádat, abych se příslušně legitimoval.

Zjistil jsem, že na malé střešní tribuně každý Nancy zná a že všichni sdílejí pocity usměvavého funkcionáře. Představila mě několika lidem, jejichž zájem o mě ochladl jako čaj na mrazu, když zjistili, že neumím ocenit jejich sázky.

"Je to pilot," řekla Nancy omluvně, "přiletěl s Colinem."

"Ach tak," řekli.

Byli tam také dva z mých cestujících. Annie Villarsová se soustředěně dívala, jak koně cválají kolem, ústa měla sešpulená. Její generálská povaha prorážela na povrch a stírala nátěr vlídné ženskosti.

Major Tyderman stál rozkročený, bradu zastrčenou do límce a něco si psal do programu. Vzhlédl, uviděl nás a rychle k nám zamířil.

"Poslyšte," oslovil mě (zapomněl zřejmě, jak se jmenuji). "Nevzpomínáte si náhodou, jestli jsem v letadle nenechal Sportovní život?"

"Nechal, pane."

"Ale sakra ... měl jsem tam nějaké poznámky, budu si muset pro to dojít. Zajdu tam po tomhle dostihu."

"Nechcete, abych vám pro ty noviny skočil?"

"To jste moc hodný, kamaráde, ale ... ne, to od vás nechci. Udělá mi dobře, když se projdu."

"Letadlo je zamčené, pane, budu vám muset půjčit klíče."

Sáhl jsem do kapsy a podal mu je.

"Dobře. Děkuji." Prkenně přikývl.

Dostih byl odstartován a skončil dřív, než jsem se stačil rozkoukat a než jsem našel barvy Colina Rosse. Přitom to bylo dost snadné, protože Colin vyhrál.

Annie Villarsová zastrčila svůj obrovský dalekohled do pouzdra a obrátila se k Nancy.

"Jak se daří Midge?" zeptala se.

"Děkuji, daří se jí dobře, je jí mnohem lip, teď je v pořádku."

"To ráda slyším. Už chudák zkusila dost."

Nancy přikývla, usmála se a všichni jsme zvolna sešli z tribuny dolů.

"Tak co teď," zeptala se Nancy, "mohli bychom jít na kávu, ne?"

A taky bychom mohli něco sníst, co říkáte?"

"Poslyšte, jistě tu máte lepší společnost, než jsem já, a já se sám neztratím, ani nic neprovedu."

Zacukalo jí ve tváři.

"Já dnes potřebuju tělesnou stráž, a vybrala jsem si na to vás."

Jestli mě chcete opustit, tak samozřejmě můžete, ale kdybyste se mně držel, byla bych ráda."

"To pro mě nebude žádná oběť."

"Výborně. Tak pojďme na tu kávu."

Dali jsme si velice dobrou kávu s ledem a obložené chleby s krocanem. Když jsme byli v nejlepším, objevil se u našeho malého stolku náhle důvod, proč Nancy potřebovala ochránce, a doslova ji zahalil. Snažila se to stvoření ze sebe setrást. Vypadalo to jako změt' dlouhých vlasů, vousů, korálků, třásní a bylo to zabalené do roucha, které připomínalo ubrus s dírou uprostřed. Nancy na mě zpod té zmeti volala: "Příteli, do služby!"

Vstal jsem, natáhl ruce a chytil za ten ranec vlny a vlasů a táhl.

Ukázalo se, že to stvoření je mladý muž. Poněkud zprudka a neurvale jsem ho posadil na volnou židli.

"Nancy!" zvolal vyčítavě.

Obrátila se ke mně: "Tohle je Chanter, je sice dospělý, ale ještě pořád si hraje na hippie, dítě přírody, jak vidíte."

"Jsem umělec," ohrazoval se.

Kolem hlavy měl vyšívanou čelenku jako kůň. Vlasy měl umyté a na tvářích měl kousky vyholené, aby bylo jasné, že nechodí zarostlý jenom proto, že je líný se holit. Při bližším nahlédnutí jsem zjistil, že má skutečně na sobě tmavý žinylkový ubrus a dírou uprostřed má prostrčenou hlavu. Pod ubrusem vykukovaly kožené kalhoty s třásněmi od pasu až dolů a na těle měl měkkou, těsnou košili, která mu přiléhala na hubené břicho. Kolem krku mu visely všelijaké náhrdelníky, přívěsky a stříbrné řetězy. Pod vši tou parádou vykukovaly špinavé bosé nohy.

"Chodila jsem s ním v Londýně do výtvarné školy," vysvětlovala Nancy odevzdaně. "Teď je v Liverpoolu a to je odsud kousek."

Kdykoli jsou tady dostihy a já přijedu, tak se tu ukáže."

"Tak," pronesl Chanter hlubokomyslně.

"To pořád dostáváte stipendium?"

Nemyslel jsem to kousavě, prostě mě to zajímalo.

"Kamaráde, tady, teda tady já vystupuji jako kazatel."

Málem jsem se dal do smíchu.

"Pochopil jste, jak to myslí?" zeptala se Nancy.

"Ano, je učitel."

"Správně, kamaráde, to jsem chtěl říct."

Sáhl po jednom obloženém chlebu. Prsty měl zelené s černými skvrnami. Od barev.

"Jo a kdyby tě snad napadly nějaký chtivý myšlenky, pokud jde o tohohle ptáčka, tak na to klidně zapomeň. Tohle je můj píseček, jasný?"

"Nepovídej !"

"To teda povídám, kamaráde, jasný, jo?"

"A jakpak to?"

Obdařil mě pohledem, který byl stejně šílený jako jeho zevnějšek.

"Tomuhle ptáčkovi jsem ještě neposolil ocásek a nebudu mít pokoj, dokud se mi to nepodaří."

Nancy se na něj dívala a v jejím výrazu se mísilo pobavení se strachem. Nevěděla, má-li Chantera pokládat za zamilovaného osla, nebo za neukojeného sexuálního maniaka. Mně to taky nebylo jasné.

Chápal jsem však, že Nancy potřebuje oporu, když je Chanter nablízku.

"Chce mě jenom proto, že já ho nechci," řekla.

"To tak bývá," přikývl jsem, "uražená mužská ješitnost."

"Každá druhá slečna ho zatím chtěla."

"Tím je to horší."

Chanter se na mě znechuceně díval. "Seš koženej, kamaráde, suchej měšťák."

"Každý jsme nějaký," řekl jsem kousavě.

Spolykal poslední obložený chlebiček, ostentativně se ke mně otočil zády a oslovil Nancy: "Poslyš, co kdybychom se my dva tohodle křena zbavili, co ty na to?"

"A co kdyby ne? Já jdu s Mattem a jestli chceš, tak se můžeš přidat."

Zamračeně se díval do země a pak se najednou vztyčil, až se na něm všechny třásně, řetězy a korálky rozhoupaly a rozcinkaly.

"Tak teda pojďte. Jdeme se podívat na koně, život zbůhdarma ubíhá."

"Ale kreslit doopravdy umí," poznamenala Nancy, když jsme vykročili za žinilkovým ubrusem do slunečního jasu.

"O tom nepochybují. Řekl bych ale, že asi nejlip kreslí karikatury s určitou dávkou krutosti a cynismu."

"Jak jste to uhádl?" zeptala se překvapeně.

"Vypadá na to."

Klusal podle nás, pleskal bosýma nohama a svým poněkud neobvyklým zjevem budil značnou pozornost diváků.

Někteří se tvářili pobaveně, jiní jako na pokraji mrtvičného záchvatu. Zdálo se, že si toho Chanter nevšímá. Nancy na to byla asi zvyklá.

Když jsme se zastavili u padoku, Chanter se opřel o zábradlí a začal řečnit: "Koně," zahájil, "nevidím v nich to, co vy. Když vidím závod, no koně, vidím stroj a stroj taky kreslim. Stroj ve tvaru koně, s pumpujícími písty, svalová vlákna jako ojnice, v rychlostní skřini prasklina, cítím, jak olej odkapává do tělní dutiny ..."

Náhle se odmlčel a jedním dechem se zeptal: "Jak se daří tvé sestře?"

"Je jí mnohem líp, daří se jí teď docela dobře," odpověděla Nancy.

"To jsem rád," poznamenal a pokračoval v přednášce. "Pak bych nakreslil v pozadí vzdouvající se tribuny, klobouky létající do vzduchu, jásající dav, a mezitím ve strojích praskají útroby ... vidím všechny součástky, vidím, co se s nimi děje, s každým kouskem ..."

cítím to přepětí ... vidím barvu všech částíček ... nic na světě není skutečný celek ... nic není takové, jak se nám jeví ... všechno jsou jen částice."

Náhle zase zmlknul a přemýšlel o tom, co právě pronesl.

Po chvíli uznalého ticha jsem se ho zeptal, jestli svoje obrazy někdy také prodává.

"Jestli prodávám?" vrhl na mě zničující, pohrdavý pohled.

"Ovšem že ne, peníze jsou mi odporné."

"Daleko nejodpornější je, když je člověk nemá," poznamenala Nancy.

"Jsi odpadlík, děvče," řekl rozhorleně.

"Láska o kůrce chleba je prima, když je člověku dvacet, v šedesáti bych o ni nestála, pak by to bylo dost tristní."

"Mně nikdy nebude šedesát, šedesátka se hodí jen pro dědky. To pro mě není."

Odvrátili jsme se od padoku a octli se tváří v tvář majoru Tydermanovi.

Nesl si svůj Sportovní život a podával mi klíče. Přelétl zrakem Chantera a dokonale se ovládl. Ani nehnul brvou.

"Zase jsem zamkl," poznamenal, když mi klíče předával.

"Děkuji, majore."

Přikývl, podíval se ještě jednou na Chantera a důstojně odkráčel.

Ani Nancy nedokázala, aby funkcionář u schodů na tribunu pro majitele koní a trenéry pustil nahoru i Chantera. Museli jsme se dívat dole a Chanter opakovaně mumlal něco o smrdutých buržoustech.

Colin dojel druhý. Publikum pískalo a spousta lidí roztrhala tikety. Na tohle byla Nancy zřejmě taky zvyklá.

Mezi příštími dvěma dostihy jsme seděli na trávě a poslouchali Chanterovu přednášku o nebezpečí peněz, rasismu, války, náboženství a manželství. To všechno už tu bylo, nic nového. Ovládl jsem se a nic jsem k tomu nepoznamenal. Během přednášky Chanter několikrát bez varování vztáhl ruku a položil ji Nancy na řadra. Nancy pokaždé klidně a bez vzrušení ruku za zápěstí zdvihla a hodila mu ji zpátky. Akce vždy probírala bez komentáře.

Po příštím dostihu (Colin byl třetí) Chanter zjistil, že má sucho v krku a my ho s Nancy poslušně následovali do baru,

abychom se něčeho napili. Objednali jsme si třikrát coca-colu, kterou nám nalila unavená barmanka. Chanter si pečlivě hrál se skleničkami a čekal, až zaplatím. To se dalo čekat.

Bar byl jen asi zpolovice zaplněn a většina zákazníků pozorovala vysokého, hranatého muže se silným australským přízvukem. Měl na noze čerstvou sádku a opíral se nešikovně o berle, na které zřejmě ještě nebyl zvyklý. Jeho hlasitý smích co chvíli přehlušoval šum v místnosti, když se někomu omlouval, že do něho vrazil.

"Ještě to s těma klackama neumím..."

Chanter se na něj díval trochu s odporem, jako ostatně na většinu lidí.

Vysoký Australan začal vysvětlovat dvěma zájemcům, co ho vlastně potkalo.

"Fakt, nedá se říct, že bych litoval, že jsem si ten kotník zlomil.

Byla to nejlepší investice, jakou jsem kdy trefil, fakt."

Nakažlivě se zasmál a lidé kolem něho se začali usmívat. Kromě Chantera ovšem.

"Tak poslouchejte, tejdén předtím, než se mi to stalo, jsem uzavřel pojistku. No a pak jsem spadl ze schodů a dostal jsem tisíc liber.

No to přece ujde, ne? Tisíc liber za to, že se člověk sesype ze schodů."

Znovu se dal do srdečného smíchu.

"Tak pojd'te, pánové, dopijte a půjdeme si vsadit kus ty božský many na mýho dobrýho kamaráda Kennyho Baysta." To mnou trhlo. Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že bude půl čtvrté. Kenny Bayst zřejmě zapomněl upozornit svého dobrého přítele, aby na něho nesázel. Mně do toho ovšem nic nebylo.

Kdybych Australana varoval já, asi bych Kennymu moc neposloužil.

Vysoký Australan se vykolébal z baru a za ním vyšli jeho dva kumpáni. Obyčejná zvědavost přemohla Chanterovu povznesenost.

"To mi prosím vás řekněte, kdo mohl tomu troubovi dát tisíc liber za zlomený kotník?"

Nancy se usmála.

"Pojišťovna. Zavedli teď novou úrazovou pojistku pro všechny účastníky dostihů. Moc o tom nevím, ale slyšela jsem v poslední době několikrát, jak si o tom známí povídají."

"Pojistky jsou nemorální," kázal Chanter a přitom vklouzl za Nancy, jednou rukou ji objal a položil jí dlaň na břicho. Nancy ruku shodila a ustoupila. Jako tělesná stráž jsem se zatím moc neosvědčil.

Prohlásila, že příští dostih chce pořádně vidět, opustila nakvašeného Chantera a odešla na vyhrazenou tribunu. Bez ptaní jsem ji následoval.

Netoužil jsem zůstat s Chanterem o samotě.

Nakoukl jsem Nancy přes rameno do programu a zjistil, že Kenny Bayst jede koně, který se jmenuje Rudiments, měl číslo sedm, patřil vévodovi z Wessexu, trénovala ho Annie Villarsová a nesl olivově zelené barvy se stříbrnou.

Napadlo mě, že se vévodovi z Wessexu podařilo vybrat barvy, které byly na pozadí olivově zelené trávy nápadné asi jako černochoch v tunelu.

Zeptal jsem se Nancy, jak Rudiments pochodil ve svém posledním dostihu.

"Prosím?" zeptala se roztržitě.

Soustředila se na růžovobílý dres svého bratra.

"Ptal jste se na Rudimentsse?"

"Ano. Paní Villarsová a Kenny Bayst také přiletěli se mnou."

"Ach tak," podívala se do programu. "Naposledy ... to vyhrál, předtím také. A ještě předtím, to přišel čtvrtý."

"Takže je dobrý?"

"Celkem ano." Ušklíbla se na mě. "Vidíte, říkala jsem vám, že vás to chytí."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Jsem jen zvědavý."

"To je totéž."

"Je Rudiments favorit?"

"Ne, Colin je favorit. Ale podívejte se tamhle na tu velkou tabuli, vidíte? Rudiments tipují na druhé místo, tři ku jedné."

"Aha. Prosím vás, můžete mi vysvětlit, co znamená naložit na koně?"

"To znamená vyzvat k sázkám. To vlastně dělají bookmakeři i totalizátor."

"A to může podniknout každý, nejen bookmaker?"

"Jistěže, také se to běžně dělá. Řekněme, že bookmakeři nabízejí na určitého koně tři ku jedné, a vy si osobně myslíte, že ten kůň nevyhraje. Řeknete svým přátelům, že nabízejí čtyři ku jedné, nabízejí tedy víc než bookmakeři a kamarádi si vsadí u vás. Také se vyhnou sázkové dani. Je to prostě soukromá sázka."

"A kdyby ten kůň vyhrál, musel bych platit?"

"Ovšem."

"Teď je mi to jasné," přikývl jsem.

Bylo mi to jasné. Eric Goldenberg "naložil" při posledním dostihu na Rudimentsse, protože Kenny Bayst slíbil, že nevyhraje. Jenže potom přece jen vyhrál. Proto na sebe byli ještě dopálení a proto se dnes dohadovali, jestli to mají zkusit znovu.

"Colin si myslí, že vyhraje," řekla Nancy. "Já v to taky doufám."

Tim líp pro Baysta, pomyslel jsem si.

Byl to dostih na sedm furlongů. (Furlong = 220 yardů = 201,16 m). Koně vyrazili se zrychlením, které by zesměšnilo leckterý sportovní vůz. Když běželi kolem vzdáleného oblouku, nemohl jsem Rudimentsse mezi ostatními rozeznat,

zahlédl jsem ho, až když vbíhal do cílové rovinky. Pak se najednou vynořil tísněný skupinou jezdců u bariéry a nemohl se dostat před Rossova koně, který běžel před ním.

Neprorazil. Doběhl třetí, vpředu Colin Ross a vedle něho nějaký grošák. Nedovedl jsem odhadnout, jestli to byla náhoda nebo úmysl.

"To bylo ohromné," jákala Nancy.

Nějaká paní, která stála opodál, s ní upřímně souhlasila a pak se zeptala, jak se daří Nancyině sestře Midge.

"Děkuji, daří se jí docela slušně," odpověděla Nancy.

Obrátila se ke mně a viděl jsem, že jí radost v očích pohasla.

"Pojďme tamhle, odtamtud uvidíme, jak odsedlávají vítěze."

Zjistil jsem, že tribuna pro trenéry a majitele je přímo nad vážnicí.

Naklonili jsme se přes zábradlí a přihlíželi, jak Colin a Kenny rozepínají sedlové řemeny, jak si přehazují sedla přes ruku, poplácávají zpoceně koně po plecích a mizejí ve vážnici. V prostoru pro vítěze se trenéři a majitelé koní nadšeně poplácávali po zádech a ochotně sdělovali své dojmy zástupcům tisku. Skupinka ve třetí ohradě byla jiná, jednotlivé osoby se s křečovitým úsměvem dívaly nepřítomně před sebe. Nedovedl jsem odhadnout, jestli to způsobilo nadšení nebo snaha ho zakrýt, či vztek a snaha nedat hněv najevo.

Koně odvedli a skupinky se rozptýlily. Zato se dole objevil Chanter, díval se nahoru a mával na nás.

"Pojďte dolů," křičel.

"Nemá žádné zábrany, to je ta potíž," vzdychla Nancy. "Nesejdeme-li dolů, bude určitě hulákat dál."

A tak se taky stalo. K Chanterovi přistoupil odhodlaně jeden z pořadatelů a požádal ho, aby byl zticha, nebo aby vyklidil pole. Jenže to bylo jako házet hrách na stěnu.

"Pojď dolů, Nancy!" Fortissimo.

Odstoupila od zábradlí, aby na ni nedohlédl.

"Neopustíte mě?" znělo to jako prosba.

"Jestli si to přejete."

"Vždyť jste viděl, jaký je. A to se dneska krotí, protože tu jste vy."

"Prosím vás, já vám přece nebyl nic platný."

"Stačí, že jste tady."

"Proč vlastně jezdíte do Haydocku, když vás tu vždycky otravuje?"

"Přece nedopustím, aby mě zastrašil."

"On vás má rád."

"Nesmysl. Copak nerozpoznáte, že o to nejde?"

"Ale ano."

Zatvářila se polekaně, ale pak zavrtěla hlavou.

"Ba ne, má rád Chantera a dost."

Udělala dva kroky ke schodišti a pak se zarazila.

"Čím to je, že si s vámi povídám, jako bych vás znala už celou věčnost?"

Usmál jsem se. Tušil jsem, čím to je, ale neměl jsem chuť jí vykládat, že to asi bude tím, že je ve mně tolik života a osobitosti jako ve vybledlém barvotisku, že se mi světuje jako staré, vykotlané vrbě.

Ze zdola se ozvalo kvílivě: "Tak už pojď dolů, Nancy!"

Po dalším kroku se znovu zarazila.

"Můžu vás požádat ještě o jednu službu? Zůstanu tady ještě několik dní u tety. Koupila jsem dnes ráno dárek pro Midge a předala jsem ho Colinovi, aby ji ho dovezl. Jenže pokud zrovna nejde o koně, má Colin paměť dřavou jako řešeto. Mohl byste prosím dohlédnout na to, aby ten dárek nezapomněl v šatně?"

"Samozřejmě. Prosím vás ... pochopil jsem, že vaše sestra byla nějak nemocná, že?"

Podívala se na sluncem zalité nebe a pak se mi zadívala do očí.

Poprvé jsem zahlédl za její zářivou maskou trhliny a bolestivé jizvy.

"Byla nemocná, je a bude. Má leukémii."

Odmlčela se. Polkla a dopověděla zbytek té hrůzy.

"Midge a já jsme jednovaječná dvojčata."

3

Po pátém dostihu nám Chanter zasmušile oznámil, že na něho čeká asi padesát studentů v sochařském ateliéru a že musí podpořit jejich beztak nafouklé sebevědomí. Řekl, že sice hluboce pohrdá současným systémem, ale že musí uznat, že by měl určité potíže s osobní výživou, kdyby dostal výpověď. S Nancy se rozloučil tím způsobem, že si o ni zepředu i zezadu otřel tlapy a pak se chystal ušetřit jí vlhký polibek. Díky její mrštnosti se střelil jen na ucho. Obdařil mě zuřivým pohledem, jako bych za to mohl. Nancy byla neoblomná. Chanter se zamračil, něco zamumlal, otočil se na bosé patě, ubrus kolem něho zavlál, třásně a korále se odstředivou silou roztančily a Chanter rychle odešel směrem k východu.

"Má kůži na chodidlech jako vydělanou, je to odporné."

Řekla to však s nádechem shovívavosti a já usoudil, že Chanterova věc není zcela ztracená.

Nancy prohlásila, že má žízeň a že má chuť na coca-colu. Chtěla zřejmě, abych se jí ještě držel, tak jsem se jí držel.

Tentokrát, když s námi nebyl Chanter, jsme šli do dostihového klubu. Členský bar byl v suterénu a vcházelo se do něj z hlavní dvorany.

Byl tam zase ten člověk s nohou v sádře. Novému publiku vyprávěl starou historku. Jeho hlaholivý hlas naplňoval malou místnost a rozléhal se i do dvorany.

"Tady člověk ani neslyší, co si sám myslí," postěžovala si Nancy.

V rohu místnosti u malého stolku seděli, hlavy u sebe, major Tyderman a Eric Goldenberg. Před sebou měli plné sklenice něčeho, co vypadalo jako whisky. Nakláněli se těsně k sobě, aby se v tom rámusu slyšeli a aby přitom nikdo nezaslechl, co si povídají. Rozhovor zřejmě nebyl příliš přátelský. Dívali se zarytě na stůl a jen občas po sobě vrhali nevraživé pohledy.

"To je ten člověk, co si šel do letadla pro noviny," poznamenala Nancy, když zjistila, na koho se dívám.

"Ano. Ten druhý taky přiletěl se mnou."

"Nevypadají moc spokojeně."

"Cestou sem taky nevypadali spokojeně."

"Patří jim snad neúspěšní koně?"

"Ani bych neřekl. Přiletěli kvůli koni, kterého jel Kenny Bayst pro Annii Villarsovou, ale podle programu jim ten kůň nepatří."

Podívala se do svého programu. "Rudiments. Majitel - vévoda z Wessexu. Chudák stará. No z tamtěch dvou to není ani jeden."

"Kdo, vévoda z Wesseou?"

"Ano. Vlastně on ani není tak starý, ale je strašný vrták. Je to takový veliký, důstojný pán se vznešeným titulem, strašně hodný a milý, opravdu, ale v hlavě nemá vůbec nic."

"Vy se s ním znáte dobře?"

"Často ho vídám."

"To není totéž."

"Jistě."

Oba muži v rohu odstrčili židle a chystali se vyjít z baru. Vtom je ale zahlédl ten člověk se sádrou a rozzářil se.

"No páni, jestli tohle není Eric Goldenberg! Pojd' sem, kamaráde, pojd' se se mnou napít!"

Goldenberg se netvářil příliš nadšeně a major se raději ztratil, aby se vyhnul pozvání. Obdařil Australana pohledem plným odporu, správný voják nemá rád nastrojené, hlučné frajery.

Člověk se sádrou nešikovně objal Goldenberga kolem ramen, zamával berlí a vrazil do Nancy.

"Jéje, promiňte, madam, já s těma klackama ještě neumím pořádně zacházet."

"Nic se nestalo," chlácholila ho Nancy.

Goldenberg mu něco řekl, neslyšel jsem co, ale než jsme se nadáli, byli jsme s Nancy vtaženi do Australanova kroužku. Začal nám všem rychle objednávat pití.

Zblízka vypadal podivně, protože měl obličej a vlasy skoro bezbarvé jako albín. Pleť měl bledou a olysalou lebku mu lemovalo plavé, šedivějící chmýří. Řasy a obočí měl světlé, nevýrazná a usmívající se ústa byla smetanově bílá.

Vypadal, jako by byl namaskován pro roli dobrosrdečného ducha. Jmenoval se Acey Jones.

"No tak, člověče," hartusil na mě, "coca-colu pijou srábci, to není pro chlapy."

I oči měl skoro bezbarvé, světlounce modré.

"Nechte ho na pokoji, Acey," bránil mě Goldenberg, "letím s ním domů a chci mít střízlivého pilota."

"Tak on je pilot, jo?" burácel na celou místnost a oznamoval mou profesi asi padesáti zcela lhostejným lidem. "Hrdina vzduchu, že jo. Většina pilotů, který znám, jsou pořádný kumpáni. Vostře pijou, vostře žijou a vostře milují. Jsou to štráfci."

Skrytou urážku zakrýval zářivým úsměvem.

"No tak, kamaráde, dejte si říct, život je risk. Přece nás nezklamete."

"Tak mi tedy dejte pivo, prosím."

Nancy se taky tvářila zhnuseně, ale z opačného důvodu.

"Prosím vás, proč jste ustoupil?"

"Házet se s lidmi, když to není bezpodmínečně nutné, je stejný nesmysl, jako házet odpadky do moře, které je za čas zase vyvrhne na břeh o něco smrdutější."

"Chanter by řekl, že nemáte páteř. Názory musí člověk stavět na pevných zásadách."

"Když toho piva upiju jen polovic, budete spokojená?"

"Jste nemožný."

Acey Jones mi podal sklenici, díval se, jak začínám upíjet a pak zahájil proslov o pilotech, kteří se rvou s oblohou a tančí životem jako divocí Cikáni. Jeho posluchači se zájmem poslouchali a přikyvovali hlavami. Nikoho z nich nenapadlo, že tohle snad mohlo být pravda před padesáti lety. Dnes musí být pilot především opatrný: musí být pečlivý, přesný, pozorný a hlavně rozvážený. Žijí staří piloti i bláhoví piloti, staří bláhoví piloti však nežijí. Já jsem byl v třiceti pěti letech mladý i starý, moudrý i bláhový. Taky jsem byl v depresi, rozvedený a bez peněz.

Po přednášce o letcích se Acey Jones pustil do výkladu o pojištění a vysvětlil Goldenbergovi, Nancy, mně a ještě asi padesáti lidem, jak získal tisíc liber za to, že si zlomil kotník.

Museli jsme celou historii vyslechnout znovu a náležitě předstírat zájem a překvapení.

"Ne, vážně, teď bez legrace," obrátil se ke Goldenbergovi, "ta pojistka se skutečně vyplatí. Líp jsem těch pět liber investovat určitě nemohl."

Někteří z padesáti posluchačů přistoupili blíž, aby lépe slyšeli.

My s Nancy jsme naopak nenápadně vycouvali. Odložil jsem nedopité pivo na stůl v hale, Nancy rychle dopila svou coca-colu a vyšli jsme ven.

Slunce ještě zářilo, ale malé bílé kulaté obláčky na nebi se začaly rozrůstat a tmavnout. Podíval jsem se na hodinky. Bylo půl páté.

Do hodiny odletu, kterou stanovil major, bylo ještě daleko.

Čím později odstartujeme, tím víc to s námi bude ve vzduchu házet. Meteorologická předpověď na odpoledne, která věstila místní bouřky, byla zřejmě správná.

Nancy se podívala na oblohu.

"Kupovitá oblačnost, vypadá to ošklivě."

Šli jsme se dívat, jak Colina vyhazují do sedla před posledním dostihem, a pak jsme z tribuny pro rozhodčí a majitele koní přihlíželi, jak dostih vyhrává. Tím to skončilo. Rozloučila se se mnou dole u schodů před vážnicí.

"Děkuji vám za mužnou ochranu ..."

"Potěšení bylo na mé straně ..."

Měla hladkou zlatavou pleť, šedohnědé oči a rovné obočí. Naličená byla málo a voňavky nepoužívala vůbec. Velmi se lišila od mé plavovlasé, namalované nebožky.

"Předpokládám, že se zase setkáme, lítám občas s Colinem, když je dost místa."

"Už jste ho někdy vezla sama?"

"Ale co vás napadá!" rozesmála se. "Měl by strach, že nedoletíme včas. Ostatně, většinou je mizerné počasí, do kterého bych si ani netroufla. No, někdy snad, možná ..."

Potřásli jsme si rukou. Měla krátký a pevný stisk jako její bratr.

"Tak na shledanou," řekla.

"Budu se těšit."

S úsměvem přikývla a odešla. Díval jsem se za ní, vypadala odzadu v modrobílých šatech moc pěkně a já dostal najednou nehoráznou chuť se za ní rozběhnout a rozloučit se s ní jako Chanter.

Když jsem přecházel přes dráhu na cestě k letadlu, potkal jsem Kennyho Baysta, který se právě odtamtud vracel s pláštěm přes ruku.

Oblíčeji pod zrzavou kšticí měl rudý vzteky. Neslušelo mu to.

"Já s vámi zpátky nepoletím," vyštěkl. "Můžete říct milostpaní Villarsově, že s vámi nepoletím zpátky. Jí se člověk nezavděčí, kdyby se podělal. Minule jsem málem dostal padáka za to, že jsem vyhrál, a teď zase za to, že jsem nevyhrál. Jako kdybych si byl mohl vybrat."

Říkám vám, kamaráde, že už zpátky v tom vašem malém podělaném éru nepoletím, vykašlu se na to, aby na mě zase celou cestu štěkali."

"Jak chcete." Ani jsem se mu nedivil.

"Došel jsem si jenom pro pršiplášť. Domů pojedu vlakem nebo stopem."

"Ale letadlo je přece zamknuté."

"Nebylo. Vyndal jsem si plášť zezadu. Tak jim vyřídíte, že už toho mám dost, jo?"

Přikývl jsem. Kenny odklusal a já rychle došel k letadlu. Měl jsem trochu vztek. Major Tyderman přece říkal, že zamkl, když si předtím šel pro ty noviny. Nerozuměl jsem tomu.

Major Tyderman nezamkl. Oboje dvířka na první straně, dvířka pro cestující a dvířka u zavazadlového prostoru, byla otevřená. To mě nepotěšilo. Šéf firmy mi výslovně nakázal, abych nikdy neopouštěl nezajištěný stroj. Několikrát se totiž stalo, že nezamčené letadlo poškodili malí kluci. Tentokrát se ale zdálo být všechno v pořádku a nikde jsem nenašel stopy po umazaných dětských tlapkách.

Udělal jsem běžnou prohlídku a podíval se na letový plán pro zpáteční cestu. Věděl jsem, že budeme-li se vyhýbat bouřkám, doletíme do Newmarketu o něco později. Pokud nebude větší bouřka přímo nad letištěm, bude to bez problémů.

Do obou letadel firmy Polyplane se pomalu po jednom a po dvou trousili cestující. Nastoupili, bouchla dvířka a obě letadla se odkolébala na konec dostihové dráhy. Pak se stroje jeden po druhém obrátily, prudce se rozjely po trávě zpět, vynesly se do vzduchu a zakroužily jak tmavé šipky po šedomodrobílém nebi.

Z mých cestujících se první dostavila Annie Villarsová. Přišla sama, klidná a zdvořilá. Jestli v ní náhodou něco bouřilo, nedávala to najevo. Podala mi kabát a dalekohled a stručně poděkovala, když jsem její věci uložil. V mírných hnědých očích měla prázdný pohled a kolemjemných úst se jí chvílemi křečovitě stahovaly tvrdé vrásky.

Vzbuzuje respekt, tahle paní, říkal jsem si, a co víc, je si toho velice dobře vědomá. Byla si vědomá své síly a moci, což zakrývala maskou mírné vlídnosti ne proto, aby svou sílu utajila, ale aby ji učinila přijatelnější.

Ostatně, byla to příjemná změna. Většina lidí skrývá právě naopak slabošství pod maskou mužnosti a tvrdosti.

"Kenny Bayst mě požádal, abych vám vyřídil, že s námi zpátky nepoletí, sveze se s někým do Newmarketu."

Vo očích jí blýsklo. Odpověděla však zcela klidně a ovládaně.

"To mě nepřekvapuje."

Nastoupila do letadla, mlčky se usadila a připoutala. Zadívala se na závodistiště, které se rychle vyprazdňovalo, ale hleděla vlastně do neurčita.

Tyderman a Goldenberg se vrátili společně a zuřivě o něčem diskutovali. Hovořil hlavně Goldenberg, major jen energicky přikyvoval.

Tentokrát jim bylo jedno, jestli je slyším, nebo ne.

"Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybychom zjistili, že ten malý darebák bral víc peněz od bookmakerů než od nás. Dělá z nás hlupáky."

Já toho uličníka zabiju. Taky jsem mu to řekl."

"A co on na to?" zeptal se major.

"On? Prosím vás, řekl, že bych to nedokázal, náfuka!"

Vztekle naházeli věci do zavazadlového prostoru, zůstali stát u zadních dvířek a dohadovali se dál. Jejich hlasy ke mně doléhaly jako vzdálené bouření hromu.

Colin Ross přišel poslední. Opět měl na sobě vybledlé džínsy a pomačkanou bavlněnou košili, štíhlý, nenápadný. Šel jsem mu naproti.

"Vaše sestra mě požádala, abych vám připomenul, že nemáte zapomenout dárek pro Midge."

"Sakra ..."

Nebyl popuzený, byl unavený. Jel šest těžkých dostihů a tři z nich vyhrál. Měl jsem pocit, že by ho člověk porazil i peřičkem.

"Jestli chcete, tak vám pro to skočím."

"Opravdu byste byl tak hodný?" mávl unaveně rukou. "No, byl bych vám moc vděčný. Když půjdete do vážnice a necháte si zavolat mého sluhu Gíngera Mundyho, tak vám to dá. Balíček je na policičce nad mým věšákem."

Přikývl jsem a šel zpátky přes trať k tribunám. Balíček se snadno našel. Byl o něco menší než krabice od bot, zabalený v růžovo-zlatém papíře, převázaný růžovou pentlí. Donesl jsem balíček do letadla a Colin ho položil na prázdné místo, na kterém předtím seděl Kenny Bayst.

Major se už připoutal a nervózně bubnoval prsty na pouzdro s dalekohledem, které měl jako obvykle zavěšené přes rameno. Seděl zpřímá jako svíce. Napadlo mě, jestli si vůbec dokáže dát pohov.

Goldenberg bez úsměvu vyčkal, až nastoupím, a pak se teprve vyšplhal na své sedadlo a v zasmušilém tichu zabouchl dvířka. Vzdychl jsem, nahodil motor a odkodrcal na začátek vzletové dráhy. Před startem jsem se obrátil na cestující a obdařil je zářivým úsměvem.

"Všechno v pořádku?"

Mrzutě přikývl. Colin Ross spal. Byla s nimi skutečně ohromná legrace. Bez velkého nadšení jsem se s touto roztomilou společností odlepil od země, obletěl manchesterskou oblast a namířil na Newmarket.

Jakmile jsem byl nahoře, bylo jasné, že to bude pořádně házet.

V nižších polohách pohazovaly proudy stoupajícího teplejšího vzduchu letadlem jako hračkou a nad námi se do obrovské výšky vzdouvaly kupovité mraky na všech stranách.

Počasí jako stvořené pro mořskou nemoc. Ohlédl jsem se na své cestující, abych zjistil, jestli nebudou potřebovat nepromokavé pytlíky.

Zbytečně jsem se staral. Colin Ross spal, a ostatní měli svých problémů dost. Nějaké to drncání a houpání už je rozházet nemohlo.

Řekl jsem Annii Villarsové, kde pytlíky v případě potřeby najde. Zatvářila se dotčeně.

Když jsme se dostali do výšky pěti tisíc stop, přestalo to sice s námi házet, ale zato jsem musel letět jako ve slalomu, jak jsem uhýbal doprava a doleva, abych se vyhnul obrovským tmavým mrakům. Letěli jsme většinou ve slunci, jen občas jsme proklouzli průhlednými mračnými závoji, které vlály mezi temnými velikány. Snažil jsem se vyhnout i středně velkým, neškodným mračnům, protože se za nimi mohl skrývat nebezpečný obr, kterému bych se v rychlosti sto padesáti mil za hodinu nestačil vyhnout. Ve středu každého kupovitého mraku byly vertikální vzdušné proudy, které si dovedly i s velkým dopravním letadlem pohrát jako s hračkou. Taky jsem mohl chytit krupobití nebo námrazu. Nebyla to žádná legrace. Proto jsem se snažil velikým hrozivým obrům vyhnout i za cenu určitého nepohodlí pro cestující. Snad každý člověk zná ten ošklivý, studený pocit, když najednou zjistí, že spolehlivý, klidný chod něčeho není v pořádku. Tomu pocitu se říká strach. Není příjemné, dostane-li člověk ten pocit ve výšce čtyř tisíc stop v bludišti mraků.

Zažil jsem mnohokrát daleko horší počasí, zažil jsem špatné, mizerné a dokonce smrtelně nebezpečné počasí. Avšak to, že mně najednou prudce stoupl adrenalin a rozbušilo se mi srdce, to nezpůsobily mraky.

S letadlem nebylo něco v pořádku.

Nemohlo to být nic velkého, nevěděl jsem vůbec, co by to mohlo být, ale něco, něco ...

Měl jsem značně vyvinutý cit pro bezpečnost. Před lety, když jsem byl v maléru, kdekdo říkal, že mám ten cit až příliš silný. Říkali zkrátka, že jsem zbabělec.

Jestliže vám ale instinkt signalizuje nebezpečí, nemůžete to ignorovat, zvlášť tehdy ne, vezete-li cestující. Kdyby byl člověk sám, bylo by to něco jiného. Ale civilní profesionální piloti zřídka kdy létají sami.

Přístroje byly v pořádku. Motor byl v pořádku. Něco se dělo s ovládáním letadla.

Když jsem se snažil vyhnout dalšímu mraku, letadlo se sklonilo prudce dolů. Měl jsem co dělat, abych je srovnal. Pak se zdálo, že je zase všechno v pořádku.

Při příštím oblouku se situace opakovala, musel jsem vyvinout ještě větší sílu, abych letadlo vyrovnal. Při dalším oblouku to bylo ještě horší.

Podíval jsem se do mapy, kterou jsem měl rozloženou na kolenou.

Byli jsme dvacet minut letu od Haydocku, jižně od Matlocku a blížili jsme se k Nottinghamu. Do Newmarketu bylo ještě osmdesát námořních mil.

Sklon letadla se reguluje výškovým kormidlem. Výškové kormidlo je spojeno se sloupkem řízení systémem lanek tak, že zatlačí-li se sloupek dopředu dolů, ocas letadla se zdvihá a nos jde dolů a naopak.

Lanka probíhají systémem vodítek a kladek v prostoru mezi podlahou kabiny a potahem trupu. Normálně v systému není žádné citelné tření.

Já jsem ale tření cítil.

Možná, že některé lanko spadlo z kladky. Sice jsem ještě nikdy neslyšel, že by se to někomu stalo, ale možné to jistě bylo. Nebo se možná některá kladka uvolnila nebo zlomila ... Kdyby se nějaký uvolněný předmět pohyboval v prostoru

pod podlahou, mohlo by to značně omezit pohyblivost řízení.

Obrátil jsem se ke své veselé společnosti.

"Velmi lituji, ale budeme mít krátké zdržení. Přistaneme na chvíli na letišti East Midlands u Nottinghamu. Potřebuji si nechat něco zkontrolovat na letadle."

Setkal jsem se s odporem.

"Všechno se mi zdá být v pořádku," řekl nakvašeně Goldenberg a přelétl očima budíky. Přístroje signalizovaly zelenou.

"Všechno vypadá přece normálně, nechápu, co se vám nezdá."

"Musí to skutečně být?" ptala se Annie Villarsová. "Moc mi záleží na tom, abych byla dnes včas doma, chci se ještě do večera podívat do stájí."

"Zatraceně!" ulevil si major dopáleně, vztekale se mračil a seděl ještě toporněji než předtím.

Vzbudili Colina Rosse.

"Pilot chce mezipřistání. Potřebuje údajně něco zkontrolovat na letadle. My chceme letět dál, nechceme se zdržovat."

Nezdá se nám, že by něco nebylo v pořádku."

Colin Ross odpověděl jasně a stručně: "Jestli říká, že si máme sednout, tak si sedneme. Tady velí on."

Podíval jsem se na cestující. Až na Colina se všichni tvářili mrzutě a dopáleně. Colin na mě nečekaně mrkl. Usmál jsem se a spojil se rádiem s letištěm na East Midlands. Oznamil jsem, že hodlám přistát a že budu potřebovat mechanika k prohlídce letadla.

Jak jsme začali klesat, už jsem litoval svého rozhodnutí. Tření se nezhoršovalo, naopak, zdálo se být menší. Když jsme se dostali do turbulence nad zemí, neměl jsem najednou s výškovým kormidlem žádné potíže. Zesměšnil jsem se, cestující budou zuřit a šéf mi vynadá, že jsem zbytečně zvýšil režii. Co nevidět si budu muset hledat sedmé místo.

Přistáli jsme bez obtíží. Zaparkoval jsem, kde mi ukázali, a svým cestujícím jsem navrhl, aby šli zatím do budovy letiště na skleničku, protože prohlídka bude trvat aspoň půl hodiny, ne-li déle.

Byli čím dál tím víc dopálení. Dokud jsme byli ve vzduchu, byli ještě možná ochotní připustit, že mám pravdu. Jakmile se však ocitli ve zdraví na zemi, byli přesvědčení, že přistání bylo zbytečné. Šel jsem s nimi ke vchodu pro cestující a pak jsem se chtěl odpojit. Musel jsem jít ohlásit přistání a chtěl jsem taky požádat, aby mechanika poslali brzy. Slíbil jsem svým cestujícím, že se pro ně stavím v baru, až bude všechno hotovo.

"Tak si koukejte pospíšet," zavrčel Goldenberg nerudně.

"To je nepříjemné zdržení, krajně nepříjemné," reptal major.

Dokonce i Annie Villarsová ztrácela trpělivost.

"Byla jsem včera pryč celý večer. Dnes mi velmi záleželo na tom, abych se dostala domů. To už člověk rovnou může cestovat po zemi. Nemá smysl draze platit za čas, když ho pak člověk ztrácí ..."

"Když vám kašle kůň, tak ho nehoňte," poznamenal suše Colin.

Popuzeně se na něj podívali. Já jsem mu poděkoval a odešel vlevo. Zahlédl jsem ještě, jak se všichni ohlédlí k letadlu a pak znechuceně odcházeli k letištnímu baru.

Za mnou se ozvalo prasknutí, jako když zlomíte suchou větev, a pak obrovská detonace. Ucítil jsem prudký náraz vzduchu. Nevěřil jsem svým smyslům. Tohle jsem přece znal. Zděšeně jsem se otočil.

Tam, kde předtím stál můj malý modrobílý cherokee, hořela divoce obrovská pochodeň.

4

Detonace bomby trvala zlomek vteřiny. Zájem veřejnosti o celou záležitost trval tři dny. Vyšetřování trvalo několik týdnů.

Jak se dalo očekávat, vyrukoval denní tisk s titulky jako: Colin Ross unikl o vlasek smrti, nebo: Náš nejlepší žokej vyhrává závod se smrtí. Annie Villarsová se svým nejmírumilovnějším, křehkým výrazem oznámila divákům při interview v televizních novinách, že jsme měli všichni veliké štěstí. Major Tyderman prý prohlásil: "Naštěstí nebylo něco v pořádku s letadlem, museli jsme nouzově přistát, jinak ..."

Větu za něj dopověděl Colin Ross: "Jinak bychom byli padali na Nottingham po malých kousíčkách jako červené kroupy."

Takhle ovšem hovořili, teprve až se vzpamatovali. Když jsem k nim po výbuchu na letišti doběhl, měli oči vytřeštěné a obličejy strnulé hrůzou. Annie Villarsová měla pootevřená ústa a třásla se od hlavy k patě. Když jsem ji vzal za ruku, tupě se na mě podívala, pak tiše vzdychla, kolena se jí podlomila a dočista žensky a nevojensky omdlela. Chytil jsem ji do náruče, abych ji ušetřil pádu na vlhký beton.

Vážila ještě méně, než jsem očekával.

"Bože," opakoval Goldenberg jako stroj. "Bože."

Zdálo se, že jeho mozek i jeho ústa dokážou vybavit jen to jediné slovo. Major marně svíral rty, které se mu nezadržitelně třáslly. Na čele mu vystoupily drobné kapičky potu, dýchal rychle a přerývaně.

Stál jsem vedle nich, Annii Villarsovou v náručí, a díval se na smrtelné křeče našeho letadla. Roztrhlo se již při první explozi, pak chytily nádrže a oheň dovršil dílo zkázy. Zkroucené, hořící kusy vraku byly rozmetané po mokřím betonu. Mezi troskami, které mi připadaly překvapivě malé, tekly potoky hořícího paliva. Vysoké, oranžově žluté plameny olizovaly největší trosku, asi přední část kabiny.

Moje sedadlo. Moje pěkně zahřáté sedadlo. Smůla se mě držela jak krysy krysaře.

Colin Ross se tvářil stejně zděšeně jako ostatní, měl ale přece jen lepší nervy.

"Co to bylo ... byla to bomba?"

"Co jiného?"

Vyčítavě se na mě podíval. "To není žádná legrace."

"Taky to není žádná tragédie. Jsme naživu, ne?"

Strnulost ho opustila a dokonce se usmál.

"To máte vlastně pravdu."

V letištní věži někdo spustil poplašný signál. S kvílením sirén se přirýly protipožární vozy a na ubohé trosky začaly chrlit proudy pěny z obrovských hadic. Stříkačky byly konstruovány na hašení požárů velikých dopravních letadel. Po plamenech, které šlehal z zbytků malého cherokee, nebylo za deset vteřin ani památky.

Tři nebo čtyři letištní vozy kroužily vzrušeně kolem vosy.

Ten, ve kterém sedělo několik vedoucích ze správy letiště, se rychle rozjel k nám.

"To vy jste přiletěli tím letadlem?"

Tak to byla první otázka. Určitě nebyla taky poslední. Věděl jsem, co mě čeká, v minulosti jsem to už zažil.

"Kdo z vás je pilot? Půjдете prosím za mnou, cestující mohou odejít do kanceláře vedoucího ... Stalo se něco té dámě?"

"Omdlela," odpověděl jsem.

"Ach tak ..." zaváhal. "Nemohl by se jí ujmout někdo z ostatních pánů?"

Podíval se na obtlouklého Goldenberga, stárnoucího majora, na štíhlého, drobného Colina. Na Colinovi se jeho pohled zarazil. Zatvářil se užasle, nechtěl uvěřit svým očím.

"Promiňte, ale nejste snad ... nejste ..."

"Ano, Ross," odpověděl stručně Colin.

Rázem se všechno změnilo a k mým cestujícím se začali chovat jako ke knížatům. Annii Villarsové poslali hostesku a přinesli kafír, majorovi a Goldenbergovi whisky a Colinovi předložili k podpisu pamětní knihu. Vzal si je všechny na starost sám ředitel letiště. A kdosi samozřejmě podal vzrušeně zprávu tisku.

Pánové z vyšetřovací komise ministerstva obchodu byli velmi příjemní a zdvořilí. Jako obvykle. Byli také důkladní, vytrvali a tvrdí.

Jako obvykle.

"Proč jste přistál v East Midlands?"

Kvůli tření.

"Věděl jste o tom, že je na palubě bomba?"

Ne.

"Prohlédl jste před startem letadlo pečlivě?"

Ano.

"Bombu jste nenašel?"

Ne.

Jestli prý jsem si vědom toho, že jsem byl v každém případě odpovědný za bezpečnost letadla a teoreticky bych mohl být stíhán za to, že jsem vzlétl s bombou na palubě.

Ano.

Dívali jsme se na sebe. Bylo to nesmyslné ustanovení. Téměř žádný z pilotů, kteří vzlétli s bombou v letadle, se nedožil toho, aby mohl být pohnán k zodpovědnosti. Pánové z ministerstva se usmívali.

Chtěli mi naznačit, že to je všechno nesmysl, nikdo by přece vědomě s bombou na palubě nevzlétl.

"Zamkl jste letadlo, než jste je opustil?"

Ano.

"Zůstalo zamčené po celou dobu vaší nepřítomnosti?"

A už to bylo tady. Lekl jsem jím, jak to bylo s majorem. Věděli o tom.

"Major říká, že dveře určitě zamkl. Ovšem, byl jste v každém případě povinen se postarat o zajištění letadla, jeho odpovědnost to nebyla, že?" namítl pán z ministerstva.

Měl pravdu.

"Nebylo by bývalo moudřejší, kdybyste majora doprovodil, když se vracel pro noviny?"

To jsem nechal bez komentáře.

"Za bezpečnost letadla odpovídá pilot."

Málo platné, k tomuhle závěru nakonec musel dojít každý. Tohle byl už můj druhý rozhovor s pány z ministerstva.

Poprvé se přihlásili hned po výbuchu. Tehdy byli přátelští, plní pochopení, snažili se jen zjistit základní skutečnosti.

Slovo odpovědnost se sice ustavičně vznášelo ve vzduchu, ale nikdo je nevyslovil. Dříve nebo později musela otázka odpovědnosti přijít na řadu a musela se také jasně vyřešit.

"Během uplynulých dní jsme vyslechli vaše cestující, nikdo z nich nepřipouští, že by mohl existovat důvod, pro který by ho někdo chtěl zabít. Jsme přesvědčeni, že teď musíme v prvé řadě důkladněji prošetřit, kdo měl příležitost k činu.

Proto očekáváme, že budete ochoten nám zodpovědět řadu otázek. Vypracujeme potom protokol, který doufám podepíšete ..."

"Vynasnažím se ..."

Výkopu si třeba vlastní hrob. Už jsem to jednou udělal.

"Všichni cestující souhlasně vypovídají, že bomba musela být pravděpodobně v baličku, který jste přinesl do letadla vy."

Prima.

"Také se domnívají, že obětí atentátu měl být Colin Ross."

Mlčel jsem.

"Vy jste jiného názoru?"

"Nemám nejmenší tušení, kdo koho chtěl zabít, ale myslím si, že bomba v tom balíčku nebyla."

"Proč ne?"

"Balíček koupila týž den ráno sestra Colina Rosse."

"To víme."

Dlouhý, hubený ministerský pán měl zasněné oči a vypadal, jako by se ustavičně radil s kybernetickým strojem, který mu tikal v mozku, jako by do stroje vkládal každou odpověď, kterou získal, a jako by čekal, až ze stroje vypadne řešení. Byl věcný, neútočný, naprosto neosobní. Hledal fakta a jejich příčiny jako stopař. Pravdu poznal po čichu a s ničím jiným se nespokojil.

"Balíček ležel celé dopoledne v šatně na polici," dodal jsem, "a do šatny nikdo kromě jezdců a jejich sluhů nesmí."

"To je nám známo," usmál se. "Domníváte se, že pokud jde o váhu, v balíčku bomba být mohla?"

"To snad ano."

"Slečna Rossová nám řekla, že v něm byla velká ozdobná láhev s kolínskou vodou."

"Našly se nějaké střepy?"

"Nenašlo se nic," zamačkal se. "Už dlouho jsem neviděl tak dokonalé dílo zkázy."

Seděli jsme v místnosti pro posádku v budově kanceláří firmy Derrydown na bývalém vojenském letišti u Buckinghamu. Pokud firma byla vůbec ochotná utrácet peníze na zevní lesk, omezila se výhradně na zařízení místnosti vedoucího a na čekárnu pro cestující.

Služební místnost mužstva byla ošumělá, omítka i malba scházely věkem a staré linoleum se zřejmě špatně snášelo s podlahou. Tři ze čtyř laciných křesílek vypadala jako nedochůdčata, čtvrté mělo tak mizerné pérování, že bylo pohodlnější usadit se na podlaze, než si do něj sednout.

Po zdech byly rozvěšené mapy, meteorologické grafy a nejrůznější vyhlášky a nařízení pro letce, z nichž většina byla stejně neplatná.

Visel tam rozvrh pracovních povinností, na kterém se nejčastěji objevovalo moje jméno. Bylo tam také upozornění vytištěné červenou barvou, na kterém stálo, že každý pilot, který by vzlétl bez dokumentace letadla na palubě, dostane výpověď. Poslušně jsem vozil všechny dokumenty s sebou, jak nařizovala vyhláška. Takže teď z nich zbyl jen popel.

Byla malá naděje, že by někomu došlo, jaký to je nesmysl.

Vysoký, hubený muž si pozorně prohlížel omšelou místnost.

Druhý, menší, zavalitý, držel v jedné ruce zelenou tužku s okousaným koncem a v druhé notes.

"Pane Shore, pokud vím, jste držitelem licence pilota první třídy a máte také diplom navigátora."

Zřejmě si prohlédli moje materiály. To jsem ostatně očekával.

"Ano," odpověděl jsem úsečně.

"Zdá se nám, že vaše nynější zaměstnání jaksi neodpovídá ... tedy, že máte neúměrně vysokou kvalifikaci."

Pokrčil jsem rameny.

"Máte vůbec nejvyšší možnou kvalifikaci ..." zavrtěl hlavou.

"Vyškoli jste se u BOAC a pak jste u nich lital devět let jako první důstojník. Byl jste na nejlepší cestě k hodnosti kapitána. Pak jste rozvázal pracovní poměr."

"Ano."

Když někdo od BOAC odešel, věděl, že ho už nikdy znovu nepřijmou.

Ze zásady.

Nikdy. Diskrétně se podíval do poznámek.

"Pak jste létal jako kapitán u jedné soukromé britské společnosti, dokud ji nezrušili. Později jste pracoval u jihoamerických aerolinek, kde jste myslím dostal výpověď. V loňském roce jste dopravoval střelné zbraně a letos na jaře jste se živil leteckým postřikováním polí."

Teď jste tady."

Byli důkladní. Zajímalo mě, kdo všechno ten materiál nashromáždil.

"Nelítal jsem se zbraněmi. Vybíral jsem potraviny a léky a zpátky jsem vozil uprchlíky a raněné."

Pousmál se.

"Létal jste někde do Afriky, že? Musel jste si jistě sedat za tmy a pravděpodobně na vás přitom stříleli, ne?"

Podíval jsem se na něho.

Pokrčil rameny.

"Dobře, dobře, já vím, bylo to všechno úplně v pořádku a v mezích zákona, samozřejmě." Odkáslal si. "Nebyl jste náhodou před čtyřmi lety, když jste létal u Interportu, předmětem nějakého vyšetřování?"

Pomalu jsem se nadechl.

"Ano, byl."

"Hm," podíval se znovu do poznámek. "Četl jsem protokoly."

Licenci vám tehdy nepozastavili."

"Ne."

"Ačkoli na základě zjištěných skutečností vám ji klidně pozastavit mohli."

Mlčel jsem.

"Zaplatil za vás Interport pokutu?"

"Ne."

"Ve funkci kapitána vás ale ponechali. Usvědčili vás z hrubého zanedbání povinností a přitom vás nepropustili."

Řekl to napůl tázavě.

"Ano, to souhlasí," odpověděl jsem.

Pokud chtěl vědět podrobnosti, mohl si je přečíst v protokolu.

Oba jsme věděli své. Zbytečně by to byl ze mne tahal.

"Hm ... ano. Víte, kdo umístil bombu v letadle? Kdy ji tam umístil a jak?"

"To bych rád věděl."

Tvářil se stále stejně a hovořil stále přátelským tónem. Oba jsme předstírali, že si neuvědomujeme, jak se výslech přirostuje.

"Přistál jste ve White Walthamu a v Newbury ..."

"Ve White Walthamu jsem letadlo nezamykal. Zaparkoval jsem přímo proti vchodu do haly a letadlo jsem měl stále na očích. Byli jsme tam asi půl hodiny, přiletěli jsme o něco dřív ... Pokud vím, ve White Walthamu nemohl mít nikdo příležitost dát bombu do letadla, nebo aspoň nikdo nemohl s takovou příležitostí počítat."

"A co v Newbury?"

"V Newbury nikdo z cestujících neopustil letadlo, vystoupil jsem jenom já a nastoupil Colin Ross ... Uložil jsem jeho zavazadlo do předního prostoru ..."

Vysoký hubený muž zavrtěl hlavou.

"K výbuchu muselo dojít víc vzadu, určitě to muselo být za vašim sedadlem, všechno tomu nasvědčuje. Našli jsme části vašeho sedadla zaseknuté v přístrojové desce."

"To je krásné ... jen o jednu minutu ..." řekl jsem zamyšleně.

"Ano ... Kdo mohl mít příležitost v Haydocku?"

Vzdychl jsem.

"Řekl bych že kdokoli od okamžiku, kdy jsem půjčil klíče majorovi, až do okamžiku, kdy jsem se k letadlu vrátil."

"Jak dlouho to trvalo?"

O tom jsem už přemýšlel.

"Přes tři hodiny. Ale ..."

"Jaké ale?"

"Nikdo nemohl počítat s tím, že letadlo bude odemčené."

"Snažíte se z toho vykrotit?"

"Vy si myslíte že ano?"

Neodpověděl přímo.

"Uznávám, že nikdo nemohl vědět, jestli bude letadlo odemčené nebo zamčené. Každopádně jste to pachateli usnadnil."

"To připouštím. Chtěl bych jenom říct, že každý pořádný zloděj dovede odemknout jakékoli auto a v letadlech jsou stejné zámky jako u vozů. Člověk, který dokáže vyrobit a umístit časovanou bombu, si jistě umí poradit s běžným zámkem."

"Možná že ano, ale vy jste to někomu značně usnadnil."

Čert vem majora Tydermana, říkal jsem si. Je to hloupý, nespolehlivý osel. Snažil jsem se nemyslet na to, že bych ho byl pravděpodobně doprovodil, nebo bych ho byl přemluvil a došel mu pro ty noviny sám, nebýt toho, že se mi nechtělo odejít od Nancy.

"Nechme teď stranou otázku zámků ... Kdo všechno se mohl dostat do letadla?"

Pokrčil jsem rameny.

"Kdokoli, stačilo jen přejít dráhu."

"Letadlo parkovalo, pokud vím, přímo proti tribunám, bylo tedy všem na očích."

"Ano, stálo asi sto yardů od tribun. Ovšem na takovou vzdálenost nepoznáte přesně, co kdo u letadla dělá, jestli tam třeba někdo jenom neobchází a nenakukuje do okének, to diváci často dělávají."

"Vy jste si sám ničeho nevšiml?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Ne. Podíval jsem se k letadlu za to odpoledne několikrát, ale ne moc pozorně. Nepočítal jsem s žádnou komplikací."

"Hm." Chvilí uvažoval. "Byla tam myslím také dvě letadla firmy Polyplane, ne?"

"Ano."

"Měl bych tedy promluvit s jejich piloty, třeba si něčeho všimli."

To jsem nechal bez komentáře. Náhle se na mě ostře, tvrdě zadíval.

"Chovali se přátelsky?"

"Kdo, ti piloti? Ani bych neřekl."

"V jakém stadiu je vaše stará rivalita?"

"Jaká rivalita?"

Pátravě se na mě zadíval.

"Přece nejste hloupý. Když pracujete u Derrydown, musíte jistě vědět, že s firmou Polyplane je na nože."

Vzdychl jsem.

"O to se namouduši nestarám."

"Však ono vás to začne zajímat, až na vás podají stížnost."

"Jak to, podají stížnost? Za co? Jak to myslíte?"

Pousmál se.

"Jakmile vy sebeníh porušíte pravidla a nařízení, tak nám to oni hned vyslepičí. Dozvíme se to dřív, než vám vychladne motor. Už dlouho se snaží vaši firmu zlikvidovat. My jejich stížnosti většinou ignorujeme. Víme, že je to jen konkurenční zášť. Ovšem kdyby vás přistihli při nějakém přestupku a přivedli si svědky, museli bychom z toho vyvodit

důsledky."

"To je krásné."

Přikývl.

"Letectví nebude asi nikdy potřebovat vlastní policii, dokud se všichni zaměstnanci navzájem vesele udávají. Je to až k smíchu."

"Nebo k pláči," dodal jsem.

"Máte pravdu," přikývl. "V letectví také nenajdete skutečné přátelství."

Lidé, o kterých si myslíte, že to jsou vaši kamarádi, vás okamžitě zapřou, jakmile se octnete v těžkostech. Všude jsou sami jidašové."

Říkal to trpce, ale nemluvil z osobní zkušenosti.

"Vám se to nelíbí."

"Ne, nelíbí, i když nám to usnadňuje práci. Nelíbí se mi, jak se lidé schovávají jeden za druhého, aby se zachránili."

Přitom sami sebe shazují."

"Nemůžete ale mít všem za zlé, když se snaží, aby se do ničeho nezapletli. Soudní pře v letectví jsou přece vždycky tak tvrdé, tak zničující ..."

"Když jste byl u Interportu, drželi vaši přátelé při vás? Povzbuzovali vás?"

"To už je dávno."

"Ale takové věci se nezapomínají, když se z člověka stane vyhoštěnec, zanechá to na něm stopy navěky."

"Interport mě nevyhostil. Zůstal jsem tam ještě rok, až do té doby, co se položili. A za ten krach jsem já určitě nemohl." Usmál se.

"To vím. Moji nadřízení v tehdejší vládě tenkrát tu a onde trochu přitlačili, až se jim podařilo Interport zlikvidovat."

Bylo zbytečné tohle dál rozebírat. Historie malé letecké dopravy byla posetá mrtvolami zardoušených společností.

Každý přepravce se chvěl ve stínu bankrotu, supa, který společnosti ohlodával ještě za živa. Padly British Eagle, Handley Page, Beagle a mnoho, mnoho dalších. Interport býval jednou z největších společností, firma Derrydown, která ještě zápasila o život, byla jednou z nejmenších. Problémy však byly stejné. Obrovské náklady a velmi nespolehlivé, nepravidelné příjmy. Výsledek se nabízel.

"Ovšem," řekl jsem, "je tu ještě jedna možnost, jedna příležitost, kdy někdo mohl bombu do letadla snadno dostat."

"Tak ven s tím."

"U nás na letišti."

Oba páni, ten vysoký hubený i jeho mlčenlivý přítel s tužkou odešli do hangáru vyslechnout Joea.

Zavolal si mě k sobě Harley.

"Už jste skončili?"

"Šli se zeptat Joea, jestli tam tu bombu nedal on."

"Nesmysl. Harley byl podrážděný, ale to byl ostatně vždycky."

"... nebo jestli ji tam nedal Larry."

"Larry?"

"Tehdy odpoledne odletěl do Turecka. Nemohl nám to tu nechat na památku?"

"Ne," odsekl Harley rozhodně.

"Proč vůbec odešel?"

"Protože chtěl," znechuceně se na mě podíval. "Vyptáváte se jako páni z vyšetřovací komise."

"Odpusťte," snažil jsem se ho uchlácholit, "je to asi nakažlivé."

Harleyho kancelář znala i lepší časy. Na zemi byl docela slušný koberec a zdi si ještě pamatovaly, kdy je naposled navštívil malíř.

Pěkný psací stůl stářím neztrácel na kráse a nevypadal omšele. Z oken, lemovaných modrými záclonami, byl pohled na letištní plochu a na zdech visely docela hezké zarámované fotografie letadel. Když do kanceláře přišel zákazník, směl si sednout na zánovní lehké křesílko.

Zaměstnanci sedali na tvrdé dřevěné židle.

Harley byl majitelem firmy, vedoucím, hlavním leteckým instruktorem, plánovačem a čistěním oken. Měl tyto zaměstnance: jednoho kvalifikovaného mechanika v důchodu, jednoho mladého chlapce na výpomoc na částečný úvazek, jednoho pilota na plný úvazek (to jsem byl já) a jednoho pilota na částečný úvazek. Druhý pilot střídavě lital s aerotaxi a střídavě učil, podle toho, co bylo třeba. Jinak pracoval jako instruktor v letecké škole asi dvacet mil na sever od nás.

Před výběchem firma vlastnila ještě tři letadla schopná provozu a jednu šikovnou slečnu.

Jeden ze zbývajících strojů bylo jednomotorové cvičné letadlo, druhý byl starý dvoumotorový aztěk vybavený moderními přístroji, za který Harley platil krvavé splátky na pětiletou smlouvu.

Ta šikovná slečna byla Harleyho neteř Honey, pracovala u něj z lásky a za mizerný plat a bez ní by se celý podnik dávno zhroutil.

Znal jsem ji lépe po hlase než podle tváře, protože trávila celý den ve věži a řídila letecký provoz, pokud nějaký byl.

Když nebyl, psala dopisy na stroji, vedla záznamy, vedla účetnictví a vyřizovala telefony, když nebyl po ruce její strýc, a vybírala letištní poplatky od cizích pilotů, kteří u nás přistáli. Říkalo se, že jí Larry zlomil srdce a že proto skoro vůbec nevychází z věže.

"Málem si vybrečela oči," svěřil mi můj kolega na částečný úvazek, "nařká pro toho darebáka. Ale počkej, tak za jeden, za dva tejdny určitě pojede po tobě. Dobrého pilota naše Honey ještě nikdy nenechala plavat."

"A co ty?"

"Co já? Mě vyždímala jako citrón, než se objevil ten zatracenej Larry."

Harley, v mizerné náladě, zahájil proslov.

"Od toho výbuchu jsme už ztratili dvě party zákazníků. Stěžují si, že je azték příliš drahý a že raději pojedou vozem." Prohrábl si vlasy. "V Liverpoolu je k máni na splátky jiný cherokee, šestka. Ted' jsem tam s nimi mluvil telefonicky, zdá se mi to dobré. Přiletí s tím zítra odpoledne, tak až se vrátíte z Newmarketu, podíváte se na to a uvidíme, co řeknete."

"Jak to vypadá s pojistkou na toho, co vyletělo do vzduchu?"

Výplatilo by se možná toho z Liverpoolu koupit za hotové než platit splátky."

"Ten minulý byl taky na splátky, budu rád, když za něho vůbec něco dostanu. Ostatně, tohle není vaše záležitost."

Harley byl mírně obtlouklý a mírně olysalý a chyběla mu energie potřebná k tomu, aby s firmou pořádně zatřásl a postavil ji na nohy.

Ke mně se nechoval přátelsky, ale nadřazeně. Věděl jsem dobře, čím to je.

"Joe by byl poslední člověk na světě, kterého bych podezříval, že tam tu bombu dal," vybuchl Harley rozčileně. "Stará se o stroje jako máma, vždyť on je doslova leští!"

To byla svatá pravda. Naše letadla byla zvenčí vyleštěná jak zrcadlo a uvnitř vymydlená a voňavá. Motory běžely tiše, jako po másle.

Za vnější lesk a klamně zdání prosperity vděčila firma určitě Joeovi.

Když se páni z ministerstva vrátili z výpravy do hangáru, tvářili se mírně rozpačitě a zahanbeně. Asi museli od Joea ledaco vyslechnout.

Když jsem mu předtím přednesl svou teorii o tom, že se asi uvolnila některá kladka u lan výškového kormidla, zuřivě odpovíral.

Tvrdil, že v jeho letadle se taková věc nemůže stát, a ať prý si odpáru ty své čtyři nudle a strčím si je někam. Protože jsem svůj kapitánský kabát neoblékl už dva roky, řekl jsem Joeovi, že nic párat nemusím, že se o to už určitě postarali moli. Přestože tenhle vtíp moc slavný nebyl, trochu Joea usmířil. Nedíval se už tak nevraživě a poznamenal, že pokud to byla uvolněná nebo zlomená kladka (a ta to prý stejně nemohla být), musela být vadná už z výroby.

Upozornil jsem ho na to, že ta vadná kladka zachránila Colinu Rossovi život, a že kdo to s tou kladkou zavinil, zasloužil by teď metál.

Výjeveně se na mě podíval, to ho umlčelo.

Pánové z ministerstva se nahrnuli do Harleyho kanceláře. Ten vysoký hubený si sedl do křesla, ten se zelenou tužkou a notesem na židli, Harley se usadil za psacím stolem. Já stál opřený o zeď.

"Tak se tedy zdá," zahájil jednání ten dlouhý, "že se do letadla mohl dostat tady na letišti prakticky kdokoli. Mohl se tam dostat kdokoli ze zaměstnanců nebo zákazníků, kteří se zde pohybovat během dopoledne, nebo kdokoli z lidí z venku, kteří se potulovali kolem letiště."

Vyšli jsme z předpokladu, že atentát byl namířen proti Colinu Rossovi, ale nemůžeme to ničím doložit. Pokud by tomu tak bylo, musel mít pachatel velmi přesné informace o tom, kdy Ross v letadle bude."

"Poslední dostih se běžel v půl páté a Colin jel v posledním dostihu," poznamenal Harley, "bylo tedy snadné odhadnout, že bude v sedmáct čtyřicet s největší pravděpodobností ve vzduchu."

"V sedmáct čtyřicet sedm, přesně," dodal vysoký hubený ministerský pán.

"Myslel jsem přibližně," řekl Harley podrážděně.

"Stejně by mě zajímalo, do čeho tu bombu uložili," řekl ten vysoký člověk zamyšleně. Obrátil se ke mně. "Díval jste se do skříňky pro první pomoc?"

"Ne, jen jsem zkontroloval, jestli tam je. Dovnitř jsem se nedíval."

Ovšem taky jsem neprohlížel hasicí přístroje, nedíval se pod sedadla, do záchranných vest ..."

Vysoký pán přikývl.

"Ano, tam to všude mohlo být. Ostatně, mohlo to být přece jen v tom balíčku od pana Rosse."

"A vesele si to tam tikalo," dodal Harley.

Odlepil jsem se od zdi.

"A co, když," řekl jsem váhavě, "co když to vůbec nebylo schované v kabině, co když to bylo někde, kde jsme na to nemohli, někde v hloubce, co když to bylo někde mezi stěnou kabiny a potahem trupu, jako přísavná mina. Co když se to uvolnilo, jak to s námi házelo, mohlo se to zaklesnout do lan výškového kormidla ... Možná, že to bylo to tření, které jsem cítil a které mě donutilo přistát ... možná že to, co nás všechny zachránilo, byla vlastně ta bomba sama."

5

Příští den jsem letěl s pěti žokeji a trenéry z Newmarketu na dostihy do Newcastleu a zpět. Musel jsem vyslechnout spoustu stížností na to, jak je cesta nákladná. Večer jsem vyzkoušel "nového" cherokee.

Na automatického pilota lítal vytrvale nakloněný na jedno křídlo, nefungoval průtokoměr paliva a musel mít také někde přetížený elektrický obvod.

"Není to nejlepší," hlásil jsem Harleymu, "mašina je stará, hlučná, určitě má velikou spotřebu a myslím, že taky pořádně nedobíjí baterie."

Přerušil mě.

"Ale lítá, a lítá lacino. Joe to spraví a já tu mašinu беру."

"Je ale nastříkaná na oranžovobílo jako Polyplanc."

Dopáleně se na mě podíval.

"To vidím, nejsem slepý. Dá rozum, že má tyhle barvy, když jim patřila."

Čekal, že začnu odporovat a že mě pak okřikne. Tak jsem mlčel, jen jsem pokrčil rameny. Když byl ochoten přiznat svým největším konkurentům, že je na tom tak špatně, že se nezmůže na nic lepšího než na jejich vyřazenou řehtačku z třetí ruky, tak je to jeho věc.

Podepsal smlouvu a podal ji pilotovi, který s letadlem přiletěl a vracel se zpátky vlakem. Pilot se útrpně usmál, a když odcházel, vrtěl hlavou.

Oranžovobílého cherokee odtáhli do hangáru, aby se do něho Joe mohl pustit, a já se vydal pěšinou kolem letiště do svého teplého domova.

Maringotka pro piloty. Předtím v ní žil Larry a před ním mnoho jiných. Piloti vydrželi u Harleyho tak v průměru osm měsíců a většinou bydleli v maringotce, protože to bylo nejjednodušší. Maringotka stála na zaprášeném čtverci betonu, který kdysi tvořil podlahu vojenského přístřešku. Měla elektrickou přípojku, tekoucí vodu a odpad.

Tyhle vymoženosti před lety sloužily vojenským letcům.

Kdysi to tam muselo být docela obstojné, ale zástupy starých mládenců, které maringotkou prošly a holdovaly pivu, na ní zanechaly stopy. Všude byly vytlačené vroubky od korunek od lahví, za každou židli byly na stěnách tmavé, mastné skvrny od neumytých vlasů.

Letištní špína zbarvila čalounění na tmavošedo, tu a tam s tmavšími skvrnami. Na zdech byly přilepeny lepicí páskou otrhané vybledlé fotografie nahých slečen s obrovským poprsím. Světlejší, oloupané, tmavě orámované obdélníky na stěnách svědčily o tom, že se tam těch slečen vystřídalo víc. Zplihlé zelené záclony na oknech musely zastírat mnoho kocovin a od much zašpiněné zrcadlo muselo být svědkem mnoha zklamání. Prohnutá, proležená pohovka byla znavená nudou desítek pilotů, kteří neměli po ruce nic lepšího než Honey.

Úplně jsem zapomněl, že nemám nic k jídlu. V kuchyňce byly jen ovesné vločky a káva. Chvilí jsem nadával a pak jsem se rezignovaně usadil na krátké pohovce a vytáhl z kapsy dva neotevřené dopisy, které došly ráno.

Jeden z dopisů byl od půjčovny televizorů. Půjčovna potvrzovala, že převedla televizor z Larryho jména na moje, tak jak jsem žádal, a abych prý laskavě obratem vyrovnal dlužnou částku za minulé tři týdny. Druhý dopis byl od Susan. Stručně mě upozorňovala, že jsem se zase opozdil s placením alimentů.

Odložil jsem dopisy a zahleděl se z okna na tmavnoucí letní nebe.

Prázdná plocha letiště mizela v dálce v šeru, tichá, klidná, zastřená večerními stíny. Byl to pohled, který mě uklidňoval i povzbuzoval.

Bohužel tahle morální vzpruha působila pomalu a zdlouhavě. Někdy jsem pochyboval o tom, že se ještě mohu úplně vzpamatovat, že budu takový, jako jsem býval kdysi. Možná, že když si člověk jednou pokazi život tak důkladně jako já, nedá se to už nikdy spravit. Možná, že se brzy přestanu snažit něco spravovat a spokojím se tím, co mám.

Nebudu potom už svůj nynější způsob života považovat za rekonvalescenci, za provizorní, ale za definitivní. To by ovšem byla škoda, spokojit se s prázdným životem je škoda.

V kapse jsem měl tři libry a v bance jen šestnáct, zato jsem konečně vyrovnal dluhy. Zaplatil jsem vysokou pokutu, pak přišly výlohy s rozvodem a splacení obrovských účtů, které Susan nasbírala v záchvatu nenávisti v posledních týdnech našeho manželství. Všechno jsem už zaplatil. Dům byl vždycky na Susanino jméno, zařídil jsem to tak vzhledem ke svému zaměstnání a Susan se teď domu držela jako klíště. Žila tam, vítězoslavně se z toho radovala a pečlivě ode mne vybírala čtvrtinu mých výdělků. Jakmile jsem včas nezaplatil, psala mi kousavé, nepřijemné dopisy. Bylo neuvěřitelné, že se láska může tak pokazit, když jsem o tom uvažoval, stále jsem to ještě nemohl pochopit. Křičeli jsme na sebe, dokonce jsme se i prali, chtěli jsme jeden druhému ublížit. Když jsme se v devatenácti brali, zaplavovala nás něha a štěstí a nedovedli jsme si život jeden bez druhého vůbec představit. Pak se to začalo kazit. Susan myslela, že je to tím, že jsem tak málo doma. Lítal jsem často na desetidenní cesty do Západoindického souostroví a jí nezbývalo nic než práce asistentky u zubaře a nudná, nekonečná práce v domácnosti. V záchvatu starostlivosti a lásky k Susan jsem tehdy dal u BOAC výpověď a odešel jsem k Interportu, kde jsem lítal jen na krátké vzdálenosti a mohl jsem trávit většinu nocí doma. Měl jsem tam menší plat a mnohem menší vyhlídky na postup, tři měsíce jsme ale byli šťastnější. Pak přišlo dlouhé období, ve kterém jsme se oba poctivě snažili, a pak posledních šest měsíců, kdy jsme si už vzájemně drásali a ničili nervy.

Od té doby jsem se snažil nemít k nikomu a k ničemu žádný vztah. Nevázat se. Být nezávislý, osamocený a nezúčastněný. Po bouřce se ze mě stal kus ledu.

Maringotku jsem se vůbec nesnažil zůtlnit, nechtěl jsem jí vtisknout svou osobnost. Nepotřeboval jsem to. Nechtěl jsem se vázat na nic, dokonce ani na starou maringotku.

A určitě jsem také nechtěl navázat vztah k Tydermanovi, Goldenbergovi, Annie Villarsové a Colinu Rossovi.

Až na Goldenberga jsem je měl všechny na palubě při mém přístupu.

Dva dny předtím jsem strávil s aztékem, vozil jsem nějaké obchodníky do filiálek jejich továren v Německu a Lucembursku. V sobotu Joe skončil práci na náhradním cherokee, a tak jsem s ním teď vyrazil. Průtokoměr paliva sice ještě stále povzbudivě ukazoval na nulu, ale elektrika už byla v pořádku, generátor nebyl přetížený. Je sice pravda, že se letadlo pořád ještě naklánělo na jedno křídlo, ale to křídlo se alespoň blyštělo jako zrcadlo, kabina voněla čistotou, i popelníčky byly vyčištěné.

Cestující jsem měl vyzvednout v Cambridgi. Přestože jsem přistál půl hodiny před plánovaným časem, major už tam čekal. Našel jsem ho, jak sedí v rohu vstupní haly.

Nezpozoroval mě hned. Když jsem se k němu blížil, vytáhl z pouzdra dalekohled a položil ho na stůl. Dalekohled se mi zdál malý na tak velké pouzdro. A šup, majorova ruka vjela znovu do pouzdra a vytáhla stříbrnou cestovní láhev v koženém pouzdru. Major se bleskurychle napil, pak blaženě vzdychl a láhev zase rychle zašrouboval.

Zvolnil jsem krok, aby stačil schovat svůj životabudič pod dalekohled do pouzdra, než k němu dojdou. Pak jsem ho pozdravil.

"Dobré jitro," řekl odměřeně.
Vstal, zapnul pouzdro a přehodil si řemen přes rameno. Nosil dalekohled vpředu na břiše.
"Všechno v pořádku? Už poletíme?"
"Ostatní tu ještě nejsou, je brzy."
"Ach tak, pravda."
Pečlivě si přihladil knír a sklonil hlavu.
"Doufám, že dnes nejsou na programu žádné bomby?" Neřekl to žertovně.
"Žádné bomby nebudou," ujistil jsem ho.
Přikývl, ale nepodíval se mi do očí.
"Minulý týden to bylo velice rozčilující, velice rozčilující, skutečně."
Odmíchl se. "Když jsem se dnes dozvěděl, že poletí také Colin, málem jsem odřekl... hm..."
Slíbil jsem mu, že zůstanu u letadla celé odpoledne.
Pátravě se na mě zadíval.
"Byli za mnou pánové z vyšetřovací komise z ministerstva. Víte o tom?"
"Říkali mi to."
"Předpokládám, že za vámi byli také."
"Ano."
"Dělají všechno důkladně."
"To jistě, ochotně urazí sto mil, aby získali jedinou odpověď na jedinou otázku."
Ostře se na mě podíval.
"To mluvíte z vlastní zkušenosti?"
Neuvědomil jsem si, že jsem mluvil trpce.
"Slyšel jsem to od lidí."
"Nechápu, proč celou záležitost nepředají policii," zabručel.
Kdepak, říkal jsem si, to by nebylo ono. Žádná policie na světě není tak důkladná a vytrvalá jako vyšetřovací komise ministerstva.
Annie Villarsová a Colin Ross dorazili společně, zcela zaujatí vážným rozhovorem, který zřejmě k ničemu nevedl.
"Stačilo by mně, kdybyste mi slíbil, že pojedete moje koně, kdykoli vám vybude čas."
"Mám toho skutečně moc ..."
"Já vás přece ale o tolik nežádám ..."
"Ne, Annie, nezlobte se, mám k tomu své důvody."
Odmítl s konečnou platností. Ustaraně a nešťastně se na něho podívala. Roztržitě nás s majorem pozdravila.
"Dobré jitro," odpověděl major.
Colin Ross měl na sobě úzké světle šedé kalhoty a rozhalenou modrou košili.
Popřál mi dobré jitro.
Major se obrátil na Colina, naježený jako foxteriér.
"Slyšel jsem dobře, že jste odmítl její nabídku?"
"Ano, slyšel jsem dobře."
"Proč, prosím vás?" namítl dotčeně. "Platíme přece stejně jako ostatní, a máme výborné koně."
"Je mi líto majore, ale odmítám, nemá smysl to dál rozvádět."
Major se zatvářil uraženě a odvedl Annii Villarsovou k baru.
Colin vzdychl a usadil se v dřevěném křesle.
"Pane bože, chraň mě od podvodníků!" řekl.
Posadil jsem se také.
"Ona ale nevypadá jako podvodník."
"Kdo, Annie? Taký že není. Jen jí chybí do úplné poctivosti nějaké to procento. Ne, mně vadí ten darebák Goldenberg a ona ho poslouchá skoro na slovo. A já nemám chuť přijímat jeho rozkazy jejím prostřednictvím."
"Jako třeba Kenny Bayst," poznamenal jsem.
Podíval se na mě.
"Jak vidím, tak se nic neutají. Kenny se raduje, že je z toho venku, a já do jeho bot nepolezu." Zamyslel se. "Ti chlapi z ministerstva, co za mnou přišli, se ptali, jestli příkládám nějaký význam tomu, že se s námi tehdy Kenny nevracel."
"Co jste jim na to řekl?"
"Řekl jsem že ne. A co vy?"
"Musím se přiznat, že jsem o tom předtím uvažoval. Jistě měl možnost se k letadlu během odpoledne vrátit, a náladu měl vražednou..."
"To je sice pravda," řekl Colin, "ale myslíte si, že by byl Kenny schopen chladnokrevně zabít taky nás dva? Já si myslím že ne."
Přikývl jsem.
"Ostatně on se tak rozzuřil teprve po tom dostihu v půl čtvrté, nedovedu si představit, jak by mohl v Haydocku během jedné hodiny splasit časovanou bombu."
"Byl by si ji musil opatřit předtím."
"To ovšem znamená, že věděl předem, že dostih prohraje."
"Nebyl by první ani poslední," řekl Colin suše.
Chvilí bylo ticho.

"Já si stejně myslím, že jsme si tu bombu už přivezli s sebou," řekl jsem, "měli jsme ji asi na palubě už před startem."

Podíval se na mě a zamyslel se.

"Pak ale ... myslíte, že Larry ...?"

"Nevím."

"Byl to trochu uličník. Vytáhl z Nancy sto liber. Ale časovaná bomba ... jaký by to mělo smysl?"

Pokrčil jsem rameny.

"Atentáty s bombou mají většinou nějaký politický motiv, anebo se někdo snaží zbavit příbuzného s vysokou životní pojistkou," dodal Colin.

"Blázní nebo příbuzenstvo ..." pracně jsem potlačil zívnutí.

"Vám je to dost jedno, vidíte?"

"Dost."

"To vás vůbec nevzrušuje, že by to ten chlap mohl zkusit znovu?"

"Vzrušuje mě to asi tolik jako vás," poznamenal jsem.

Ušklíbl se.

"No dobře ... Stejně bych ale rád věděl, komu ta bomba vlastně platila. Vypadal bych dost směšně, kdybych dělal bůhvíjaká bezpečnostní opatření a nakonec by oddělali třeba majora. Nebo vás."

"Mě?" zeptal jsem se překvapeně.

"Proč ne?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Já přece nikomu v ničem nepřekážím."

"Někdo se na to třeba dívá jinak."

"Pak to je ale cvok."

"To jistě, bombu do letadla může dát jenom cvok, skutečný blázen."

Tyderman a Annie Villarsová se vrátili z baru s dvěma dalšími lidmi, s mužem a ženou.

"Pane na nebi," zaúpěl Colin, "tamhle kráčí můj Chanter v ženském vydání." Vyčítavě se na mě podíval. "Vy jste mi neřekl, kdo s námi letí."

"Já to nevěděl, nemám s rezervacemi nic společného. Kdo je to?"

Vstali jsme. Žena, asi třicetiletá, ale oblečená jako holčička, se přihrnula ke Colinovi a štědře ho zlíbala na tváře.

"Coline, miláčku, měli jste ještě volná místa a Annie mi nabídla, ať letím s vámi. Že byla strašně hodná?"

Colin vrhl na Annii zničující pohled, ale ta se tvářila jako nevinátka.

Dáma oblečená za děvčátko mluvila značně afektovaně. Měla bílé podkolenky, světle žluté princesové šaty, ruce ověšené cinkajícími zlatými náramky a hnědé vlasy s odbarvenými světlými prameny.

Obklopoval ji oblak exotické vůně. Byla očividně z těch, které očekávají, že se jim každý vrhne k nohám a bude ochoten pro ně s radostí zemřít.

Zavěsila se do Colina, takže se od ní nemohl odpoutat, aniž by ji urazil.

"Tak pojďte, jdeme na to," zašveholila dovádivě, "lítat s Colinem je teď ohromně vzrušující."

"Vždyť vás k tomu nikdo nenutí," Colin skoro vzdychl.

Tvářila se, jako když to neslyšela.

"Miláčku, je to ohromné dobrodružství, o to se nenechám připravit."

Odešla k východu, za ní vyšel major, pak Annie s tím cizím člověkem a já šel poslední. Nový cestující byl veliký, rozložitý, vypadal důležitě a podobně jako ta dáma byl zřejmě zvyklý, že se mu všichni klaněli. Major a Annie Villarsová dělali co mohli, hltali každé slovo, které utrousil, jako perlu, uši natažené a horlivě na všechno přikyvovali.

Dvě mladá děvčata, která jsem pověřil, aby hlídala letadlo, než se vrátím, stála poctivě na stráži. Udržel je tam určitě slib, že jim Colin věnuje autogram, peněžitá odměna pro ně tak důležitá nebyla. Obě dostaly peníze i autogram a byly celé šťastné. Přisahaly, že se k letadlu vůbec nikdo nepřiblížil, že nikdo neměl možnost na letadlo ani sáhnout, natož do něj dát bombu.

Colin, který se právě podpisoval, se na mne pobaveně podíval.

Ocenil, jak snadno a lacině jsem si opatřil bezpečnostní stráž. Ztratil náladu, když viděl, že se jeho nadšená, oddaná ctitelka uvelebila na jednom ze zadních sedadel a že na něho mává z okénka, aby si šel sednout vedle ní.

"Kdo je to?" zeptal jsem se.

"Fenella Payne-Percevalová. Říká se jí morová Fenella."

Zasmál jsem se.

"A kdo je ten mužský?"

"To je vévoda z Wessexu. Annie trénuje jednoho z jeho koní, dnes poběží."

"Snad to není zase Rudiments?"

Překvapeně vzhlédl od druhého památníčku.

"Ano, je. Podle mého názoru s ním mohli chvíli počkat."

Skončil podpisovou akci.

"Kenny Bayst ho ale nejede," dodal suše.

"Ale nepovídejte!"

Cestující se rozsadili, Annie s vévodou na středních sedadlech, major čekal, až nastoupím, aby si mohl sednout vpředu vedle mě.

Kývl na mě, když jsem vylézal na křídlo, a popotahoval se za knír.

Byl o poznání méně škrobený než při minulém letu. Neletěl s námi ani Goldenberg ani Kenny, takže byl klid. Tentokrát

to bude bez zápletky, říkal jsem si, žádné intriky, žádné tajné plány, které by se mohly zhatit.

Let byl snadný a klidný. Namířil jsem nejdřív na radiomaják u Ottringhamu a pak jsem se stočil na Redcar. Hladce jsme přistáli na závodisti, cestující se odpoutali a znuďeně zivali.

"Přál bych si, aby měli přistávací plochu na každém závodisti," vzdychl Colin. "Všechno je pak mnohem jednodušší. K smrti nerad dojíždím na místo taxikem."

Jenom hrstka dostihových závodisti měla zařízení pro malý letecký provoz, a to byla škoda, protože všude bylo dost a dost místa na to, aby se tam mohly zřít přistávací plochy. Harley se věčně rozčiloval nad tím, že jeho stroje často musely přistávat deset až patnáct mil od závodisti a on musel zařizovat dopravu cestujících z letiště na místo. Přiváděla ho k zuřivosti všechna výhodně umístěná vojenská letiště s dokonalými dráhami, která buďto nedovolovala přistání soukromým letadlům, nebo omezovala provoz na všední den do sedmnácti hodin a v sobotu a v neděli nepřijímala vůbec. Harleye také přiváděli k zoufalství majitelé soukromých letiště, kteří se oháněli tím, že si nemůžou vzít na svědomí dát souhlas k přistání cizích letadel, když nemají požární vozy, ačkoli to podle pojistných předpisů nebylo nutné.

Stěžoval si, že Angličané mají stejný smysl pro lítání jako žízaly.

Zato Honey přibila na dveře kanceláře velikou ceduli, která byla červeným písmem nadepsána Pane Bože, žehnej ... a pak následovala jména všech přátelských a ochotných závodisti, jako byl třeba Kempton Park, kde člověku dovolili přistát na třičtvrtěmilové cílové rovince (pokud se tam zrovna neběžel dostih) a sídla posádek vojenského letectva, jako byl Wroughton, Leeming nebo Old Sarum, kde projevovali skutečnou ochotu a dovolili člověku přistát, i když oficiálně nepřijímali. Na ceduli byla také jména soukromých letiště, jejichž majitelé velkoryse povalovali přistání, kdykoli bylo třeba.

Harley si představoval, že v nebi určitě musí být letiště u každého města a u každého dostihového závodisti přistávací plocha a větrný pytel. Považoval to za docela skromný sen, vždyť přece za války vyrostly tucty velikých letiště jako houby po dešti. Teď ta letiště ležela ladem a zvolna se rozpadala.

Harley je idealista, říkal jsem si, na takové projekty se seženou peníze jedině za války.

Cestující vystoupili, protahovali se, Fenella Payne-Percevalová vesele poskakovala jako malá holčička a major láskyplně poplácával pouzdro na dalekohled. Annie si energicky posbírala věci a pak vrhla na vévodu pohled plný ženské nemohoucnosti. Colin se podíval na hodinky a usmál se. Vévoda se ze zájmem rozhlédl a pak všem oznámil, že je krásný den.

Vévoda byl vysoký, statný, měl hezkou hlavu s prošedivělými vlasy, husté obočí, pevnou bradu, ale obličej měl na padesátníka příliš klidný a hladký, životem málo poznamenaný, bez vrásek. Vzpomněl jsem si, jak Nancy říkala, že vévoda je neobyčejně hodný a milý, ale v hlavě toho moc nemá.

"Půjdete se podívat k padoku?" obrátil se ke mně Colin.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Ne, tentokrát zůstanu raději tady."

"To se nepůjdete ani naobědvat, příteli?" zeptal se vévoda.

"Jste velmi laskav, ale já často neobědvám."

"Skutečně? To já bych se v poledne bez jídla neobešel."

"Můžeme odletět hned po posledním dostihu, tak asi ve tři čtvrti na šest," řekla Annie Villarsová.

"Jak si přejete."

"Ale to nám nezbude čas ani na skleničku," protestoval vévoda.

Byla podrážděná, ale ovládla se.

"Dobře, tak poletíme o chvíli později."

Slíbil jsem, že je budu očekávat.

Fenella byla netrpělivá.

"Tak už prosím vás pojdte, pilot se snad o sebe postará, ne? Už pojdte, pojdte, Coline, miláčku."

Zase se do něho zavěsila, nemohl se vytrhnout. Všichni poslušně odcházeli k padoku, jen Colin se ještě otočil. Dal jsem se do smíchu, když jsem viděl jeho zoufalý pohled. Colin na mě vyplázl jazyk.

Vedle nás stála tři další letadla: jedno soukromé, jedno skotské aerotaxi a jeden stroj firmy Polyplane. Nejdřív jsem myslel, že piloti odešli na dostihy, ale když jsem vystoupil, abych se trochu protáhl, stál kousek ode mne pilot z Polyplanu, pokuřoval a díval se na mého cherokee.

Byl to jeden z těch dvou, se kterými jsem se setkal v Haydocku, a tvářil se překvapeně, že mě vidí.

"Dobrý den," pozdravil jsem přátelsky.

Byl jsem nepoučitelný. Nevraživě se na mě podíval.

"Vidím, že dnes nechcete nic riskovat," řekl kousavě.

"To máte pravdu."

"Těhle mašiny jsme se zbavili, protože už byla vylítaná. Už k ničemu není, leda pro takové žabaře, jako jste vy."

"Je trochu opotřebovaná," řekl jsem zdvořile, "nese stopy špatného zacházení, asi jako vůz z autoškoly."

To byla smrtelná urážka a jistě nepřispěla k přátelským vztahům mezi oběma firmami.

Sevřel rty a zahodil nedopalek cigarety do trávy. Viděl jsem, jak tenký pramínek modrého kouře zvolna stoupá ze spletených travin.

Věděl stejně dobře jako já, že kouřit u zaparkovaného letadla je pitomost a že je to také na všech letištích přísně zakázáno.

"Divím se, že si troufáte létat s Colinem Rossem," řekl. "Kdyby se mu něco stalo a kdyby se prokázalo, že vaše firma je zodpovědná za jeho smrt, tak byste se položili."

"Zatím je naživu."

"Kdybych byl na jeho místě, tak bych s vaší firmou nelítal."

"Poslyšte, nejezdil on dřív s vámi?" zeptal jsem se. "A nemáte vy náhodou vztek, protože teď lítá s námi?"

Zuřivě se na mě podíval.

„Ne," odsekl.

Nevěřil jsem mu a on to věděl. Otočil se na patě a odešel. Rudiments vyhrál hlavní dostih. Zahlédl jsem jeho nevýrazné zelené barvy ve středu pole. Vynořil se těsně před clem a zatlačil Colina na druhé místo. Z dálky jsem slyšel nespokojený křik zklamaného publika.

Zbývala ještě hodina do konce dostihů. Zívl jsem, uvelebil se na svém sedadle a usnul.

Probudil mě dětský hlas.

"Promiňte, pane," opakoval.

Otevřel jsem oči. Na křídle letadla seděl na bobečku asi desetiletý, zdvořilý, trochu ostýchavý chlapec a nakukoval do otevřených dveří.

"Promiňte, prosím, že jsem vás vzbudil, ale poslal mě pro vás strýček. Prý jste celý den nic nejedl a máte se prý najíst. A také, strýcův kůň vyhrál a máte si prý na to přijít připít."

"Tvůj strýček je moc hodný, ale já nemůžu odejít od letadla."

"Já vím, ale já přivedl strýčkova šoféra a on vám tu počká, než se vrátíte."

Zářil. Byl pyšný na to, jak to šikovně zařídil.

Podíval jsem se ven. Skutečně tam stál, v krásné, tmavozelené šoféřské uniformě, s vyleštěným štítkem u čepice.

"Tak tedy dobře," řekl jsem. "Jen si vezmu sako."

Šli jsme spolu podél padoku, pak brankou, a zamířili jsme do klubového baru.

"Strýček je moc prima," hlásil chlapec.

"Je velmi hodný," souhlasil jsem.

"Maminka říká, že je bačkora. On je její bratr, víte? Ale oni se moc nekamarádí."

"To je škoda."

"Ale ani ne, kdyby se kamarádili, tak by maminka chtěla vždycky se mnou, když jedu ke strýčkovi. Takhle můžu jet sám a máme se spolu báječně. On je opravdu prima." Odmlčel se. "Lidi říkají, že mu to moc nezapaluje, já nevím proč." Tvářil se ustaraně. "On je moc hodný."

"Setkal jsem se s tvým strýcem poprvé dnes ráno a moc se mi líbí," utěšoval jsem ho.

Rozzářil se. "Opravdu? To jsem rád!"

Vévodu jsme našli obklopeného zástupem příznivců, popíjejících šampaňské. Chlapec zmizel v davu, vynořil se u strýce a zatahal ho za rukáv.

Vévoda se ohlédl a pokynul mi. Pak se sklonil a něco chlapci říkal.

Hoch se zase vynořil u mne.

"Chcete šampaňské nebo kávu?" zeptal se.

"Prosil bych kávu."

"Já vám pro ni dojdu."

"Může si dojít sám."

"Ne prosím vás, já vám dojdu, dovolte mi to, strýček mi na to dal peníze."

Odběhl k pultu, objednal kávu a dvě porce obložených chlebiček s uzeným lososem. Platil zmačkanou jednodlibrovou bankovkou.

"Jak se vám to líbí?" ptal se pyšně.

"Vypadá to ohromně. Vezmi si chlebiček."

"Děkuji."

Spokojeně jsme se dali do jídla.

"Poslyšte, podívejte se tamhle na toho pána, vypadá jako duch," ozval se chlapec.

Ohlédl jsem se. Vysoký, bledý, plavovlasý muž s berlemi a sádrou na noze. Acey Jones.

Tentokrát tak bujaře nehlaholil. Tiše seděl v koutku a popíjel pivo s nějakým nenápadným člověkem.

"Ten pán spadl ze schodů, zlomil si kotník a dostal za to od pojišťovny tisíc liber."

"Páni, to se mu tedy vyplátilo!"

"Však on si to taky libuje."

"Strýc má taky něco společného s pojišťovnou, jenže nevím co."

"Možná že je ručitelem."

"Co to je?"

"Ručitel je člověk, který určitým způsobem investuje do pojišťovací společnosti peníze."

"Strýček někdy mluví o Lloydech. Má to něco společného s Lloydy?"

"Ano má."

Přikývl a zadíval se toužebně na zbývajících chlebičky.

"Vezmi si ještě jeden," pobídl jsem jej.

"Ty jsou pro vás."

"Ale jen si vezmi."

Vděčně se na mě podíval a zakousl se do dalšího chlebičku.

"Já se jmenuje Matthew," oznámil.

"Vidíš, já taky," zasmál jsem se.

"Ne! Namouduš, opravdu se jmenujete Matthew?"

"Doopravdy."

"Páni!"

Za námi se ozval krok a důstojný hlas: "Stará se o vás Matthew jak se patří?"

"Děkuji, pane, stará se skvěle."

"Představ si, on se taky jmenuje Matthew," hlásil nadšeně chlapec.

"Tak vy jste oba Matti! Dejte si pozor, ať vám nikdo nedá šach."

Matt to pokládal za výborný žert, vévoda však mluvil s mírnou trpkostí. Tušil, že navzdory jeho vznešenému původu a jeho důležitosti ho tu a tam někdo chytřejší snadno vyšachuje.

Vévoda se mi začínal líbit.

"Gratuluji k Rudimentsovi, pane," řekl jsem.

Rozzářil se.

"To bylo ohromné, vidíte, skutečně ohromné. Nic mě tak nepotěší, jako když vyhraje některý z mých koní. To je má největší radost."

Vrátil jsem se ke svému cherokee před posledním dostihem.

Vévodův šofér klidně seděl, četl si knížku, a když mě uviděl, protáhl se, ohlásil, že se nic zvláštního nedělo, a odešel.

Prohlédl jsem letadlo uvnitř centimetr po centimetru, dokonce jsem i odšrouboval panel za zadním zavazadlovým prostorem, takže jsem viděl do koncové části trupu. Nikde nic. Panel jsem zase připevnil na místo.

Pak jsem zahájil zevní kontrolu. Když jsem prohlížel závěsy výškového kormidla, ozval se od vedlejšího letadla křik. Ohlédl jsem se.

Za letadlem firmy Polyplane, z dohledu tribun, mlátili dva cizí chlapi Kennyho Baysta.

Pilot oranžově bílého letadla stál o kus dál a přihlížel. Doběhl jsem k němu.

"Pojďte mu proboha pomoci!" křikl jsem na něho.

Chladně se na mě podíval.

"Jděte sám, když myslíte, já jdu zítra k prohlídce."

Třemi skoky jsem byl u zápasící skupiny a zachytil jsem zdviženou pěst jednoho z mužů, než dopadla na zhrouceného Kennyho.

Zkroutil jsem mu ruku za záda a kopl ho do slabin. Vykřikl bolestí a překvapením a svalil se. Vzápětí jako ozvěna zařval jeho společník, kterého jsem vši silou kopl špičkou boty do kostrče.

Byli to profesionální rváči, já ne, a Kenny byl k nepotřebě, nemohl se ani postavit na nohy. Byl jsem bit. Ti chlapi ale vůbec neočekávali, že by se jim mohl někdo postavit na odpor, a taky brzy zjistili, že nedodržují pravidla hry.

Měli výhrůžně zaťaté pěsti a na nohách měli boty s tvrdými kulatými špičkami, jakých rádi používají zbabělci. Kopal jsem je do kolen, mřil jsem jim prsty do očí a sekal je hranou ruky po krku.

Schytil jsem určitě víc ran než oni, ale byl jsem vytrvalejší, protože jsem neměl nejmenší chuť se složit, aby mně pak mohli nakopat do ledvin. Nakonec je to přestalo bavit, zčistajasna se sebrali a odkulhali, jako na povel. Odnegli si pochroumaná kolena, bolavé ohryzky a jedno poškrábané oko. Mně zůstala třeštící hlava a zhmožděná žebra.

Opřel jsem se o letadlo, snažil se chytit dech a díval se na Kennyho, který ležel přede mnou na trávě. Obličej měl zkrvavený a stíral si hřbetem ruky krev, která mu prýštila z nosu.

Konečně jsem se vzbavil a pomohl Kennymu vstát. S úlevou jsem pozoroval, že se postavil poměrně rychle, nezdálo se mi, že by byl těžce raněný, hlas měl také normální.

"Děkuju, kamaráde." Zamžikal opuchlými víčky. "Ti syčáci říkali, že mě zříděj tak, že už si nadosmrtni na koně nasednu."

"Páni ..."

mně je nanic ... hele, nemáš něco k pití ... páni ..."

Vzpřimil se, vytáhl z kapsy veliký kapesník, otřel si ústa a zděšeně se zadíval na červené skvrny, které se na kapesníku objevily.

"Teče mi krev ..."

"To je jenom z nosu."

"Jo tak ..." Pracně si odkašlal. "Poslyš, kamaráde, fakt děkuju."

Za to se ani dost poděkovat nedá ..." Zadíval se na pilota firmy Polyplane, který stál opodál. "Tamhle ten hajzl ani nehnul prstem ... byl by mě klidně nechal zmrazčit ... ani se nehnul ... a já řval o pomoc."

"Jde zítra k lékařské prohlídce."

"Ať se jde vycpat s tou prohlídkou ..."

"To není jen tak. Máme prohlídku jednou za půl roku, a když neprojdeme, nesmíme létat, a když nesmíme létat, můžeme přijít o místo, nebo přinejmenším dostáváme jen poloviční plat ..."

"Jo tak. A kdy ty máš prohlídku?"

"Až za dva měsíce."

Bolestivě, sípavě se zasmál, polkl a zakolísal. Najednou vypadal křehký a snadno zranitelný.

"Měl bys jít k doktorovi."

"Možná ... Jenže já musím jet v pondělí Volume Ten ... bude to velkej dostih ... jestli zajedu, dostanu možná lepší flek než mám u Annie Villarsový ... nechci to prošvihnout ..." Usmál se. "Žokejům to taky nedělá moc dobře, když nesmějí létat, kamaráde."

"Moc fit ale nevypadáš."

"Ale to bude dobrý. Zlomenýho nemám nic ... leda snad nos, a to je fuk, to už jsem měl." Znovu zakašlal. "To chce se vykoupat, zajít do sauny ... v pondělí budu jako rybička. Teda díky tobě."

"A co takhle to ohlásit na policii?"

"Jo, to je ohromnej nápad," řekl kousavě. "Už je slyším, jak se mě vyptávají. Pane Bayste, proč se vás vlastně snažili zmrazit? Ale víte, pane strážníku, já jim slíbil, že tak trochu upravím výsledek dostihu a ten blbec Goldenberg, rače prominout, pan Eric Goldenberg na mě poslal ty dvě těžké váhy, aby to se mnou srovnaly, když jsem vyhrál a von na tom prosvih celej balík. A pročpak jste jim vlastně slíbil, pane Bayste, že upravíte výsledek dostihu? Protože jsem to už jednou udělal a tehdy jsem na tom hodně trhnul ..." Mrknul po mně a rozhodl se, že už toho napovídal dost. "No uvidím, jak mi bude zejtra."

Jestli to bude vypadat na to, že v pondělí budu fit, tak se na to vykašlu a zapomenu na to."

"A co když to zkusí znovu?"

"Kdepak, žádnéj strach, už daj pokoj."

Opatrně se odlepil od trupu letadla, podíval se na sebe v odlesku okénka jako v zrcadle, plivl na kapesník a setřel si krev z obličeje.

Z nosu mu už neteklo. Palcem a ukazovákem si ho opatrně ohmatával.

"Je to dobrý, nehejbe se a neskřípe. Když jsem ho měl zlomený, tak to v něm skřípalo."

Ted', když si setřel krev, vypadal pod rzavou kšticí velmi bledý, neměl ale ten varovný šedý nádech, který věští těžké zranění.

"Myslím, že to bude dobrý. Ted' radši vlez do toho eroplánu a na chvíli si sednu. Já s nima přiletěl ..."

Pomohl jsem mu nastoupit. Nohy ho sotva nesly, zhroutil se na sedadlo a určitě nevypadal na to, že by mohl za čtyřicet šest hodin vylézt na koně.

"Poslyš, vůbec sem se tě nezeptal, jak na tom seš ty, jsi v pořádku?"

"Jistě, nic mi není ... Ale napadlo mě, že by nebylo špatné, kdyby ti váš pilot skočil pro whisky."

Byl ještě hodně roztfesený a nejistý.

"To by bylo ... to bych byl moc rád. Jenže von asi nepude."

"Ale ano, půjde."

Šel. Britské lelectvo je malý svět, ve kterém každý zná každého nebo aspoň jeho známé. V takovém světě se určitý druh drbů rozšiřuje pomalu, ale jistě, a člověk se pak těch drbů těžko zbavuje. Pilotovi to došlo a nejenže pro tu whisky došel, dokonce ji sám zaplatil.

Přinesl celou čtvrtku a mračil se jako čert. Než se vrátil, skončil poslední dostih a cestující se začali v malých skupinkách trousit k letadlům. Kenny už vypadal líp, a když se dal do řeči s dvěma žokeji, kteří byli plní zájmu a účasti, vrátil jsem se ke svému cherokee.

Čekala tam už Annie Villarsová. Nálada se jí Rudimentsovým vítězstvím nijak nezlepšila.

"Myslela jsem, že zůstanete u letadla," řekla mrazivě.

"Nespustil jsem z něj oči."

Pohrdavě pohodila hlavou. Prohlédl jsem rychle vnitřek letadla, abych se ubezpečil, že tam nikdo nic nepřidal. Pak jsem pozorně a důkladně prohlédl letadlo z vnějšku. Nikde nic.

Rány, které jsem předtím schytl, se začínaly ozývat. Zvonilo mi v uších a krutě mě bolela hlava. Zhmožděné svaly na pažích začaly tuhnout. V žaludku a blízkém okolí jsem měl pocit, jako kdyby mě někdo převálcovál.

Obrátil jsem se k Annie Villarsové.

"Víte o tom, že před chvílí dva chlapi přepadli a zbili Kennyho Baysta?" zeptal jsem se nevěnně.

Zdálo se, že ji to nedojalo.

"Stalo se mu něco?"

"Dnes se moc dobře nevyspí, ale jinak bude asi v pořádku."

"V tom případě ... v tom případě mu to patří."

"Proč?"

Zadívala se na mě.

"Však nejste hluchý."

Pokrčil jsem rameny.

"Kenny si myslí, že ty chlapy na něho poslal pan Goldenberg."

Nevěděla o tom, co se chystá. Nevěděla, jestli to naplánoval Goldenberg. Viděl jsem, že váhá a usilovně přemýšlí o tom, co právě vyslechla.

Konečně se ozvala.

"Kenny neumí držet jazyk za zuby."

Po chvíli vztekla dodala: "To byla pitomost, pitomost to byla. Ten chlap je idiot."

Major Tyderman, vévoda z Wessexu a "morová" Fenella dorazili společně. Vévoda ještě zářil a nadšeně rozprávěl o svém vítězném koni.

"Kde je Colin?" zeptala se Fenella. "Copak ještě nepřišel? To je opravdu k vzteku. Ptala jsem se po něm ve věznici a ten člověk, ten ..."

co on je zač ... ano, Colinův sluha, tak ten sluha říkal, že Colin už odešel k letadlu."

Sešpulila mrzutě rty. Oči se jí leskly šampaňským a měla hlas rozmrzělého dítěte. Zlaté náramky zvonily a těžký orientální parfém ještě nevypřchal. V duchu jsem blahopřál Colinovi, že se mu podařilo uniknout. Major zřejmě také oslavoval, oči mu plavaly a nebyl už zdaleka tak upjatý a škrobený. Skoro něžně si prsty přihlazoval ježatý knír. Bradu stále zastrkával do límce, ale nevypadal útočně. Bylo mi náhle jasné, že je vlastně pozér, chtěl budít zdání rozšafného, prozíravého člověka, ale pletl si moudrost s podezíravostí.

Vévoda požádal majora, aby si s ním vyměnil místo, protože chtěl sedět vpředu.

"Rád bych se díval na ty ciferníky," vysvětloval.

Major, naplněný až po okraj vévodovým šampaňským, milostivě souhlasil. Nastoupil s Fenellou dozadu a my jsme s vévodou čekali venku.

"Stalo se něco, kamaráde?" zeptal se.

"Ne, všechno je v pořádku."

Pozorně si mě prohlížel.

"Ba ne, něco s vámi je."

Sáhl jsem si na zpocené čelo.

"Dnes je hrozné horko."

Konečně přišel Colin. Byl celý zpocený, zmačkanou košili měl v podpaží provlhlou. Jel pět dostihů. Vypadal vyčerpaně.

"Jste v pořádku?" zeptal se rychle.

"Vždyť jsem věděl, že se něco děje!" řekl vévoda.

"Jsem v pořádku, děkuju."

Colin se ohlédl k oranžovobílému letadlu, které ještě neodstartovalo.

"Jak je na tom Kenny, je to moc zlé?"

"Ne, není. Nechtěl, aby se to moc rozkřiklo."

"Jeden z těch žokejů, s kterými letí, se vrátil a řekl nám, co se stalo. Prý jste ho zachránil před smrtí."

"Cože?" ptal se vévoda.

Colin mu vysvětlil, co se stalo, a oba se pak na mě podezíravě zahleděli.

"Pokud vám dělá starosti, jestli jsem schopen letět, tak můžete být docela klidní."

Colin se ušklíbl.

"To rád slyším."

Zasmál se, zhluboka se nadýchl a odvážně se vrhl do letadla, do tenat neodbytné Fenelly. Vévoda se vysoukal vedle mne na přední sedadlo a odstartovali jsme.

Nad Humberem a Ottringhamem a celou cestu na jih ke Cambridgi jsme letěli hustými mraky. Vévoda sotva dohlédl na vrtuli a starostlivě se mě ptal, jak vím, že nemůže dojít ke srážce s jiným letadlem.

Kolizi samozřejmě nikdo nemůže zcela vyloučit, je ale krajně nepravděpodobná.

"Nebe je veliké, a my se musíme držet velmi přísných pravidel, když letíme v mracích. Ke srážkám prakticky nikdy nedochází."

Ulevilo se mu. Usadil se pohodlněji: "A jak víte, kde jsme?" zeptal se.

"Řídím se podle rádiových vln z pozemních vysílačů. Pokud tahle jehla ukazuje přímo dolů, vím, že letíme přímo na Ottringham, z Ottringhamu dostávám rádiový signál."

"To je nesmírně zajímavé."

Náhradní cherokee nebyl tak moderně vybavený jako ten, který vyletěl do vzduchu. V tom byl přístroj, který automaticky držel řízení letadla na kursu k vysílači. Po střetnutí s chlapy, kteří přepadli Kennyho Baysta, jsem tak litoval, že ten přístroj nemáme.

"Jak poznáte, že jsme v Cambridgi?" ptal se vévoda.

"Až tam budeme, tak jehla na tamhletom budíku, která teď míří nahoru, spadne a bude mířit přímo dolů, jakmile přeletíme vysílač Cambridge."

"Co ti lidé všechno nevymyslí!" žasl vévoda.

Budíky se osvědčily. Nad městem jsme sestoupili pod mraky, do zachmuřeného, tmavého odpoledne a přistáli jsme na betonu zaplaveném deštěm. Zajel jsem těsně k letištním budovám, vypnul motor a sundal jsem si sluchátka, která se zdála stokrát těžší než jindy.

"To byl ohromný zážitek," liboval si můj soused. "Já dřív vždycky všude jezdil vozem," odepínal si bezpečnostní pás, "ale Annie mě přemluvila, abych to aspoň jednou zkusil letadlem. S vámi poletím ochotně zas."

"To jsem rád."

Vlídne, pozorně se na mě zadíval.

"Uděláte nejlíp, Matthewi, když pojedete rovnou domů a do postele."

Ať se o vás vaše paní pořádně postará."

"Jistě."

"Tak je to v pořádku."

Pokývl hlavou a neobratně se sunul z kabiny ven na křídlo.

"Udělal jste ohromný dojem na mého synovce, příteli, a já na Matta dám, vyzná se v lidech, pozná, komu může důvěřovat a komu ne."

"Matthew se mi taky líbí."

Vévoda se blaženě usmál.

"Je to můj dědic."

Sestoupil dolů a pomohl Annii Villarsové do kabátu. Správně jsem jí měl tu zdvořilost prokázat já. Seděl jsem ale ještě připoutaný, bylo mi nanic a neměl jsem chuť se hnout. Vůbec mě netěšila představa, že se musím odlepit a letět domů do Buckinghamu, že musím znovu nahoru do mraků a že už mi nebudou pomáhat šikovně rozmístěné radiomajáky. Budu to muset vzít oklikou, budu muset obletět lutonský komplex ... Možná, že by mě odtamtud mohli navést domů, mají tam nepřetržitou službu u radiolokátoru ...

Všechno mě bolelo. Neradostně jsem myslel na maringotku, na svůj studený domov.

Cestující si posbírali svršky a zavazadla, zavřeli zadní dvířka, zamávali a odešli do letištní budovy. Podíval jsem se na

mapu, stanovil letovou trasu a začal jsem plánovat poslední úsek letu, pokud šlo o časy a různé údaje, které jsem musel žádat, až doletím nad Buckingham, kdyby radiolokátor nefungoval. Potom jsem jen tak seděl, civěl na mapu a snažil se sám sebe přemluvit k činnosti. Pak jsem si dal hlavu do dlaní a zavřel oči.

Zbytečně plýtvám časem, říkal jsem si. Letiště v Cambridgi účtuje každou minutu, po kterou se letadlo zdrží na letišti po skončení oficiálního provozu, a moji cestující už tak jako tak budou platit aspoň za hodinu přes čas. Čím déle budu váhat, tím víc to bude stát.

Někdo zaklepal na okénko vedle mého sedadla. Prudce jsem zdvihl hlavu a hned jsem toho zalitoval. Venku stál Colin Ross a pobaveně se na mě díval. Otočil jsem páčkou a pootevřel okénko.

"Říkal jste, že jste fit a že můžete klidně letět."

"To jsem říkal před dvěma hodinami."

"To je pravda, to je něco jiného." Usmál se. "Poslyšte, jestli se vám nechce letět dál, nechtěl byste tu zůstat a přespat u nás? Domů můžete letět zítra ráno, třeba bude taky lepší počasí."

Lítal často a věděl, s jakými potížemi se člověk ve vzduchu může setkat. Stejně od něho bylo hezké, že jsem mu stál za to, aby se vrátil.

"To není špatný nápad, mohl bych taky přespat v Cambridgi."

"Slezte dolů a jděte si domluvit hangár," řekl klidně.

"Musím se napřed domluvit s firmou ..."

"Tak tam zavolejte."

Pomalů jsem slezl a pracně jsem si oblékl sako. Šli jsme společně do letištní budovy.

"Zavolejte taky své ženě."

"Já žádnou nemám."

"Ach tak." Pátravě se na mě podíval.

"Ale tak to není," zasmál jsem se. "Byl jsem ženatý dvanáct let."

Teď jsem tři roky rozvedený." Tvářil se pobaveně.

"To máte lepší skóre než já. Já byl ženatý jen dva roky, rozvedený jsem čtyři."

Vytočil jsem číslo firmy a Harley okamžitě zvedl telefon.

"Kde jste? V Cambridgi? ... To ne, hned se vraťte, když tam zůstanete, budeme platit strašné poplatky za hangár."

Neřekl jsem mu o té rvačce ani o tom, že mi je nanic.

"Poplatky zaplatím sám, můžete mi je strhnout ze mzdy. Colin Boss mě pozval, abych u něho přespal."

To pomohlo. Harley věděl, že zákazníkům je třeba vyhovět a Colin Ross byl jeho nejlepší zákazník.

"Ach tak ... to je něco jiného. Tak tam tedy můžete zůstat, ale ráno se vraťte."

Šel jsem do kanceláře a zajistil jsem, aby letadlo na noc odtáhli pod střechu. Tím pro ně taky skončí služba a budou moct jít domů.

Pak jsem se s úlevou složil do Colinova aston-martina a už jsem se o nic nestaral.

Ross bydlel v nenápadném přízemním domku z červených cihel.

Vnitřek domu byl teplý, útulný, vesele barevný a v obývacím pokoji byla lákavá, hluboká, tmavozeleně čalouněná křesla.

Colin mě vyzval, abych si sedl. Uposlechl jsem, opřel si hlavu o opěradlo křesla a zavřel oči.

"Chcete whisky nebo brandy?" zeptal se.

"Je mi to jedno."

Slyšel jsem, jak nalévá.

"Tady to máte."

Otevřel jsem oči a vděčně sáhl po skleničce. Bylo v ní brandy přikřtěné vodou. Udělalo mi náramně dobře.

Z kuchyně k nám doléhalo cinkání nádobí a linula se odtamtud vůně pečeného kuřete. Colin odborně začíchal.

"Večeře už bude asi hotová ... půjdu říct kuchařkám, že máme hosta."

Odešel z místnosti a v minutě se vrátil s oběma kuchařkami.

Pomalů jsem vstal. Netušil jsem, co uvidím, nemyslel jsem na to, nepočítal jsem s tím.

Na první pohled vypadaly úplně stejně. Jako stejné poloviny jednoho celku. Stejně tmavé vlasy svázané do uzlu černou sametovou stuhou, stejné tmavé, krásné oči, rovná obočí, stejně upřímný úsměv.

"Orel přilít!" řekla Nancy. "Kde jsi ho, Coline, sestřelil?"

"Stačilo ho sebrat ze země ..."

"Tohle je Midge. Midge, to je Matt."

"Nazdar, vy jste ten, co letěl s tou bombou, vidíte?"

Když se člověk podíval pozorněji, našel mezi nimi přece jen rozdíl. Midge byla štíhlejší, bledší a vypadala křehce.

Kdyby ale vedle ní nestála její zdravá sestra jako zrcadlový obraz, nepoznal by člověk, že je nemocná.

"Doufám, že to byla první a poslední bomba," poznamenal jsem.

Otřásla se.

"Bylo to ale jen o vlasek, co?"

Colin jim oběma nalil dubonnet a sám si vzal whisky.

"Bomby, bitky, moc dobře jsme vás do dostihového sportu nepřivítali."

"No je to aspoň zajímavější než letecké hnojení poli."

"Prosím vás, to není zajímavé?" divila se Midge.

"Je to hrozná otrava a přitom je to nebezpečné. Když třeba člověk lítá nad nějakým polem nepřetržitě sem a tam šest hodin denně, je to hrozná nuda ... Musí se létat nízko a musí se dávat pozor a přitom se vám za chvíli chce zívát. No a

jednoho dne se může stát, že na chvíli přestanete dávat pozor a vezmete v zatáčce křídlem o zem a odepíšete naráz drahou mašinu. A za to vás šéf moc nepochválí."

Nancy se rozesmála.

"Vám se to stalo?"

"Ne, to ne ... ale jednou jsem si ve vzduchu asi na vteřinu zdříml a probudil se dvacet stop od betonového sloupu. Minul jsem ho jen o chlup. Tak jsem toho radši nechal, dokud jsem ještě byl naživu a letadlo bylo celé."

"Ale pak jste si to vynahrádil. Když vám příště půjčili letadlo, tak se rozsypalo úplně na kusy."

Všichni se svorně rozesmáli. Byla to dobrá, semknutá rodina, rozuměli si.

Colin jim vyprávěl historii s Kennym Baystem a sestry byly plně účasti. Bylo mi trochu trapně. Colin se přece věčně dřel až do úpadu a Midge byla beznadějně nemocná. A já, co já, já měl pár obyčejných modřin.

K večeři jsme měli pečené kuře se zeleninovým salátem a potom sýr. Jedli jsme v kuchyni, opírali se lokty o červený ubrus a okusovali s chutí kosti. Nezažil jsem tak příjemný večer už řadu let.

"Na co jste teď právě myslel?" zeptala se Nancy.

"Ale tak mě napadlo, že bych měl v Cambridgi častěji onemocnět."

"To by bylo skoro zbytečné, můžete přijít kdykoli."

Podívala se tázavě na bratra a na sestru. Přikývla.

"Prostě se zastavte, kdykoli vás to napadne."

Ozval se ve mně můj soukromý varovný hlas: nevaž se na nic a na nikoho, nemůžeš si dovolit ten luxus, mít k někomu citový vztah.

Nevaž se.

"Přijdu zase rád," řekl jsem a nevěděl jsem, jestli to myslím doopravdy, nebo ne.

Sestry uklidily se stolu, naskládaly nádobí do myčky a uvařily kávu. Nancy si pomalu nalévala smetanu do svého hrníčku.

"Myslíte, že ta bomba byla pro Colina?" zeptala se náhle.

Pokrčil jsem rameny.

"Nevím. Mohla zrovna tak být určena pro majora Tydermana jako pro Annie Villarsovou nebo Goldenberga. Taky mohla být vlastně pro Kennyho Baysta, protože tu bombu musel někdo dát na palubu už předtím, než se Kenny rozhodl, že s námi zpátky nepoletí. Ostatně je i možné, že někdo chtěl tím atentátem v první řadě poškodit firmu Derrydown ... totiž, kdyby se Colin zabil, tak by se asi firma položila."

"Nechápu, jak je možné, že by někdo chtěl zabít Colina," řekla Midge.

"Jistě, hodně lidí mu závidí a žárlí na něj, ale něco jiného je závist a něco jiného vražda, a ještě k tomu vražda dalších pěti lidí, kteří s tím nemají nic společného ..."

Nancy najednou vybuchla.

"Berete to všichni tak klidně ... ten blázen s bombou si zatím běhá jakoby nic po světě, nikdo nemůže vědět, co mu vlez do hlavy a co zase provede, a nikdo se ho nesnaží chytit a zavřít."

"Není mi jasné, jak bys ho chtěla chytit," řekl Colin. "Ostatně nemyslím, že by chtěl znovu riskovat."

"Ty jsi ... jsi pštros," řekla Nancy trpce. "Přece tě muselo napadnout, že nikdo nestrčí bombu do letadla jen tak pro legraci, musí k tomu mít sakra dobrý důvod, a když se mu to pak nepovede, tak ho ten důvod, ať už je jakýkoli, straší v hlavě dál. A co bude s námi, s Midge a se mnou, jestli se to tomu bláznovi příště povede a tebe to roztrhá na cucky?"
Zahlédl jsem, jak se na ni Midge soucitně podívala. Chápal jsem, čeho se Nancy tak bojí. Věděla, že jednoho dne určitě ztratí sestru. Nechtěla ztratit taky bratra.

"Nic takového se nestane," řekl Colin klidně.

Obě se na něho podívaly a pak se ohlédly na mě. Dlouho bylo ticho.

Zahleděli jsme se z okna. Po nebi letěla hvězda.

Nancy vážně prohlásila: "Přeju si, aby si Colin nestříhal ve vaně nehty u nohou."

Spal jsem na gauči v Colinově pracovně, v malém pokoji, přečpaném loveckými trofejemi, registraturami a stohy dostihových ročenek.

Stěny byly pokryté řadami fotografií vítězných koní s jezdcem v cíli nebo s pyšnými vlastníky. Kopyta koní mi bušila v hlavě celou noc, ale ráno už mi nic nebylo.

Colin, oblečený v tmavém vlněném županu, mi přinesl čaj. Zíval na celé kolo. Postavil šálek na malý stolek u gauče a roztáhl záclony.

"Venku leje jako z konve," hlásil. "Teď ráno určitě letět nemůžete."

Myslím, že můžete klidně spát dál."

Zadíval jsem se ven, do mlhy a deště. Vůbec mi to počasí nevadilo.

"Mám dnes volno," řekl jsem.

"Výborně."

Posadil se na kraj psacího stolu.

"Jak je vám?"

"Je mi dobře. Než jsem šel spát, tak jsem se vykoupal v horké vodě a to mi moc pomohlo."

"Včera večer na vás bylo vidět, jak vás všechno bolí."

"Za to se omlouvám."

"Nesmysl. Když u nás někoho něco trápí, má právo kňučet."

"To jsem pozoroval," poznamenal jsem suše.

Usmál se.

"To víte, žijeme všichni jako na okraji propasti. A přitom Midge přesvědčuje Nancy a mě, že když si nedáme pozor, tak nás nakonec oba přežije."

"Je obdivuhodná."

"To je," zadíval se z okna. "To víte, ze začátku to bylo dost hrozné, strašné ... Ale teď ... nevím ... ale asi jsme si na to všichni zvykli ... dokonce i ona."

"Jak dlouho ..." zeptal jsem se váhavě.

"Myslíte, jak dlouho bude žít? To nikdo neví. Je to prý zcela individuální. Doktoři říkají, že musela onemocnět asi před třemi lety.

Prý se to většinou pozná nejdřív za rok, takže vlastně nevíme, kdy jí to začalo. Někteří postižení zemřou během několika dní, ale taky se vyskytly případy, kdy lidé přežili i dvacet let. Při současné moderní léčbě prý nemocní přežívají v průměru dva až šest let, menší procento až deset let od chvíle, kdy byla nemoc zjištěna: My máme za sebou dva roky a doufáme, že jich bude deset ... je to tak snazší ..."

"Midge ale vypadá docela dobře."

"Ted ano. Prodělala před nedávnem zánět plic, a to je to zvláštní, že pneumonie může leukémií zbrzdit. Jakékoli horečnaté onemocnění může působit příznivě, dokonce se to na čas i zlepší. Zlepší se to ovšem i po ozařování dlouhých kostí a některých orgánů. Midge už prodělala několik zhoršení a několik období, kdy jí bylo docela dobře. A takhle se to asi bude střídat i v budoucnosti ... má změněnou krev a uvnitř kostí má taky změny, viděl jsem rentgenové snímky ... a jednoho dne přijde zase zhoršení, které se už nepodaří zvládnout."

"Chudák Midge."

"Chudáci my všichni."

"A co ... co Nancy? Jsou dvojčata ..."

"Chcete vědět, jestli jednovaječná dvojčata musí dostat stejnou nemoc?" Zadíval se na mě, oči vážné. "Na to samozřejmě myslíme všichni. Páni odborníci nás ubezpečují, že nebezpečí je naprosto minimální. Ví se jen o osmnácti případech na světě, kdy se leukémie objevila dvakrát v jedné rodině. Není to přenosné ani dědičné. Žena, která trpí leukémií, může otěhotnět a porodit zdravé dítě. Můžete dokonce převést krev nemocného zdravému člověku a nic se nestane.

Prý pravděpodobnost, že by Nancy mohla dostat tuhle nemoc, je asi stejná, jako že by ji mohl dostat náš pošťák. Jenže to nikdo neví jistě.

Protože nikdo nikde nepopsal případ leukémie u jednovaječného dvojčete, a tím spíš nikdo nepopsal, co se stalo s tím druhým dvojčetem."

Odmíchl se a polkl. "Myslím, že se všichni ze všeho nejvíce bojíme toho, že by to Nancy mohla dostat taky."

Počkal jsem až do odpoledne, kdy se nebe vyjasnilo. Colin strávil většinu dne tím, že si plánoval program na příští týden a vyřizoval telefonické rozhovory s trenéry a majiteli koní, kteří si přáli, aby pro ně jezdil. Jezdil většinou pro místní stáj, ale měl výhodnou smlouvu, která mu ponechávala dost možností jezdit i pro jiné.

Měl velíkánský "rozvrh hodin" se sedmi sloupci pro sedm dní v týdnu. Ve sloupcích byly uvedené všechny dostihové dny, a pod nimi měl vždy napsány názvy a délku jednotlivých dostihů a vypsané ceny.

Než uplynul den, měl u většiny dostihů zapsáno jméno koně, kterého pojede. Většinou byl zápis tam, kde byla nejvyšší cena.

Ušklíbl se, když viděl, že jsem si toho povšiml.

"Z něčeho se žít musí."

"To vidím. Budete mít ale pěkně napilno."

Ve třech případech si naplánoval dostih na dvou různých závodističích v jednom dni.

"Myslíte, že byste mě dokázal dopravit z Brightonu do Windsoru včas, když v Brightonu jedu ve tři a ve Windsoru v půl páté? Budeme na to mít jen půldruhé hodiny. A pak ještě v sobotu, to jedu ve tři v Bathu a v Brightonu v půl páté."

"Když budete mít na obou koncích nachystané rychlé vozy, tak by to šlo."

"Výborně."

Přeškrtnl dva otazníky na rozvrhu.

"A jak to máte příští sobotu, mohl byste se mnou letět do Francie?"

"Když mě tam šéf pošle, tak jistě."

"Pošle vás tam," řekl s jistotou.

"A to vy nikdy neodpočíváte?"

"Jak to? Přece dneska, to jste si nevšiml?"

"Aha ... to ano."

"Kůň, kterého jsem měl dneska jet, začal ve čtvrtek kulhat. Jinak bych letěl do Paříže. Pro změnu s BEA."

Nancy řekla odevzdaně: "Je to naše dynamo, víří po Anglii a Evropě od března do listopadu, pak odfrčí do Japonska a tak dále. No a tak někdy v únoru si vezme jeden dva dny volna a my si všichni na chvíli oddechneme."

"Naposledy jsme si oddechli na Bahamách. To bylo ohromné," řekla Midge. "To slunce ..."

Dali se do smíchu. "Prosím tě, vždyť nám tehdy celý první týden propršel."

Dámy ukuchtily k obědu bifteky.

"To je na vaši počest," hlásila Midge, "jste moc hubený."

Byl jsem určitě silnější než kdokoli z nich. To ovšem nebylo žádné umění.

Midge sklídila ze stolu a Nancy přinesla do kuchyně mapy a plánky.

"Chtěla bych už konečně jednou letět s Colinem sama. Tak jsem si myslela, kdybyste byl tak hodný a pomohl mi ..."

"Ale samozřejmě!"

Sklonila se nad stolem a tmavé vlasy jí splývaly podél obličeje.

Nesmíš se vázat, říkal jsem si, nesmíš!

"Jestli bude hezky, tak bych chtěla letět příští týden do Haydocku."

"Chce vás připravit o práci," poznamenala Midge, která zatím utírala nádobí.

"Třeba bude bouřka."

"Vy jste protivný," protestovala Nancy.

Zakreslila už do mapy část trasy. Chtěla, abych jí vysvětlil, jak si má počínat v manchesterské oblasti a co má dělat, kdyby nerozuměla instrukcím, které dostane ze země.

"Jednoduše požádáte, aby instrukce opakovali. Kdyby se vám to zase nezdálo srozumitelné, tak je požádejte, ať to rozvedou."

"Budou si myslet, že jsem pitomá."

"Ale nebudou. A i kdyby, pořád je to lepší, než kdybyste letěla bezhlavě dál a kdybyste se do něčeho navezla."

"Dobře, беру na vědomí," vzdychla.

"Matt zaslouží metál," prohlásila Midge.

"Nebud' hubatá."

Když přestalo pršet, namačkali jsme se všichni do Colinova aston- martina a jeli do Cambridge. Řídila Midge, a zřejmě ji to těšilo.

Nancy seděla na klíně napůl Colinovi napůl mně. Já seděl na klice od dveří.

Stáli v řadě vedle sebe a mávali, když jsem startoval. Zamával jsem jim křídly na pozdrav a zamířil na Buckingham. Snažil jsem se nemyslet na to, jak je mi líto, že se od nich vzdaluji.

Přestože byla neděle, seděla Honey poctivě v řidici věži. Harley někde poletoval s žákem ve školním letadle. Když mě vzlechl ve sluchátkách, řekl vztekle: "No konečně, už bylo na čase."

Vzpomněl jsem si na svoje ubohé bankovní konto, ovládl se a neodsekl. Chanter by mnou určitě hluboce pohrdal.

Nechal jsem cherokee v hangáru a odešel do své maringotky.

Připadala mi opuštěnější, pustší, špinavější a zchátralejší než kdy jindy.

Okna byla nemytá, postel rozházená, mléko zase zkyslo a v kuchyňce nebylo nic k jídlu.

Posadil jsem se a chvíli jsem pozoroval Harleyho žáka, jak se pracně učí přistávat. Uvažoval jsem o tom, jak dlouho to asi potrvá, než se naše firma konečně položí, a jestli se mi vůbec do té doby podaří našetřit aspoň tolik, abych si mohl koupit auto. Harley mi platil čtyřicet pět liber týdně, což bylo podstatně víc, než si mohl dovolit, a podstatně míň, než kolik bych si vzhledem ke své kvalifikaci zasloužil.

Polovinu platu mi odčerpávaly alimenty, daně a pojistky, čtyři libry mi Harley strhával za byt, těžko něco ušetřím.

Podrážděně jsem vstal a dal se do mytí oken. Když už mám špatné vyhlídky do budoucnosti, budu mít aspoň slušnou vyhlídku z okna, říkal jsem si.

Když se začalo stmívat, přišla návštěva. Pěkná, dobře tvarovaná slečna v zelených bavlněných minišatech. Měla dlouhé světlé vlasy, dlouhé nohy a veliká ústa, trochu příliš velké zuby a nepatrně si při řeči šlapala na jazyk.

Honey Harleyová sestoupila z věže.

Zaklepala a bez čekání vešla. Kdybych byl nahý, bylo by jí to jedno. Byl jsem nahý jen do pasu, sundal jsem si košili, když jsem myl okna, To jí stačilo. Držela v jedné ruce nějaké listiny, druhou ruku mi položila na rameno a nechala ji pak sklouznout po zádech.

"Dělali jsme se strýcem program na příští týden. Přišla jsem se vás zeptat, jestli jste něco domluvil s Colinem Rossem." Nenápadně jsem couvl a šel jsem si obléknout svetr.

"Ano, domluvil... chce s námi letět v úterý, v pátek, v sobotu a v neděli."

"Výborně."

Šla za mnou. Kdybych couval dál, octli bychom se v ložnici.

Musel jsem se v duchu smát. Opatrně jsem ji obešel a vrátil se ke dveřím ven. Tvářila se nezúčastněně a věčně.

"Dobře. Takže zítra, v pondělí, byste mohl vyzvednout jednoho obchodníka v Coventry a vzít ho do Rotterdamu. Tam na něho počkáte a zase s ním poletíte zpátky. Vezmete si aztēka. V úterý máte Colina Rosse. Středa je zatím volná. Ve čtvrtek asi poletíte s jedním trenérem z Lambournu na dražbu koní v Yorkshiru, on nám ještě zavolá.

No a poslední tři dny v týdnu máte Colina Rosse."

"Dobře."

"Jo a poslyšte, volali zase z ministerstva, chtějí s vámi mluvit.

Řekla jsem jim, aby přišli v úterý nebo ve středu."

Když jsem uslyšel o pánech z ministerstva, sevřel se mi jako obvykle žaludek. Tentokrát snad ale opravdu nesu zodpovědnost jen teoreticky, to snad musí uznat, tentokrát mě nemohou roztrhat na kusy.

Honey si sedla na gauč a přehodila nohu přes nohu.

"Zatím jsme se moc neužili, vidíte?"

"Ne."

"Dal byste mi prosím vás cigaretu?"

"Bohužel nekouřím."

"Ach tak. Tak se tedy něčeho napijeme."

"Obávám se, že tu nic nemám ... je mi líto, nezlobte se, můžu vám nabídnout jedině kafe nebo obyčejnou vodu."

"Přece máte aspoň pivo?"

"Obávám se že ne."

Upřeně se na mě zadívala. Pak vstala, odešla do kuchyňky a zotvírala všechny šuplíky. Nejdřív jsem si myslel, že si jde

ověřit, jestli mluvím pravdu, ale křivdil jsem jí. Byla sice trochu příliš zaměřená na sex, ale hloupá určitě nebyla.

"Vy nemáte vůz, vidíte, a do hospody a do krámu jsou to dvě míle." Vrátila se z kuchyně a zamračeně si sedla. "Proč jste někoho nepožádal, aby vás tam svezl?"

"Nechtěl jsem nikoho otravovat."

Chvilí uvažovala.

"Jste u nás tři týdny a zaplacení dostanete až koncem měsíce ...

takže ... máte vůbec prachy?"

"Hlady neumřu, ale stejně děkuji."

Poslal jsem deset liber Susan a napsal jsem jí, že bude muset na zbytek peněz počkat, až budu brát. Odepsala stručně a jasně, abych nezapomněl, že jí budu potom muset zaplatit za dva měsíce. Jako bych mohl zapomenout! Měl jsem na celém světě necelé čtyři libry, ale zato jsem měl hrdosti víc než dost.

"Strýc by vám mohl dát zálohu."

"Nechce se mi o to říkat."

Usmála se.

"Jo, to docela chápu, když vás pořád zbytečně sekýruje."

"Myslíte?"

"Prosím vás, nedělejte, že to nevíte. Jistěže vás zbytečně honí."

Má vůči vám mindrák a takhle si ho trochu vyrovnává."

"To je přece nesmysl."

"Ba ne. Vy máte přesně to, co on nemá a o co by tolik stál. Jste dobrý pilot a přitom pěkný mužský. Potřebuje vás nutně pro firmu, ale rád vás nemá. Prosím vás, nepovídejte mi, že jste si tohle všechno neuvědomil. Jinak byste se už dávno namíchl a to jeho sekýrování byste přece takhle nesnášel."

"Vidím, že máte z té vaší věže dobrý rozhled," poznamenal jsem s úsměvem.

"To jistě. A taky mám docela ráda svého strýce. A taky mi moc záleží na téhle firmě a udělala bych skoro cokoli, abych ji udržela nad vodou."

Mluvila vážně a opravdově. Zajímalo by mne, co myslela tím "cokoli", jestli se to taky vztahovalo na spaní s pány piloty, a pokud ano, jestli to spaní patřilo mezi radosti nebo povinnosti. Nehodlal jsem to zjišťovat. Nechtěl jsem navazovat žádné nové citové vztahy, a už vůbec ne k Honey.

"Musela to být pro podnik dost velká rána, když jste přišli o toho nového cherokee," řekl jsem.

Našpulila ústa a sklonila hlavu ke straně.

"Není to tak hrozné. Totiž, vlastně je to skoro naopak. To letadlo nás stálo moc peněz. Museli jsme pro začátek složit dost velkou částku a pak jsme platili obrovské splátky ... Mám dojem, že až se to všechno vyřídí a vyplatí nám pojistku, měli bychom dostat asi pět tisíc liber, a s tím zase chvíli vydržíme, třeba se mezitím situace trochu zlepší."

"Byli byste vůbec mohli splácet ty splátky, kdyby letadlo nevyletělo do vzduchu?"

Usoudila, že už toho namluvila dost. Prudce vstala.

"Radši toho už nechme," řekla, "nějak bylo, nějak bude."

Venku se rychle stmívalo. Přišla blíž a postavila se těsně ke mně, téměř se mě dotýkala.

"Vy nekouříte, nejlépe a nepijete," řekla měkce, "to si takhle odříkáte všechno?"

"Ano, tamto taky."

"Ze zásady?"

"Ne, ale nechci teď a nechci tady."

"Bylo by vám se mnou dobře ..."

"Honey ... nezlobte se ... já prostě nechci."

Nezlobila se, nebyla ani dotčená.

"Jste studený," řekla zamyšleně, "studený jako ledovec."

"To je možné."

"Ale však vy jednou roztajete."

Vyšetřovací komise ministerstva obchodu poslala opět tytéž dva pány, toho dlouhého hubeného a toho mlčenlivého s notesem a okousanou zelenou tužkou. Seděli jsem spolu zase v místnosti pro posádky.

Zeptal jsem se, jestli by nechtěli kávu. Nabídku přijali a já šel kávu načepovat do papírových kalíšků do automatu v čekárně pro cestující. Zaměstnanci i cestující si museli kávu taky takhle kupovat.

Honey udržovala automat dobře zásobený a slušně na tom vydělávala.

Venku na letišti zaučoval můj kolega Ron (naš pilot na částečný úvazek) nového žáka. Učil ho dělat zevní kontrolu letadla, pečlivě, centimetr po centimetru. Ron energicky přednášel a jeho žák, pán ve středních letech, mu poslušně na všechno přikyvoval.

Větší z obou ministerských pánů mi oznámil, že se zatím s vyšetřováním daleko nedostali.

"Policie nám případ velmi ochotně přenechala," říkal, "ale upřímně řečeno, tohle je nevděčný případ, tady budeme těžko hledat pachatele. Když jde o atentát, když je na palubě letadla důležitá politická osobnost, tak je to něco jiného ... Nebo když je někdo z cestujících pojištěný na vysokou částku ... Tady ale nic takového nemáme."

"Colin Ross není pojištěný?"

"Je, ale má už starou pojistku, nic zvláštního. V případě, že by se mu něco stalo, vyplatila by pojistkovna jeho sestry, a mně se nechce věřit ..."

"Ne, to je vyloučené," řekl jsem rozhodně.

"A co ostatní?"

Zavrtěl hlavou.

"Abych pravdu řekl, všichni ostatní po téhle příhodě došli k závěru, že mají příliš nízké životní pojistky." Diskrétně si odkašlal.

"Tedy až na vás."

"Jak to myslíte?"

Upřeně se na mě zadíval.

"Před několika lety jste uzavřel pojistku bezvýhradně ve prospěch vaší ženy. Pojišťovna by vaší ženě příslušný obnos vyplatila v případě neštěstí i teď, když už jste rozvedení. Tenhle druh pojistky nelze změnit."

"Jak to všechno víte?"

"Od vaší ženy. Navštívili jsme ji v rámci šetření." Odmlčel se.

"Moc lichotivě se o vás nevyjadřovala."

"To si dovedu představit. Jenže kdyby se mi něco stalo, tak by na tom prodělala, má ze mne víc, když jsem naživu."

Myslím, že si přeje, abych byl naživu co nejdéle."

"Ale co kdyby se chtěla znovu provdat? Pak byste přestal platit alimenty, a kdyby dostala větší částku od pojišťovny, byla by na tom mnohem líp."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Ba ne, dovedu si představit, že by mě třeba dokázala zabít ze vzteku před třemi lety, ale teď ne, nebyla by schopná to udělat úplně chladnokrevně a ještě přitom zabít další nevinné lidi. Ostatně se vůbec nevyzná ve výbušninách a neměla jistě příležitost ... Ne, ta absolutně nepřichází v úvahu, tu si můžeme škrtnout."

"Vaše žena se v poslední době často schází s člověkem, který pracuje jako odborník u demolic."

Mluvil věcně, nevzrušeně, ale jistě očekával, že se vzruším já.

Nebyl jsem ani vzrušený ani zděšený, zůstal jsem klidný.

"Ne, určitě by to neudělala, to vylučuji, ani by nikoho nenaváděla."

Byla příliš ... byla dobrosrdečná, určitě byla rozumná. Kdykoli se dozvěděla, že při takovémhle neštěstí přišli o život nevinní lidé, hrozně se nad tím pohoršovala ... to by sama nikdy nemohla udělat. Určitě ne."

Chvilí se na mě mlčky upřeně díval. Tohle nervy drásající mlčení byla specialita pánů z vyšetřovací komise. Já neměl co dodat a nevěděl jsem, co chtěji slyšet.

Zaslechl jsem, jak venku cvičné letadlo nastartovalo a odjíždělo.

Hluk motoru slábl. Bylo ticho. Klidně jsem seděl a čekal. Konečně se trochu pohnul.

"No, mohu říct, že po vši naší námaze se nám podařilo přijít jen na jeden detail. Jenže ten nám asi nepomůže najít ani motiv, ani oběť, ani pachatele."

Sáhl do kapsy a vytáhl obálku z tuhého hnědého papíru, ze které vysypal na stůl dva kousky zkrouceného kovu.

Zdvihl jsem je a prohlédl si je. Nic mi to neříkalo, až na to, že se mi zdálo, že ty kovové předměty byly asi původně ploché a okrouhlé.

"Co je to?" zeptal jsem se.

"To jsou zbytky zesilovače."

Překvapeně jsem vzhlédl.

"Z čeho, z rádia?"

"Myslím si že ne." Kousal se do rtu. "Myslíme, že to patřilo k té bombě. Našli jsme ty kousky zaseknuté v trupu letadla."

"Takže ... takže vy myslíte, že to vlastně časovaná bomba nebyla?"

"Asi ne ... vypadá to, že detonátor byl ovládaný vysílačkou. To ovšem vrhá na celou věc docela jiné světlo."

"Jak to? Já se tedy v bombách nevyznám a nechápu, v čem se liší bomba na vysílačku od časované bomby?"

"Lišit se mohou všelijak, i když je vlastní výbušnina stejná. Liší se většinou právě detonátor." Odmlčel se. "Řekněme, že získáte dostatečné množství plastické výbušniny, a tu bohužel můžete získat snadno. V Řecku si kupříkladu můžete jít koupit výbušniny do kteréhokoli železářství a klidně vám to tam bez ptaní prodají. Jenže samotná výbušnina vám není nic platná, potřebujete detonátor, a na to je nejlepší obyčejný střelný prach. Ten ovšem také ještě nestačí, potřebujete něco, čím ten střelný prach zapálit. Sledujete mě?"

"Snažím se."

"Dobře. Tak tedy, když chcete ten střelný prach zapálit z dálky, je nejjednodušší, když do něj vložíte tenký odporový drát, do kterého pak pustíte potřebný proud. Drát se rozžhaví, zapálí střelný prach ..."

"... a prásk a máte po aeroplánu."

"Hm, ano, přesně tak. Tedy, baterie u takové bomby bývá většinou miniaturní, velká asi jako šestipence. Připojením baterie k odporovému drátu dojde vlivem procházejícího proudu k jeho rozžhavení a k zapálení střelného prachu."

"To je jasné. V tom případě bomba okamžitě vybuchne."

Obrátil oči v sloup.

"Proč jen jsem si s tímhle začal. Ano, vybuchla by okamžitě."

Proto tam musíte mít mechanismus, který celý okruh spojí teprve tehdy, když jste dostatečně daleko."

"Nějakým pérem?"

"Ano. Udržujete okruh nezapojený pomocí zablokovaného kontaktu."

Když se blokování odstraní, kontakt uzavře okruh a je to. Jasné?"

Odblokovat můžete buďto časovaným mechanismem, třeba jako u obyčejného budíku, nebo na dálku, vysílačkou. V tom případě tam ovšem musíte také mít přijímač se zesilovačem a selenoidem, jako mají družice."

"Co je selenoid?"

"Elektrický magnet, spirála uprostřed s tyčinkou. Skládá se z jádra s vinutím a z pohyblivé kotvy. Prochází-li vinutím stejnosměrný proud, přitáhne jádro kotvu, která sepne nebo rozepne blokovací kontakty."

Chvilí jsem o tom uvažoval.

"Jak ale člověk ví, že k detonaci nedojde náhodně? Někdo přece může vyslat náhodou přesně na té určité frekvenci ... vzduch je přece nabitý vyslanými signály ... to přece musí být strašně riskantní?"

Odkašlal si.

"Můžete to sestavit na kombinaci. Můžete vyrobit bombu, u které je třeba tří různých rádiových signálů, které musí být vysílány v určitém sledu, aby se elektrický okruh spojil. V tom případě ovšem potřebujete tři přijímače, tři zesilovače a tři selenoidy ... Měli jsme velké štěstí, že jsme našli tento zesilovač. Předpokládáme, že nebyl jediný ..."

"Je to podstatně složitější než obyčejný budík."

"To jistě. Můžete s tím ovšem zacházet pružněji, nemusíte mít předem přesně stanovený čas výbuchu."

"Takže pachatel nemusel vědět předem, kdy odstartujeme, stačilo, když nás viděl odcházet."

"Stačilo, když mu někdo řekl, že už jste odletěli."

"To ovšem dost mění situaci, vidíte?"

"Ano, a já bych rád slyšel, co vy si o tom myslíte."

"Vy si myslíte jistě totéž, co já. Pokud tu bombu mohl někdo nechat vybuchnout kdykoli, v kteroukoli hodinu, kterýkoli den nebo dokonce týden, mohla ta bomba být v letadle už dávno, mohla tam být dokonce od poslední udržovací prohlídky."

Mírně se usmál.

"A vy byste z toho byl částečně venku."

"Jen částečně."

"Ano, jen částečně."

"Souhlasím."

Vzdychl.

"Trochu jsem to na vás vystřelil, ale chtěl bych, abyste o celé věci vážně uvažoval. Jestli vás něco napadne, tak mi prosím vás dejte vědět. Pokud vás ovšem vůbec zajímá, jak to bylo, a pokud chcete předejít eventuálnímu dalšímu pokusu."

"Vy si myslíte, že mi to je jedno?"

"Skoro."

"Nebylo by mi jedno, kdyby se něco stalo Colinu Rossovi," řekl jsem pomalu.

Usmál se.

"Dnes nejste tak uzavřený jako minule."

"Vy na mě nestřelíte ze zálohy jako minule."

Zatvářil se překvapeně.

"Já ... musím říci, že máte postřeh."

"Mám cit pro atmosféru."

Chvilí váhal.

"Přečetl jsem si nedávno podrobný zápis z vašeho disciplinárního řízení."

"Ano?"

Bez úsměvu, bez výrazu jsem se na něho podíval. Pozoroval mě.

"Jestlipak víte, že na konec zápisu někdo připsal dodatek, který je značně na pováženou?"

"Ne, to nevím."

Čekal jsem, co bude dál.

"Někdo tam připsal, že předseda Interportu je pevně a důvodně přesvědčen, že první důstojník se dopustil krivého svědectví a že se vaše dopravní letadlo nebezpečně uchýlilo od původního kursu vinou hrubé nedbalosti prvního důstojníka, nikoli nespravedlivě nařčeného kapitána."

To mnou otřásl, nečekal jsem to. Zadíval jsem se z okna. Zaplavil mě pocit úlevy a velkého zadostiučinění. Je-li na konci zápisu tenhle dodatek, může si ho každý přečíst, a já nemám tak beznadějně zničenou pověst, jak jsem si myslel, aspoň ne u těch, na kterých záleží.

"Zodpovědnost je ovšem vždycky na kapitánovi, ať se stane cokoli," řekl jsem klidně.

"To ano."

Bylo ticho. Snažil jsem se soustředit na přítomnost a přestat vzpomínat na to, co bylo před čtyřmi lety. Odvrátil jsem se od okna.

"Děkuji vám," řekl jsem.

Nepatrně se usmál.

"Mě jen zajímalo, jak je možné, že jste tehdy nepřišel o licenci ... nebo o místo. Nějak mi to nehrálo, proto jsem si přečetl ten zápis, vrtalo mi to v hlavě a chtěl jsem se dozvědět, jak to vlastně bylo."

"Jste důkladný."

"Snažím se být."

"V Interportu věděli, že jeden z nás lže ... vypovídali jsme protichůdně, jeden obviňoval druhého ... jenže já byl kapitán a ke mně se to vrátilo, jako bumerang ... Ostatně byla to moje chyba."

"On se ale vědomě nedržel vašich instrukcí."

"Já na to měl přijít dřív, zjistil jsem to, když už bylo málem pozdě."

"Prosím ... on ale nemusel lhát."

"Měl strach ... bál se o existenci."

Chvilí bylo zase ticho. Pak si diskrétně odkašlal.

"Nebyl byste náhodou ochoten ... neřekl byste mi, proč jste vlastně odešel od té jihoamerické společnosti?"

Oceňoval jsem, jak taktně si počíná.

"Máte mezeru v mých osobních materiálech?"

"Ano. Ovšem, jestli nechcete ..."

"Ne, totiž ..."

Ale co, něco za něco.

"Bylo to jednoduše tak, že jsem jednou odmítl odstartovat, když se mi to nezdálo bezpečné, a oni sehnali jiného pilota, který neměl námitky, odstartoval, a nic se nestalo. Mě vyhodili. To je všechno."

"Ale vždyť kapitán má svaté právo neodstartovat, když se mu to nezdá."

"Jenže tam jsme neměli žádné odbory, které by chránily naše práva. Vedení tehdy řeklo, že si nemůže dovolit ztrácet zákazníky, protože mají zbabělé piloty, nebo tak nějak podobně."

"Pane bože!"

Usmál jsem se.

"Od té záležitosti u Interportu jsem ztratil chuť riskovat."

"Pak jste přece jel do Afriky, tam jste riskoval až dost."

"No ... tehdy jsem nutně potřeboval peníze, nabídlí mi fantastický plat. Ostatně když člověk vozí jídlo a léky, nenese takovou zodpovědnost, jako když lítá s lidmi."

"Zpět jste však lítal s raněnými a uprchlíky, ne?"

"Zpátky to bylo jednodušší, domovský přístav člověk našel snadno, horší bylo sedat si v noci někde v džungli."

Potřásl nechápavě hlavou. Asi mne měl za ztracený případ.

"Prosím vás, co vás potom přimělo, abyste vzal tak otravnou práci, jako je postřik polí?"

Rozesmál jsem se. Nikdy předtím by mě nebylo napadlo, že se kdy budu smát v přítomnosti pánů vyšetřovatelů z komise ministerstva obchodu.

"Tehdy v Africe ta moje válka skončila. Nabídlí mi jinou válku, dál na jihu, ale já už toho měl dost a taky jsem si už trochu našetřil.

Tak jsem se vrátil domů a to letecké hnojení bylo prostě první místo, o které jsem zavadil."

"Máte dost pestrhou minulost."

"Zdaleka ne tak pestrhou jako řada jiných lidí."

"Snad. Máte pravdu."

Vstal a zahodil prázdný kališek do plechovky, která sloužila jako košík na odpadky.

"Tak tedy dobře ... ale buďte tak laskav, uvažujte o té naší záležitosti s bombou, ano?"

"Ano."

"My se zase ohlásíme." Sáh do kapsy od saka a podal mi navštívenku.

"Kdybyste se chtěl se mnou spojit vy, tak mě najdete na tomto čísle."

"Dobře."

Ušklíbl se. "Umím si představit, jak nás máte rád."

"Ale ne, to nic, to nic."

Většinu dalšího týdne jsem lítal tam, kam mě poslali, uvažoval jsem o detonátorech na vysílačku a po večerech jsem vysedával v maringotce. Honey se už neobjevila, ale den po její první a zatím poslední návštěvě, když jsem se vrátil z Rotterdamu, našel jsem na stole velký papírový pytel plný nákupů. Byla tam vajíčka, chleba, máslo, rajská jablíčka, cukr, sýr, mléko v prášku a polévkové konzervy. Taky tam byl karton piva a lísteček, na kterém stálo: Zaplatíte mi, až budete brát.

Honey byla kamarádka. Začal jsem zase jíst. Byl to zlovyk, kterému se těžko odvyká.

V úterý jsem letěl s Colinem a čtyřmi dalšími do Wolverhamptonu na dostihy, ve středu, když odešli páni z ministerstva, jsem vezl jednoho politika do Cardiffu na odborářskou schůzi. Ve čtvrtek jsem poletoval s jedním trenérem sem a tam po Yorkshiru a Northumberlandu, prohlížel si koně, které hodlal eventuálně koupit.

Ve čtvrtek večer jsem si nachystal obložené chleby se sýrem a rajčaty a uvařil si kávu. Jedl jsem a prohlížel si vlnadné slečny na stěnách.

Už se na okrajích trochu kroutily. Když jsem dojedl, pečlivě jsem všechny ty vábivé dámy odlepil. Dívaly se na mě vyzývavě i vyčítavě. Usmál jsem se, decentně jsem je složil a zahodil do smetí. V maringotce to ale potom nevypadalo o nic líp.

V pátek ráno, když jsem seděl u šéfa v kanceláři a vyplňoval letové záznamy, telefonoval Harleymu Colin Ross. Chtěl, abych z pátku na sobotu přespál v Cambridgi, abychom mohli včas ráno vyrazit.

"Beze všeho," souhlasil Harley, "zaúčtuju vám Mattův hotelový účet."

"Prosím," řekl Colin, "ale kdyby chtěl, mohl by spát u nás."

Harley mi předal vzkaz. Chtěl bych? Ovšem že bych chtěl. Položil telefon.

"Ross se snaží ušetřit," řekl kousavě, "proto chce, abyste spal u něho."

Pak se rozveselil: "Zaúčtuju mu zato hangár."

Letěl jsem do Cambridge a zajistil jsem si pro svého cherokee na noc přístřeší. Pak dorazil Colin se čtyřmi dalšími žokeji.

Tři jsem neznal, čtvrtý byl Kenny Bayst. Jak prý se mám, řekl jsem, že dobře a jak se má on, řekl že výborně, že od Newbury prakticky neslezl s koně.

Měli už celý cestovní rozvrh připravený. Nejdřív letěli všichni do Brightonu, pak jsem měl letět jen s Colinem do White

Walthamu, odkud Colin jel do Windsoru, já se měl vrátit do Brightonu pro ostatní, zpátky do White Walthamu pro Colina a pak společně zpátky do Cambridge.

"Půjde to takhle?" zeptal se Colin.

"Ovšem, jak to chcete mít, tak to bude."

Rozesmál se.

"Kdybyste věděl, co jsme dřív museli vyslechnout, když jsme přišli s nějakým podobným návrhem ..."

"Nechápu proč."

"Larry byl líný jak veš."

Nastoupili a já vyletěl na východ od londýnské oblasti, přes Gatwick a na Brighton, k shorehamskému letišti. Když jsme přistáli, podíval se Colin na hodinky a Kenny poznamenal: "Jo, vždycky je všude dřív než Larry. To už sem si taky všiml."

"Harley ho co nejdřív vyhodí," prohodil suše Colin a rozeplnul si bezpečnostní pás.

"To nemyslíš vážně," řekl Kenny polekaně.

Rychlejší, kratší let znamenal menší účet.

"No, bude záležet na tom, kolik zákazníků odláká od firmy Polyplane, protože je rychlejší." Ušklíbl se na mě. "Nemám pravdu?"

"Snad."

Odcházeli rozesmátí k čekajícímu taxíku. O dvě hodiny později se přičítal poklusem Colin, ještě v dresu, a já s ním rychle přiskočil do White Walthamu. Dozvěděl jsem se, že v Brightonu těsně vyhrál, byl ještě udýchaný. Na letišti na něho čekal rychlý vůz, který zajel až k nám, když jsem přistál, a během vteřiny zmizel s Colinem v oblaku prachu směrem na Windsor. Beze spěchu jsem se vrátil do Shorehamu a čekal, až ostatní skončí. Byl krásný, slunečný teplý den a jezdci se vrátili celí uřícení.

Kenny vyhrál a přinesl mi darem láhev whisky. Bránil jsem se, že mi přece nemusí nic dávat.

"Koukej, kamaráde, nebejt tebe, tak jsem vůbec nejezdil. Tak se nehádej a ber."

"Tak tedy děkuju."

Byli unavení, ale ve výborné náladě. Když jsem přistál ve White Walthamu, Colin se ještě nevrátil z Windsoru. Moji čtyři cestující zívali a klábosili. Pozotvírali všechna dvířka a ovívali se.

"... když šel do kopce, tak mu dal lego."

"Jakýpak lego, nechal ho usnout a pak měl co dělat, aby ho včas vzbudil."

"Já toho Fossela prostě nesnáším ..."

"Tak proč pro něho jezdíš?"

"Si snad můžu vybrat? Mám smlouvu, ne?"

"... ty ho jedeš, jaký myslíš že má šance Candlestick?"

"Nedostal by se mezi první tři, ani kdybysme vyrazili už teď ..."

"Poslyš," ozval se Kenny, naklonil se dopředu a poklepal mi na rameno. "Mám tady něco pro tebe, to by tě mohlo zajímat." Sáhl do kapsy a vytáhl nějakou listinu.

"Co ty na to?"

Byl to leták, přepychově vytištěný na křídě. Pisatel vyzýval veškeré dostihové publikum, aby uzavřelo úrazovou pojistku dostihového publika.

"Já přece nejsem dostihové publikum," namítl jsem.

"Ale jen si to přečti, čti! Dostal jsem to dnes ráno v poště a napadlo mě, že by tě to mohlo zajímat, tak jsem to vzal s sebou."

Četl jsem: Pojišťovna vyplátí až tisíc liber za těžký úraz a až pět tisíc liber za úmrtí, způsobené úrazem. Prémie - pět liber. Dvojnásobná premie - dvojnásobné pojištění. Pojištění, které si může dovolit každý. Stájnici, pojistěte se, zabezpečte své ženy, jezdci, úraz vás může připravit o místo, ale získá vám peníze. Diváci, chraňte se proti dopravním úrazům na cestě domů. Trenéři, kteří na dostihy lítáte, chraňte se před bombami!

"Zatraceně," ulevil jsem si.

Kenny se rozesmál.

"Však jsem myslel, že se ti to bude líbit."

S úsměvem jsem leták vrátil. "Jo. Jsou to ale uličníci."

"Ale třeba je to docela dobrý nápad."

Colin přijel taxíkem, vyčerpaný a zničený jako vždycky. Unaveně se vyšplhal do letadla, připoutal se a požádal mě, abych ho v Cambridgi vzbudil.

"Jak to šlo?" ptal se Kenny.

"Exporta jsem dostal do čela prvního jen o fous ... a pokud jde o Updika, udělali by nejlíp, kdyby ho poslali na jatka ... šel jak o funuse."

Vzbudil jsem ho v Cambridgi. Vlastně jsem musel vzbudit všechny. Protahovali se, zívali a pomalu se vyhrabávali ven, na asfalt.

Košile měli rozepnuté, kravaty povolené, saka přes ruku. Colin neměl košili ani kravatu. Měl na sobě jako obvykle džinsy a zmuchlané bavlněné tričko. Tvářil se jako docela obyčejný člověk, jako jeden ze sta a ne jako sto v jednom. Nancy a Midge nám přijely naproti aston-martinem.

"Vzaly jsme s sebou jídlo na piknik, když je dnes tak krásně," řekla Nancy, "myslely jsme, že bychom se mohli utábořit na tom našem místě u řeky."

Přinesly také plavky pro Colina i pro mě. Nancy se koupala s námi. Pro Midge byla voda příliš studená, seděla na

břehu, na levém předloktí čtvery hodinky, a vyhřívala si dlouhé bosé nohy na sluníčku.

Po horkém, uspěchaném dni byl u řeky krásný chládek a nádherný klid. V hlavě mi přestala hučet ozvěna motorů.

Pozoroval jsem lysku, která tiše klouzala mezi rákosím, otáčela se za mnou a podezíravě se ohlížela za Colinem a Nancy, kteří plavali o kus dál. Zčeřil jsem paži vodu. Lyska se kolébala na drobných vlnkách jako korek.

Musí být příjemné a jednoduché, být takový pták, říkal jsem si. Ačkoli možná že taky ne. V přírodě se ptáci štipou a klovou. Každý musí někdy utřít ránu.

Nancy a Colin připlavali zpátky, vlídné oči, usměvavé, přátelské tváře. Nesmíš se vázat, říkal jsem si, nevaž se na nikoho, ještě ne!

Děvčata přinesla studené kuře a chřupavé listy salátu, které jsme namáčeli do pálivé tatarské omáčky. Zatímco jsme jedli a jídlo zapíjeli chlazeným chablis, slunce zvolna klesalo. Seděli jsme na veliké modré příkrývce a házeli okousané kosti rybám.

Midge dojedla, natáhla se na trávu a zaclonila si oči proti posledním šikmým paprskům zapadajícího slunce.

"Přála bych si, aby to takhle trvalo věčně," řekla klidně, "myslím tohle léto, aby byly teplé večery, je jich tak málo ..."

"Mohly bychom se odstěhovat do jižní Francie, kdybys chtěla," řekla Nancy.

"Nebud' hloupá ... kdo by se prosím tě staral o Colina."

Všichni tři se usmáli. Nevyřčené myšlenky zůstaly ve večerním tichu. Tragické ... a nedůležité.

Soumrak pomalu setřel všechny barvy, všechno bylo šedé. Klidně jsme odpočívali, okusovali stébla trávy, pozorovali hmyz, který poletoval nad vodní hladinou, a povídali jsme si tichými, tlumenými hlasy, které se hodí k měkkým letním večerům.

"Obě jsme v Japonsku zhubly, když jsme tam byly s Colinem celý rok ..."

"Ale to bylo spíš jídlem než horkem."

"Já si na to jídlo nemohla zvyknout ..."

"Byls někdy v Japonsku, Matte?"

"Lítával jsem tam, když jsem byl u BOAC."

"Prosím tě, tys byl u BOAC? Proč jsi od nich odešel?" divil se Colin.

"Kvůli své ženě, ale to už je dávno."

"Proto ty umíš tak létat."

"Ale prosím tě ..."

"Já mám radši Ameriku," prohlásila Midge, "pamatuješ se na pana Kroopa v Laurelu, jak mu ušili za jediný den jezdecké boty?"

"Nebo jak jsme jezdily z jednoho nákupního střediska do druhého a vždycky jsme se ztratily v jednosměrkách?"

"To byl moc hezký týden ..."

"Hned bych tam jela znova ..."

Bylo ticho. Nancy se najednou zprudka posadila a plácla se přes lýtko.

"Zatracení komáři!"

Colin se líně protáhl a prohlásil, že je čas jít domů.

Naskládali jsme se do vozu. Colin řídil. Dvojčata mi seděla částečně na klíně, opírala se mi o ramena a držela se mě kolem krku, aby udržela rovnováhu. Líbilo se mi to, a dámy se mi za to smály.

"Všeho moc škodí," řekla Nancy.

Než jsme šli spát, obě mě políbily, každá z jedné strany. Ucítil jsem na obou tvářích tytéž měkké rty.

Ráno při uspěchané snídani jsme neměli čas si povídat, stále zvonil telefon. Volala také Annie Villarsová, chtěla vědět, jestli budeme mít v letadle volné místo.

"Pro koho?" zeptal se Colin opatrně.

Ušklíbl se na mě, oddálil sluchátko a zašeptal "morová Fenella".

"Ne Annie, je mi skutečně líto, ale slíbil jsem Nancy ..."

"Cos mi slíbil?" ptala se Nancy. "To slyším prvně."

Položil telefon.

"Já tě zachraňuji od Chantera, tak bys pro mě taky mohla něco udělat, ne?"

"Ty mě zachraňuješ! Jsi věčně na koni nebo ve věznici, a tam mi nejsi nic platný."

"Ty nechceš s námi letět?"

"Ať letí Midge, teď je na řadě ona."

"Ale ne, jen let' ty," přemlouvala ji Midge, "pro mě je to moc namáhavé, opravdu, zvlášť když se takhle poletuje z místa na místo."

Půjdu se podívat příští týden, až budou dostihy tady, to bude pro mě."

"A můžeme tě tu nechat?"

"Ale samozřejmě, lehnu si v zahradě na sluníčku a budu na vás vzpomínat, jak se v tom vedru pachtíte a honíte od čerta k ďáblu."

Když se pak ukázalo, že v letadle zbyla ještě dvě prázdná místa, přestože Nancy letěla s námi, obdařila Annie Villarsová Colina zdrcujícím pohledem a poznamenala podrážděně, že chtěla vzít Fenellu s sebou jen proto, aby se snížily náklady letu, co prý jsme si mysleli.

"Asi jsem to nějak špatně spočítal," řekl Colin vesele. "Teď už se bohužel nedá nic dělat."

Do Bathu jsme doletěli bez zvláštních příhod.

Nancy seděla vpředu vedle mě jako druhý pilot a upřímně se z toho radovala. Musím se přiznat, že mně to taky bylo příjemné. Když jsme si sedali, vzpomněl jsem si na Larryho, který mi radil, abych si nacvičil krátká přistání, než poletím

do Bathu. Byla tam skutečně neuvěřitelně krátká přistávací dráha, ale my si sedli zcela bez obtíží a zaparkovali vedle konkurenční cessny.

"Zamkni to a pojď s námi na dostihy," řekl Colin, "nemůžeš přece věčně hlídat."

Pilota cessny jsem nikde neviděl. Rozhodl jsem se, že to risknu, a odešel jsem s ostatními na závodistiště.

První člověk, kterého jsme potkali, byl Acey Jones, poskakoval o berlich a světlá hlava mu na slunci jen svítila.

"Vidíš, to mi připomnělo," řekla Nancy, "chceš, abych za tebe poslala tu pětku na úrazovou pojistku? Víš, jak ti přišel ten leták ..."

Tamhle ten chlapík prý dostal tisíc liber za to, že si zlomil kotník.

Slyšela jsem, jak o tom vykládal v Haydocku."

"Když myslíš, tak to zaříd', pětku na to můžeme obětovat."

"Bobbie Wessex je ručitel," poznamenala Annie.

"Já vím," řekla Nancy, "bylo to na tom letáku."

"Přečetli jste si, co tam píšou o bombách?" zeptal jsem se.

Annie i Nancy se daly do smíchu.

"Aspoň víme, že i v pojišťovnictví se najde někdo se smyslem pro humor."

Anně běžel v prvním dostihu kůň, spěchala proto k váznici a Colin se šel převléct.

Obrátil jsem se k Nancy.

"Co takhle limonádu?"

"Aspoň litr, je hrozné horko."

Odnesli jsme si pití ven, do stínu. Pár kroků od nás se hlasitě dohadoval Goldenberg s Kennym Baystem.

"... A jestli si myslíte, vážený, že když na mě napřed pošlete ty své gorily, že pak vode mě můžete chtít nějaký ochoty, tak jste teda na omylu."

"Jaké gorily?" zeptal se Goldenberg nejistě.

"Ale jděte, jděte, však vy dobře víte. Zjednal jste je, aby mě zmrazily, tehdy v Redcaru."

"To je na vás spíš poslali páni bookmakeři, které jste podvedl, když jste udělal podtrh nám."

"Já na vás žádnéj podtrh neudělal."

"Držte hubu," řekl Goldenberg vztekale, "víte zatraceně dobře, o co jde. Jste nespolehlivý darebák."

"Když vo mně máte takovýhle mínění, tak tedy nechápu, proč si mě teďka chcete zase najmout."

"Já už na minulost zapomněl."

"Zato já ne," odsekl Kenny a odplivl si přímo před Goldenberga.

Pak se otočil a odešel k váznici. Goldenberg se za ním díval přimhouřenýma očima, s vražedným výrazem v tváři. Když jsme na něj později znovu narazili, držel v ruce sklenici, pilně popíjel a horlivě něco vykládal nějakému hromotlukovi, který měl asi místo mozku dobře vyvinuté bicepsy. Nebyl to ani jeden z těch dvou, kteří Kennyho zbili v Redcaru.

Napadlo mě, že si Goldenberg možná zajišťuje posilu.

"Co si myslíte o Baystovi?" zeptal jsem se Nancy.

"Je to Pan Suverén od Protinožců," řekla, "ale je teď už mnohem snesitelnější než dřív. Když sem přijel, tak se choval, jako když mu to tu patří, protože tam u nich měl hned velké úspěchy."

"Myslíte, že by dokázal prohrát na objednávku?"

"Myslím že ano."

"A dokázal by slíbit, že prohraje, vzít peníze a potom na sebe vsadit a vyhrát?"

Ušklíbala se. "Koukám, že se už vyznáte."

Přihlíželi jsme, jak Colin vyhrává první dostih. Kůň Annie Villarsové přišel třetí od konce. Zasmušile se dívala, jak je zpocený a namáhavě dýchá, zatímco jí Kennyho nástupce vykládal, jak to bylo a snažil se omluvit svůj slabý výkon.

"Annie si měla nechat Kennyho Baysta."

"Jenže on u ní nechtěl být."

"To Colin taky ne. Annie se v téhle sezóně chová nemožně."

Před třetím dostihem jsme se vrátili k letadlu. Stál tam pilot cessny a nakukoval nám do okének. Nebyl to ten, který se v Redcaru nečinně díval na rvačku, byl to jeho kolega, kterého jsem viděl v Haydocku.

"Dobrý den," pozdravila Nancy.

"Dobrý den, slečno Rossová," řekl s přehnanou zdvořilostí, která hraničila s urážkou.

Říkal jsem si, že nevolil nejvhodnější způsob, jak odlákat Colina od naší firmy a získat ho znovu pro sebe. Odešel ke své cessně a já šel prohlédnout cherokee centimetr po centimetru. Všechno bylo v pořádku, nenašel jsem žádnou závadu.

Vyšplhali jsme se s Nancy na palubu a, já zahřál motor, abychom pak mohli bez zdržování odstartovat.

Přispěchali Colin a Annie. Rychle nastoupili, odstartovali jsme, přelétli jižní Anglii a sedli si v Shorehamu.

Colin a Annie naskočili do taxíku, který tam už na ně čekal, a zmizeli. Nancy zůstala se mnou u letadla. Sedli jsme si na prohrátou travu a pozorovali, jak přistávají a odlétají malá letadla. Vyprávěli jsme si klidně a pokojně o všem možném, o lítání, o dostizích a o životě vůbec.

Když se odpoledne chýlilo ku konci, zeptala se: "Vy chcete dělat pilota u aerotaxi až do smrti?"

"Nevím, odvykl jsem si plánovat do budoucnosti."

"Já taky."

"V posledních týdnech jsme byli šťastní, teď, když je Midge dobře."

"Budete na to vzpomínat."

"To je něco jiného."

"Vy si ale tolik vážíte toho, co máte, hlavně proto, že víte, co vás čeká."

Chvilí bylo ticho. Uvažovala o tom, co jsem řekl. Pak se nevěřicně zeptala: "Vy myslíte, že jsme teď tak šťastní, protože víme, že Midge umírá?"

"Vlastně ano."

Dlouze se na mě zadívala.

"Povídejte mi ještě něco. Potřebuju ..."

"Útěchu?"

"Snad."

"Vy jste prošli během posledních dvou let všemi třemi nevyhnutelnými stadii. Všichni tři, nejen Midge. Nejdřív přijde šok, člověk nevěří, že to může být pravda, pak hněv a nakonec usmíření, člověk přijme, co osud přichystal ..." odmlčel jsem se. "Vy už jste tím nejhorším prošli, už jste ze tmy venku, zase na slunci. Ten nejhorší zármutek jste si už odbyli. Jste neobyčejně silná rodina. A tohle léto si budete navždycky pamatovat a budete si těch vzpomínek vážit."

"Matte ..."

Měla slzy v očích. Díval jsem se, jak malá letadélka krouží po obloze. Tahle rodina by mě dokázala vyléčit, říkal jsem si, mohla by mě uzdravit jejich síla. Jenže já je nechtěl o nic okrást. Nebyl jsem si jistý.

"Jaká byla Colinova žena?" zeptal jsem se po chvíli.

"Ach ta ..." dala se do smíchu. "Byla skoro jako Fenella. To víte, Colin byl tehdy o hodně mladší a neuměl kličkovat. Bylo jí třiatřicet, byla bohatá, důležitá a Colin jí ohromně imponoval, bylo mu tehdy dvacet. Musím se přiznat, že jsme si tehdy s Midge taky myslely, že je ohromná. Bylo nám sedmnáct a měly jsme ještě mlíko na bradě. Ona si představovala, že je krásné mít za muže fenoména, myslela, že bude žít v samých oslavách, zaplavená květinami a šampaňským. Pak zjistila, že to vyžaduje tvrdou práci a odřikání a to se jí nelíbilo ... tak Colina opustila a opatřila si nějakého mladého herce, kterého právě oslavovali za jeho první film. Colinovi trvalo celé měsíce, než se z toho vzpamatoval, než z něho byl zase starý Colin."

"Chudák Colin."

Nebo šťastný Colin, silný Colin. Jen měsíce ... mně to trvalo celé roky.

"No jo," ušklíbla se. "Však on to přežil. Teď má nějakou slečnu v Londýně. Jezdí za ní každou chvíli a myslí si, že o tom s Midge nevíme."

"Musím si taky časem opatřit nějakou slečnu."

"Vy žádnou nemáte?"

Zavrtěl jsem hlavou. Podíval jsem se na ni. Rovné obočí, jasné oči, moudrá ústa. Podívala se na mě. Chtěl jsem ji políbit. Věděl jsem, že by se nerozzlobila.

"Ne," řekl jsem zamyšleně. "Žádnou nemám."

Nesmím je o nic připravit, nesmím okrást Midge.

"Chvilí s tím ještě počkám," dodal jsem.

O několik dní a několik letů později jsem se nesměle odhodlal zavolat na ministerstvo. Připadal jsem si trochu směšný, že se jim pletu do řemesla, že si myslím, že jsem přišel na něco, na co oni nepřišli.

S tou bombou jsem ale letěl já, oni ne, říkal jsem si. Já jsem se tehdy díval na lidi a na věci a viděl jsem, co oni neviděli. Ze začátku jsem si říkal, že mi do toho všeho nic není, ať se starají jiní. Pak jsem ale změnil názor, hlavně proto, co řekla Nancy, že si ten blázen někde volně pobíhá. Myslel jsem si, že kdybych na něco rozumného přišel, mohlo by to vlastně být užitečné.

Dlouho jsem si s tím lámal hlavu, probíral to odzadu dopředu a odpředu dozadu, vymýšlel nejrůznější proč a proto, pro a proti. Kupříkladu takový Larry. Jak to bylo vlastně s Larrym? Larry měl jistě mnoho příležitostí umístit bombu na palubě. Mohl ji tam dát kdykoli až do okamžiku, kdy odešel, a to bylo dvě hodiny před mým odletem.

Zatím nikdo neobjevil žádný motiv, proč by byl Larry chtěl zničit firmu, snad kromě několika bezvýznamných, drobných podvodů, kterých se dopustil, ale i kdyby nějaký motiv existoval, třeba i velmi závažný, nemohl to udělat, protože nemohl způsobit explozi bomby pomocí vysílačky, když byl v okamžiku výbuchu na cestě do Turecka.

Larry by přicházel v úvahu jen v tom případě, kdyby šlo o časovanou bombu.

Susan ... tu možnost jsem prakticky vylučoval, ale přece jen jsem o ní uvažoval, uvažoval jsem o tom, co mi řekl ten člověk z ministerstva.

Susan údajně chodí s nějakým odborníkem na demolice.

Dobře, budiž jí to přáno. Čím dřív se vdá, tím líp pro mě. Báł jsem se jenom, že ji ty poslední měsíce našeho soužití připravily o chuť lézt do dalšího manželství, podobně jako mně.

Připadalo mi nepravděpodobné, že by člověk se zdravým rozumem, ve slušném postavení byl ochotný zabít bývalého muže své přítelkyně pro peníze, i když šlo o šest tisíc. Ostatně, čím déle budu naživu, tím větší částku by jednou pojišťovna musela vyplatit. Já sice přestal před třemi lety platit prémii, ale hodnota pojistky stejně automaticky stoupala.

Ne, Susan by nebyla schopná zabít nevinné lidi a kromě toho je příliš praktická, dovede počítat a musí vědět, že čím déle budu živ, tím to pro ni bude výhodnější. To bylo celkem jednoduché.

Honey Harleyová ... řekla, že by byla ochotná udělat cokoli, aby udržela firmu nad vodou, a já věděl, že exploze letadla vlastně firmě pomohla. Když si člověk něco koupí za určitých podmínek na splátky, nesmí koupený předmět prodat. Kdyby naše firma nemohla dál splácet splátky, letadlo by prakticky patřilo společnosti, která ho prodala. Společnost mohla letadlo vzít, prodat dalšímu kupci za cenu, která by jen tak tak kryla její výdaje, a firma Derrydown by prakticky z prodeje nedostala nic. Zato pojišťovna se zachovala kavalírsky: vyplatila společnost, od které Harley letadlo koupil, a ještě zbyl slušný kapitál pro Derrydown.

Ovšem kdyby při výbuchu přišel o život Colin Ross, bylo by to bývalo firmu určitě zničilo. Honey Harleyová by přece

nikdy nechtěla zabít kohokoli z cestujících, tím méně Colina. Totéž jistě platilo i o Harleymu.

A co lidé od firmy Polyplane? Člověk na ně všude narážel, chovali se vysloveně nepřátelsky a dělali co mohli, aby naši firmu vyřídili a aby získali zpátky Colina Rosse. Prosím, bombou by vyřešili svůj první cíl, ale zato by si znemožnili ten druhý. Ani jejich nejfanatičtější pilot by přece nezabil slepici, která snáší zlatá vajíčka.

Kenny Bayst ... zuřil na Erika Goldenberga, na majora Tydermana i na Annie Villarsovou. Ale jak už jsem řekl Colinovi, nebylo mi jasné, kde by tak rychle obstaral bombu. Taky se mi vůbec nechtělo věřit, že by byl schopný zabít Colina a mě. Kenny to jistě nemohl být.

Tak kdo tedy? Kdo?

Nikdo další mě nenapadal, tak jsem to vzal znovu dokola: Larry, Susan, Harley, Polyplane, Kenny Bayst ... Prohlížel jsem si je všechny v duchu seshora, zdola, a na nic jsem nepřišel. Uvařil jsem si kávu, šel si lehnout a usnul jsem. Ve čtyři hodiny ráno mě probudil měsíc, který mi svítil do očí.

A najednou mě napadlo řešení. Nestačí, když se člověk dívá na věci shora a zdola, musí se taky pořádně podívat ze strany a zezadu.

Začal jsem tedy odzadu a najednou mi bylo všechno jasné. Bylo to až k neuvěření, jak to bylo prosté.

Ráno jsem dlouze telefonoval s jedním bratrancem, kterého jsem léta neviděl a který mě za dvě hodiny volal zpátky. Pak jsem se odhodlal zavolat na ministerstvo i za cenu, že mě třeba odbudou.

Ten vysoký hubený pán tam nebyl, ale slíbili, že mu vyřídí, aby mi zatelefonoval, až se vrátí.

Když se ozval, lital právě Harley s žákem a telefon brala Honey.

Zazvonila na mě do místnosti pro posádku, kde jsem spisoval záznamy.

"Chce vás ministerstvo. Co jste zase provedl?"

"Ale to je ještě kvůli té bombě," uklidňoval jsem ji.

"To jo."

Když se mi ozval ten člověk z vyšetřovací komise, poznal jsem, že Honey ještě nevyvěsila paralelku.

"Honey, nech toho!"

Honey vyprskla smíchy a položila telefon. Slyšel jsem, jak to klaplo.

"Prosím?" ozval se káravý hlas pána z ministerstva. "Je tam kapitán Shore?"

"U telefonu."

"Chtěl jste se mnou mluvit ..."

"Vy jste řekl ... kdyby mě něco napadlo v souvislosti s tím výbuchem ..."

"Ano, ano, jistě," o poznání vlídněji.

"Uvažoval jsem o té vysílačce, kterou pachatel potřeboval k detonaci bomby."

"Prosím ..."

"Jak velká asi byla ta bomba se vším všudy, s plastickou výbušninou, selenoidy, střelným prachem a dráty?"

"Předpokládám, že relativně malá ... vešla by se do plechovky, řekněme tak sedmkrát čtyři, krát dva palce. Možná že i do menší."

Čím je bomba víc stěsnaná do malé prostoty, tím je pak větší razance výbuchu."

"A jak velká asi mohla být ta vysílačka, když bylo zapotřebí vyslat tři různé signály?"

"Ta mohla být malá, třeba jako balíček karet, kdyby bylo zapotřebí, aby byla hodně malá. V našem případě bych však očekával, že byla přece jen o něco větší, musela mít dost velký dosah ... a když chcete zdvojnásobit dosah signálu, musíte zečtyřnásobit sílu vysílačky, jak jistě víte."

"Ano ... omlouvám se, že se takhle vyptávám, ale chtěl jsem si to všechno ještě ověřit. Já sice nevím, proč se to stalo, ale myslím, že vím, kdo to udělal a kdy."

"Co jste to řekl?" zeptal se příškrčeným hlasem.

"Já jsem ..."

"Já vím, já vím," přerušil mě. "Kdy tedy, kdo, kdy?"

"Bombu někdo přinesl na palubu ve White Walthamu a zase ji odnesl v Haydocku, a v Haydocku ji zase znovu přinesl."

"Jak to myslíte?"

"Měl ji u sebe jeden z cestujících."

"Který to byl?"

"Ještě jsem se chtěl zeptat, kolik by taková bomba asi stála."

"Kolik ... řekl bych, že asi osm liber," odpověděl netrpělivě, "ale který ..."

"Může takovou bombu dát dohromady jenom odborník?"

"Kdokoli, kdo má praktické zkušenosti s výbušninami a kdo umí zacházet s vysílačkou."

"Tak jsem si to asi představoval."

"Poslyšte, byl byste tak laskav a přestal mě napínat, chápu sice, že vás těší trochu pozlobit člena vyšetřovací komise ... to docela chápu, ale řeknete mi už konečně, kdo z cestujících měl tu bombu?"

"Major Tyderman."

"Major ..." zhluboka se nadechl. "Chcete říct, že to, co vás přinutilo přistát, co způsobovalo tření v lanech výškového kormidla, bylo něco jiného, že to nebyla ta bomba? Vy tvrdíte, že major Tyderman nosil bombu celé odpoledne nevědomky s sebou?"

"To ne, to netvrdím."

"Tak co, proboha ..." začínal zuřit. "Nechtěl byste mi to ještě usnadnit, nevíte náhodou, kdo majorovi tu bombu podstrčil, kdo ho vlastně chtěl zabít?"

"Ale ano, jistě."

Cítil jsem na dálku, jak pracně se ovládá. Díval jsem se do zdi a usmíval se.

"Tak tedy kdo?"

"Sám major Tyderman."

Chvilí bylo ticho. Pak se začal bouřit.

"Vy myslíte, že šlo o sebevraždu? To není možné. Bomba explodovala, když bylo letadlo na zemi ..."

"No právě."

"Cože?"

"Chci říct, že když v letadle vybuchne bomba, každý automaticky předpokládá, že měla vybuchnout ve vzduchu a že pachatel očekával, že všichni cestující zahynou."

"Samozřejmě."

"Ale co když tentokrát šlo jen o letadlo a vůbec nešlo o cestující?"

"Ale proč?"

"Vždyť jsem vám řekl, že nevím proč."

"Tak tedy dobře," zhluboka se nadechl. "Začněme radši od začátku."

Vy tvrdíte, že major Tyderman chtěl z neznámých důvodů zničit letadlo a že proto s sebou vezl na dostihy bombu."

"Ano."

"Co vás k této úvaze vedlo?"

"Když jsem o tom přemýšlel, major byl celý den vzrušený, rozčilený a ani na chvíli neodložil pouzdro na dalekohled. Bylo dost velké, bomba, tak jak jste ji popsal, by se do něj klidně vešla."

"To jsou jenom dohady."

"To uznávám. Ale nezapomeňte, že si major ode mne půjčil klíče od letadla, protože si tam údajně chtěl zajít pro noviny. Nabízel jsem se, že mu tam dojdu, a on nechtěl. Když se vrátil, tvrdil, že zamkl, a vrátil mi klíče. Samozřejmě že nezamkl, chtěl do toho jenom vnést zmatek. Když byl v letadle, odšrouboval panel za zadním zavazadlovým prostorem a vstrčil dozadu bombu. Asi ji přichytil k trupu, jako přísavnou minu. Pak se asi uvolnila, jak to s námi házelo, jak jsem už říkal."

"Nemohl ale předpokládat, že přistanete v East Midlands ..."

"To nemohl. Jemu ale bylo jedno, kdy a kde si sedneme. Počítal s tím, že nechá dojít k explozi, jakmile přistaneme a všichni se od letadla bezpečně vzdálíme."

"To jsou pořád jen dohady."

"Díval jsem se na majora v East Midlands, viděl jsem ho vlastně při činu. Rozhlížel se, kontroloval, jestli nikdo není v blízkosti letadla a vrtal se přitom v pouzdru na dalekohled ... to vyslal signály. Signály mohly mít buď velmi krátkou nebo velmi dlouhou vlnovou délku, nepotřeboval velký dosah. Důležité bylo, že mu stačila docela slaboučká vysílačka ... mohla být velmi malá."

"Ale ... všichni shodně vypovídali, vy ostatně také, že major byl po výbuchu opravdu otřesen."

"Jistě, muselo ho vyděsit vědomí, jakou ničivou sílu celý den držel na klíně. Taký to mohl trochu hrát."

Hodnou chvíli uvažoval. Pak řekl: "Vy si myslíte, že by si za celý den nikdo nepovšiml, že major vůbec nevyndal dalekohled z pouzdra?"

"Mohl klidně říct, že mu vypadl a že se rozbil, kdyby se někdo ptal. Ostatně nosí v pouzdru kromě dalekohledu taky láhev. Každý to o něm ví, většina lidí viděla, jak si každou chvíli přihne. Mohli si myslet, že vzal jen tu láhev a dalekohled zapomněl."

Pochybovačné ticho.

"To je trochu fantastická teorie. Jsou to jen dohady, nemáte jediný důkaz." Odmlčel se. "Je mi líto, pane Shore, dělal jste jistě, co jste mohl, ale ..."

Neušlo mi, že mě degradoval, už jsem nebyl kapitán Shore.

Usmál jsem se.

"Je tu ještě jedna věc ..." řekl jsem klidně.

"No prosím?" zeptal se nedůvěřivě, čekal nějaký nový výplod bujné fantazie.

"Spojil jsem se s jedním příbuzným, který je aktivním důstojníkem v armádě, a ten se mi podíval do starých záznamů. Za druhé světové války byl major Tyderman u královských ženistů. Velel speciální jednotce, která se prakticky nehnula z Anglie."

"Nechápu, jak ..."

"Ta jednotka zneškodňovala nevybuchlé bomby."

9

Den nato letěla Nancy s Colinem samostatně do Haydocku. Letěla malým čtyřsedadlovým cherokee, motor měl sto čtyřicet koní a Nancy si letadlo v klubu už několikrát půjčila na kondiční lety. Odstartovali z Cambridge těsně předtím, než jsem vyrazil já se svou šestkou, plnou cestujících. Probral jsem předtím s Nancy její letový plán a snažil se jí vysvětlit všechny technické podrobnosti a všechna pravidla, jimiž se bude muset řídit v obtížné manchesterské oblasti. Podle předpovědi počasí mělo být až do večera hezky, a kromě toho jí bude pomáhat radiolokátor. Ostatně věděl jsem, že poletím za ní a budu ji celou cestu poslouchat v rádiu.

Colin se na mě usklíbl.

"Harley by zuřil, kdyby tušil, jak o nás pečuješ. Určitě si myslí, že by bylo lepší, kdybys nás nechal, abychom zažili

pořádný strach, dali si napříště s touhle samoobsluhou pokoj a vrátili se kajicně pod vaše zkušená křídla."

"To máš pravdu, jenže Harleymu taky záleží na tom, aby se ti nic nestalo, na to nezapomeň."

"Řekl ti snad, abys nám pomáhal?"

"Vlastně ani ne."

"To jsem si myslel."

Harley mi řekl, že si nepřeje, aby si tohle Rossovi zvykali, a abych Colina přesvědčil, že Nancy není ještě dostatečně zkušená.

Colina jsem přesvědčovat nemusel, byl si toho sám dobře vědom, ale chtěl Nancy udělat radost. Odstartovala se zářícíma očima, jako když se dítě chystá poprvé do divadla.

Mého cherokee si najal jeden nezasvěcený trenér, který, aniž se s někým poradil, slíbil volná místa v letadle Annie Villarsové i Kennymu Baystovi. Přestože kromě trenéra s námi letěl ještě majitel koně a jeho jezdec, na náladě to nepřidalo a atmosféra před startem byla nabitá elektřinou.

Trenér Jarvis Kitch, který si mě najal, místo aby se snažil náladu trochu spravit, se urazil a s nikým se nebavil.

"Jak jsem měl vědět," stěžoval si dotčeně, "že se ti dva nemůžou ani vidět?"

"To jste samozřejmě vědět nemohl," utěšoval jsem ho.

"Jednoduše mi zavolali a ptali se, jestli máme volno. Annie volala včera, Kenny Bayst předešlým. Tak jsem řekl, že volná místa máme. Jak jsem mohl vědět ..."

"To jste nemohl."

Majitel koně, který měl asi platit účet za let, podrážděně halasil, že to snad každému může být jedno, jestli se ti dva nesnášejí, hlavně když zaplatí část účtu. Mluvil jako člověk ze severu, choval se povýšeně a patřil zřejmě mezi ty, kteří si myslí, že když platí za něčí služby, koupili si celého člověka. Kitch rychle zmlkl. Jezdec se choval zaraženě a tiše celou cestu. Majitel (zjistil jsem později, že se jmenuje Ambrose) na mě začal spěchat. Prý si mě nenajal na to, abych se flákal po cambridgském letišti.

Annie Villarsová rozpačitě poznamenala, že velitel letadla je něco jako kapitán na lodi.

"Nesmysl," odsekl Ambrose. "V takovém krcálku, jako je tohle, je to pro mě prostě šofér. Vozí mě z místa na místo, ne? Dělá to za peníze, ne? Tak je tedy šofér."

Tón jeho hlasu nenechával nikoho na pochybách o tom, co si myslí o šoférech a jaký k nim má vztah.

Vzdychl jsem, vylezl nahoru a připoutal se. Bylo snadné toho chlapa ignorovat, s lidmi jeho druhu, s jeho postojem k bližním jsem se už kolikrát setkal. Musel jsem prostě počítat s tím, že tenhle let moc veselý nebude.

Má šestka letěla o padesát mil za hodinu rychleji než stočtyřicítka, takže jsem Nancy brzy minul. Slyšel jsem ve sluchátkách, jak se domlouvá s různými letovými informačními středisky a ona slyšela, jak dostávám instrukce já.

Člověk při tom měl zcela zvláštní pocit spojenectví. A Nancy si vedla dobře.

Přistál jsem v Haydocku o několik minut dřív a stačil jsem se včas zbavit cestujících, takže jsem se mohl dívat, jak si sedá. Dala si záležet, snažila se ukázat před obecenstvem a přistála lehce jako peříčko.

Musel jsem se usmát. Na amatéra, který měl nalítáno devadesát hodin, to nebylo špatné. A tak úplně jednoduchý let to taky nebyl.

Teď bude Nancy k neudržení.

Zastavila kousek ode mne u hrazení. Zamkl jsem letadlo a šel jí říct, že až s tím příště takhle bouchne o zem, určitě urazí podvozek.

Ušklíbala se na mě, vzrušená a šťastná.

"Šlo to ohromně, výtečně! U liverpoolského radiolokátoru byli strašně milí, řekli mi jak nejlíp obletět oblast a navedli mě přesně na závodistiště."

Colin byl na ni pyšný a láskyplně ji škádlil.

"No šlo to, ale ještě se taky musíme dostat zpátky."

"Domů je to vždycky lehčí," prohlásila Nancy plná sebedůvěry.

"Taky mě nebudou v Cambridgi čekat oblasti plné komplikací a spleťtých pravidel."

Přešli jsme společně dráhu, podleli hrazení a zastavili se u padoku.

Nancy celou cestu štěbetala, plná energie a dobré nálady, jako po benzedrinu. S Colinem jsme se na sebe usmáli. Nic člověku tak nezamotá hlavu jako úspěch.

Opustili jsme Colina u váznice a šli jsme na kávu.

"Uvědomujete si, že to jsou teprve čtyři týdny o té doby, co jsme se tu v Haydocku setkali poprvé?" zeptala se Nancy.

"Lépe čtyři týdny od té exploze, a mně připadá, jako bych vás už znala polovinu života."

"Doufám, že mě budete znát celou další polovinu."

"Co jste říkal?"

"Nic ... chutnají vám ty chlebičky?"

"Hm, jsou výborné." Nejistě se na mě podívala. "Jak jste to předtím myslel?"

"Ale nic, jak tak člověk někdy něco plácne do větru."

Zakousla se znovu do chlebičku. Měla pěkné, rovné zuby. A já byl osel. Osel, protože jsem přece jenom navázal citový vztah, protože jsem ji začínal mít rád. Nemohl jsem jí nabídnout nic než trosky, a ona měla celý svět, mohla si vybrat, koho chtěla, byla sestra Colina Rosse. Jestli měla Honey pravdu a já byl ledovec, bude nejlíp, když ledovcem zůstanu. Když led taje, jsou z něj ošklivé louže.

"Co je s vámi? Tváříte se, jako když tu nejste."

"Ale nic."

"Ba jo, něco s vámi je. Už jste takový byl několikrát. Byl jste klidný, spokojený, a pak najednou z ničeho nic přestanete

mluvit a zamrznete." Otrásla se. "Až je mi z vás zima."
Upíjel jsem kávu a nechal jsem mráz působit dál. Změklé okraje ledovce zase ztuhly.
"Bude tady dnes Chanter?" zeptal jsem se.
"Bůh ví." Pokrčila rameny. "Vy byste chtěl, aby přišel?"
"To bych nechtěl," řekl jsem procítěně. Měl jsem se ovládnout.
"Aspoň něco," zamumlala.
Dělal jsem, že neslyším. Jistě to nemyslela tak, jak by si to člověk mohl vyložit. Dojedli jsme chlebičky a šli se dívat na dostih, ve kterémjel Colin. Chvíli jsme se pokojně opírali o zábradlí padoku, když se náhle odněkud vynořil Chanter. Zahalil Nancy do vlasů, třásl a do záhybů svého roucha, jako by chtěl uhasit požár.
Snažila se ho odstrčit.
"Pust', prosím tě ..."
Měl hroší kůži.
"Nancy, holka, dej si říct, nám dvěma by to spolu určitě klaplo, to chce jenom se zbavit zábran, trochu se odpoutat."
"Je mi líto, ale já potřebuju docela jiné drogy, ty na mě nepůsobíš."
"Ty jsi právě nikdy žádný drogy nezkusila, to je ta potíž, kočička."
"A taky je zkoušet nebude."
"Kdybys zprubla trochu LSD, uměla by ses líp dívat, viděla bys věci zevnitř, nejen z povrchu."
"Viděla by součástky, že? O tom jste mluvil minule. Říkal jste, že vidíte věci v částechách, ve zlomcích."
"Cože?" Chanter se na mě zadíval. "Nancy, ty máš pořád ještě ve vleku tuhle vykopávku? To snad nemyslíš vážně."
"Vidí věci celé," řekla, "a nepotřebuje zvětšovací sklo."
"LSD není zvětšovací sklo, je to brána do života," prohlásil.
"Tak tuhle bránu můžeš klidně nechat zavřenou, do té já nepolezu."
Chanter se na mě mračil. Místo žinylkového ubrusu měl tentokrát na sobě beztvarou tuniku vyrobenou z nepravdivých kousků látky, kožešiny, kůže a kovu. Jednotlivé kousky byly spojeny sešívačkou drátky.
"Za to můžeš ty, kamaráde, tebe mi byl čert dlužen."
"To s ním nemá nic společného," protestovala Nancy. "Já si doopravdy myslím, že drogy jsou otrava, vždycky byly. Na škole jsem si možná ještě myslela, že je tráva prima, ale to už je dávno. Teď jsem dospělá. Už jsem ti jednou řekla, že už nejsem miminko."
"On ti popletl hlavu."
Zavrtěla hlavou. Věděl jsem, že myslí na Midge. Když člověka potká veliké neštěstí, vždycky rychle dospěje.
"Ty dnes neučíš?" zeptala se.
Zuřivě se zamračil.
"Ti holobrádci stávkují."
Dala se do smíchu. "Tím myslíš studenty?"
"Jo. Chtějí, abychom vyhodili zástupce ředitele, protože zavedl záznamy o tom, na které demonstrace studenti chodí."
"Na čí straně jste vy?" zeptal jsem se uštěpačně.
Vztekle po mně šlehl očima. "Ty mě moc nemíchej."
Zůstal s námi celé odpoledne. Chvílemi něco bručel pod fousy, škaredil se a chvílemi Nancy ohmatával. Nancy jeho společnost trpělivě snášela a já měl dojem, že ho vlastně má docela ráda. Já bych se byl bez něho snadno obešel.
Colin vyhrál dva dostihy, jeden z nich byl hlavní dostih dne.
Kůň Annie Villarsové přišel druhý a Kenny Bayst vyhrál kontumačně.
Kůň nafoukaného pana Ambroseho přišel až čtvrtý, a dalo se proto čekat, že zpáteční cesta nebude příliš radostná.
Cesta domů mi začínala dělat starosti. Zvlněná teplá fronta, kterou předpovídali na večer, přišla předčasně. Od jihozápadu se přes nebe táhl pruh mraků jako obrovská příkrývka.
Když se slunce schovalo za mraky, Nancy vzhlédla.
"Páni, odkud se vzala ta oblačnost?"
"To je ta teplá fronta."
"Zatraceně ... myslíte, že tohle bude i v Cambridgi?"
"Jestli chcete, tak se zeptám."
Zavolal jsem do Cambridge a zeptal se na současný stav a na předpověď počasí. Nancy stála vedle mě v budce a Chanter venku zuřil. Musel jsem požádat, aby informace opakovali podruhé. Nancy voněla jako čerstvé kytky.
"Říkal jste výška dva tisíce stop?"
Ano, opakovali s ovládanou trpělivostí, řekli jsme vám to dokonce už dvakrát.
Položil jsem sluchátko.
"Ta teplá fronta k nim prý dojde asi tak za tři až čtyři hodiny.
Předpovídají, že spodní hranice oblačnosti bude ve dvou tisících stop, tak by to mělo být dobré."
"Ale co, v Cambridgi jsem si cvičně sedala už mockrát. Myslím, že mi to půjde, i kdyby byly mraky."
"Už jste tam někdy přistávala bez instruktora?"
"Když bylo hezky, tak několikrát."
Chvíli jsem uvažoval.
"Teoreticky ještě nejste oprávněná mít na palubě cestující, když není jasno."
"Netvařte se tak ustaraně. Přece říkali, že tam teď jasno je, ne?"
A i kdyby nanejhůř bylo zataženo, až tam doletím, tak se snadno dostanu pod mraky, budou-li ve dvou tisících."
"To snad ano."

"Zpátky se přece nějak dostat musím," dodala věčně.

"Hm..."

Chanter otevřel dveře telefonní budky.

"Vy jste si to tam pronajal nebo co?"

Natáhl paži, obejmul Nancy kolem prsou a vytáhl ji ven. Zmizela v oblaku třísní a červenala se, když se znovu vynořila.

"Proboha Chantere, jsme na veřejnosti."

"Tak pojd' ke mně do kvartýru."

"Pěkně děkuju."

"Ženské," řekl znechuceně, "čert vem ženské. Nemají rozum a neumějí si ničeho vážit."

"No prosím, to byl krásný, pravičácký, reakční proslov," poznamenal jsem.

"Koukej, už mě přestaň míchat, dej si pokoj."

Nancy si uhladila šaty.

"Dejte oba pokoj. Jdu zpátky k letadlu, musím se připravit na zpáteční cestu. A ty, Chantere, se mnou nechod'. Nemohla bych se soustředit, kdybys po mně věčně lezl."

Nešel za ní a nesnažil se ani zakrýt vztek, když viděl, že mě Nancy vzala s sebou.

Když jsme přecházeli přes dráhu, poznamenala, že Chanter je nemožný, ale usmívala se přitom.

Roztáhl jsem mapu na křídle letadla a prošel s Nancy její letový plán krok za krokem, jak si přála. Vracela se po stejné trase, po které jsme přiletěli, podle radiomajáku v Lichfieldu. Nebyla to nejkratší cesta, ale byla navigačně nejjednodušší. Měla pravdu, když říkala, že cesta domů je snadnější. Vypočítal jsem časy mezi jednotlivými orientačními body a zapsal je do jejího plánu.

"Jde vám to pětikrát rychleji než mně," postěžovala si.

"Už jsem to několikrát dělal."

Mapu jsem složil a připevnil k ní vypracovaný plán.

"Když všechno půjde dobře, tak se uvidíme v Cambridgi," řekl jsem.

"Nebudte jedovatý."

"Nancy ..."

Nevěděl jsem, co vlastně chci říct. Čekala.

"Dejte na sebe pozor."

Usmála se. "To víte, že dám."

Přes trať se k nám blížil Colin. Sotva za sebou vlekl nohy.

"Páni, mám toho dnes dost. Co dělá můj pilot?"

"Tvůj pilot je připravený, ochotný, a jestli je schopný, to se teprve uvidí. Snad budeš mít štěstí."

Zatímco nastupovali, provedl jsem za ni zevní kontrolu letadla.

Nikde žádná bomba. Žádnou jsem také nečekal. Nastartovala, a když jsem jí dal znamení, že je všechno v pořádku, oba mi zamávali. Letadlo se začalo vzdalovat. Na konci dráhy se otočilo proti větru, prudce zrychlilo, vzneslo se do vzduchu a mířilo k šedavému nebi. Spodní hranice mraků o trochu poklesla. Zatím ale nebyl důvod ke starostem, pokud je ovšem v Cambridgi jasno. Přešel jsem ke své šestce. Annie Villarsová a Kenny Bayst už tam oba čekali, pečlivě otočeni jeden k druhému zády. Odemkl jsem dvířka a Annie beze slova nastoupila.

Kenny se za ní nevrle ohlédl a rozhodl se zůstat venku. Pogratuloval jsem mu k vítězství. Řekl, že mu přišlo vhod.

Pak přišli postupně Ambrosův trenér a žokej, oba zamlklí, a nakonec sám Ambrose. Obličej měl zardělý a táhlo z něho pivo na sto honů. Jakmile došel k letadlu, naklonil se ke mně a obdařil mě celým oblakem pivních výparů.

"Poslyšte," řekl, "zapomněl jsem v šatně klobouk, skočte mi pro něj, ano?"

Kenny a ostatní předstírali, že nic neslyšeli. Nemohl jsem dost dobře říct "skočte si pro to sám", nemohl jsem připravit Harleyho o zákazníka, musel jsem se sebrat a jít. Zamířil jsem přes dráhu, přes padok a vešel do pánské šatny v klubu. Sebral jsem jediný klobouk, který na věšáku zbyl. Měl odporně zamaštěnou pásku a já se divil, že se Ambrose nestydí takový klobouk někomu dávat do ruky.

Když jsem odcházel ke dveřím, někdo mě křečovitě chytil za paži.

Prudce jsem se otočil. Ruce, které mě držely jako v kleštích, patřily majoru Tydermanovi.

"Majore!" vykřikl jsem překvapeně.

Předtím jsem ho celé odpoledne nezahlédl.

"Shore!"

Byl překvapený ještě víc než já, lekl se, vypadal zděšeně. Viděl jsem, jak zbledl.

"Shore ... co tu děláte? Vy jste se vrátil?"

Nechápal jsem, o co jde.

"Vrátil jsem se panu Ambrosovi pro klobouk."

"Ale ... vy jste přece letěl ... letěl jste s Colinem a Nancy Rossovými."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Ne, neletěl, Nancy pilotovala sama."

"Jak ... přiletěli jste přece spolu!"

Ve tváři měl nepřičetný, zoufalý výraz.

"Ne, letěl jsem šestkou s pěti cestujícími."

Najednou se na mě přenesla vlna zděšení a strachu, která z něho vyzařovala. Držel se mě dál, ne už proto, aby na sebe upozornil, ale aby se nezhroutil.

Náhle se mě zmocnilo ošklivé podezření, dostal jsem strach, veliký strach a hlas se mi roztřásl.

"Majore, snad jste ... nedal jste zase do letadla bombu? Slyšíte ...
proboha ... nedal jste tam bombu?"
"Já ... já ..." hlas mu selhával.
"Majore!" vyprostil jsem se mu a chytil ho za ramena.
Ambrosův klobouk mi vypadl z ruky a kutálel se po špinavé podlaze.
"Majore!" zatřásl jsem s ním. "Dal jste tam bombu?"
"Ne ... ale ..."
"Co ... ale?"
"Myslel jsem ... že s nimi letíte ... myslel jsem ... vy byste si poradil ..."
"Majore!" nemilosrdně jsem s ním třásl. "Co jste s tím letadlem provedl?"
"Já viděl ... viděl jsem vás spolu, když jste přišli ... a pak jste zase šli spolu pryč ... dívali jste se na mapu ... dělal jste kontrolu před letem ... předpokládal jsem, byl jsem přesvědčený, že s nimi letíte ...
vy ... vy byste si určitě poradil ... ale Nancy Rossová ... ach můj bože!"
Uhodil jsem ho vší silou dlaní přes tvář.
"Co jste s tím letadlem provedl?"
"Nemůžete ... už se nedá nic dělat."
"Nesmysl, dostanu je zpátky. Nancy musí ihned přistát."
Potřásl bezmocně hlavou.
"Nemůžete ... nejde to ... nemá rádiové spojení ... já..."
Polkl a přidržoval si rukou tvář, přes kterou jsem ho uhodil.
"Dal jsem ... přidělal jsem ... kyselinu dusičnou ... na hlavní kabel ..."
Pustil jsem ho a mlčky jsem se na něj chvíli díval. Cítil jsem, jak mě polil studený pot. Pak jsem popadl Ambrosův klobouk a vyběhl jsem ven. Utíkal jsem ze všech sil přes padok, přes dráhu k letadlu.
Ani mě nenapadlo zdržovat se majorem, byl bych z něho asi snadno dostal, proč to všechno dělal. Myslel jsem jen a jen na Nancy, na to, jak málo má zkušeností, co si počne, když jí v letadle selže elektrika.
Úplně beznadějně to nebylo. Motory neselžou a některé přístroje budou fungovat dál. Výškoměr, indikátor rychlosti a kompas fungovat budou, protože pracují na principu magnetismu, proudění vzduchu, anebo jsou zapojeny na gyroskopy poháněné motorem, nejsou závislé na příkonu proudu.
Ovšem, všechny budky, které člověka informují o motoru, budou na nule, včetně palivoměru. Nancy nebude vědět, kolik jí ještě zbývá v nádrži. Bude však vědět, že s tím, co má, by měla vydržet ve vzduchu aspoň dvě hodiny.
Nejhorší ze všeho bylo, že nemá rádiové spojení. Nebude se moci spojit se zemí, nebude mít možnost přijímat signály z radiomajáků.
Ovšem ... řada lidí lítá bez rádia, někteří si je ani nedali instalovat.
Kdyby Nancy dostala strach, že se ztratí, mohla by se pokusit přistát na nejbližším letišti.
Možná, že ještě spojení neztratila, možná, že se ještě nic nestalo, že se kyselina ještě k hlavnímu kabelu nedostala.
Věděl jsem, že ze země se s ní spojit nemohu, ale doufal jsem, že jestli se mi podaří rychle dostat do dostatečné výšky, mohl bych se spojit s dispečerskou službou v Manchesteru, vysvětlit jim situaci, oni by mohli zprávu předat Nancy a mohli by jí říct, aby se snažila co nejrychleji přistát ... Jakmile by si ve zdraví sedla, nebyl by žádný problém poškozený kabel vyměnit.
Podal jsem Ambrosovi klobouk. Stál ještě venku na trávníku a čekal, až nastoupím. Neztrácel jsem jedinou vteřinu, rychle jsem se vyšplhal do kabiny a zatímco se soukal nahoru on, připoutal jsem se, nastartoval stroj, nasadil si sluchátka a zapnul rádia.
"Co najednou ten spěch?" bručel Ambrose, když jsme rychle rolovali na konec dráhy.
"Musím se spojit rádiem s Colinem Rossem, musím mu předat zprávu. Letí před námi."
Přikývl.
"Aha, dobře."
Napadlo mě, že jestli si pan Ambrose myslí, že bez jeho svolení nesmím ani spěchat, tak ho čeká za chvíli menší překvapení. Nehodlal jsem se vrátit do Cambridge, dokud Nancy s Colinem nepřistane.
Protože na palubě byla jen jedna sluchátka, nemohl Ambrose slyšet příjem, a protože jsem měl mikrofon až u úst, doufal jsem, že v hluku motoru neuslyší ani to, co říkám já. Čím později se dozví, o co jde, tím později začne protestovat.
Jakmile jsem se dostal dvě stě stop nad zem, spojil jsem se s řízením letového provozu v Liverpoolu a vysvětlil jim, že Nancyino rádio možná selhalo nebo selže, a zeptal jsem se, jestli s ní mají spojení.
Odpověděli, že s ní spojení měli, dali jí pokyn k průletu jejich okrskem a předali Prestonu. Protože jsem s liverpoolským dispečerem musel ještě zůstat ve spojení, požádal jsem ho, aby se zeptal v Prestonu, jestli se jim Nancy ohlásila.
"Čekejte," řekl.
Ozval se po nekonečných dvou minutách.
"Měli s ní spojení," řekl stručně, "pak se najednou uprostřed vyslání odmlčela. Teď už se jim neozývá."
Hrom do majora, říkal jsem si vztekle. Je to idiot, nebezpečný idiot.
Snažil jsem se mluvit klidně.
"Měli její pozici?"
"Čekejte."
Po chvíli se znovu přihlásil.
"Letěla na Lichfield, nad který by měla přiletět v padesáté třetí minutě ETA, letěla nad mraky, letová hladina čtyři tisíce pět set stop."

"Nad mraky?" zeptal jsem se stísněně.

"Souhlasí."

Taky jsem vytrvale stoupal. Ve výšce dvou tisíc stop jsem vletěl do řídkých cárů mraků a ve čtyřech tisících jsem se vynořil do slunečního jas. Všude pod námi, až kam oko dohlédlo, se rozprostírala měkká oblačná peřina a zakrývala zemi. Nancy se taky musela vyšplhat do čtyř tisíc, protože východně od Manchesteru čnely do mraků hřebeny Penin, jejichž vrcholky byly vysoké tři tisíce stop. Mezi spodní hranici mraků a hory se nemohla vejít, měla tedy jen dvě možnosti, buď se vrátit, nebo vystoupit nad mraky. Bylo logické, že se rozhodla jít nahoru. Kdyby bylo v Cambridgi dobré počasí a kdyby měla rádiové spojení, letět nad mraky by bylo to nejrozzumnější, co by mohla udělat.

"Letí do Cambridge," řekl jsem. "Můžete mi zjistit, jaké to tam je?"

"Čekejte."

Dlouho bylo ticho. Pak se znovu ozval, klidným, nezúčastněným hlasem.

"Okamžitá situace v Cambridgi: od jihozápadu se rychle rozšířila oblačnost, zcela zataženo, spodní hranice mraků dvanáct set stop, horní tři tisíce stop."

Hned jsem mu neodpověděl. Snažil jsem se strávit tyhle děsivé informace.

"Potvrďte příjem," ozval se suše.

"Potvrzuji příjem."

"Podle posledních meteorologických zpráv se oblačnost rozšíří na celou jižní oblast."

Uvědomoval si dosah sdělení a úmyslně mluvil bez vzrušení, klidným, ovládaným, neosobním hlasem. Nancy letěla nad mraky a neměla absolutně žádnou možnost zjistit, kde je. Zem vidět nemohla a nemohla si od nikoho vyžádat informace nebo instrukce. Dříve nebo později bude muset dolů, až jí dojdou pohonné hmoty. Protože jí nefungoval ukazatel, nemohla vědět, jak dlouho si může dovolit vydržet nahoře, zato musela vědět, že se musí dostat pod mraky, dokud jí běží motor, aby pak stačila najít místo k nouzovému přistání. Pokud by ovšem začala klesat příliš brzo nebo na nevhodném místě, mohla by snadno naletět do nějakého kopce, schovaného v mracích. Byla v situaci, která by způsobila starosti i zkušenému letci.

Snažil jsem se ovládnout.

"Nemohly by se vojenské radiolokátory pokusit ji najít a zjistit, na jakém kursu letí?" zeptal jsem se klidně. "Znám její letový plán ...

dělal jsem to s ní. Předpokládám, že se plánu bude držet, protože očekává, že v Cambridgi je jasno. Mohl bych letět za ní, pokusil bych se ji najít."

"Čekejte."

Chvilí bylo zase ticho.

"Přelaďte na birminghamský radiolokátor, frekvence nula nula osm nula pět."

"Dobře. Mockrát děkuju."

"Mnoho štěstí, budete ho potřebovat," odpověděl.

10

Dispečer vysvětlil situaci Birminghamu. Nahlásil jsem jim Nancyin letový plán, plánovaný kurs, rychlost a předpokládaný čas, kdy bude nad Lichfieldem. Po chvíli se znovu ohlásili a řekli, že mají na obrazovce radiolokátoru deset letadel, která by přicházela v úvahu, neměli tušení, v kterém z nich by mohla být Nancy.

"Poradíme se s vojenským letectvem ve Wymeswoldu," řekl birminghamský operátor. "Možná, že toho nemají tolik co my ... budou se moct líc soustředit."

"Řekněte jim, že asi v padesáté třetí minutě změní kurs na jedna dva pět."

"Dobře. Čekejte."

"RAF Wymeswold hlásí, že ji budou hledat."

"Výborně."

Po chvíli se znovu přihlásil.

"Máme tu zprávu, že na palubě toho letadla bez rádiového spojení je údajně Colin Ross. Je to pravda?" řekl nevěřícím hlasem.

"Souhlasí. Pilot je jeho sestra," odpověděl jsem.

"Proboha, to bychom je radši rychle našli."

Pustil mě přímo letištním okrskem a já mířil na Norwich a pak na radiomaják v Lichfieldu. Spočítal jsem si, že když jsme odstartovali asi půl hodiny po Nancy, těžko ji můžu dohnat dřív než v Cambridgi, přestože jsem letěl rychleji než ona a teď jsem si let o trochu zkrátil. Asi ve dvacáté minutě jsem se podíval na hodinky.

Sedmnáct padesát. Za tři minuty bude měnit kurs nad Lichfieldem ...

jenže nebude vědět, jestli nad Lichfieldem skutečně je, bude jen doufat. Znovu se ozval birminghamský operátor.

"Cambridge hlásí, že se počasí dále zhoršuje. Dolní hranice mraků je teď osm set stop."

"Rozumím," řekl jsem suše.

Sedmnáct hodin padesát tři minulo. Za malou chvíli se znovu ozval hlas ve sluchátkách.

"Wymeswold hlásí, že mají na radaru letadlo, které změnilo kurs z nula šest nula na jedna dva pět, ale to letadlo je asi pět mil severovýchodně od Lichfieldu. S letadlem nemají spojení. Budou je sledovat dál."

Možná, že ji to sneslo na severovýchod, jihozápadní vítr byl silnější, než když jsme letěli nahoru, měl jsem s tím počítat, když jsme vypracovávali letový plán. Přepnul jsem na vysílání a sdělil jsem své úvahy operátorovi.

"Řeknu to Wymeswoldu," odpověděl.

Letěli jsme dál. Ohlédl jsem se na cestující. Někteří z nich vypadali znuděně, jiní zamyšleně a unaveně. Předpokládal jsem, že až změním kurs, abych dohonil Nancy, nikdo z nich to nepostřehne.

Ovšem, jestli se mi podaří ji najít, určitě to poznají.

"Wymeswold hlásí, že sledované letadlo zase změnilo kurs, letí nula jedna nula."

"Ach ne!"

"Čekejte."

Bylo by to příliš jednoduché, říkal jsem si zoufale, příliš snadné.

Letadlo, které na správném místě změnilo kurs, přece jen nebylo to pravé. Několikrát jsem se zhluboka nadechl. Snažil jsem se myslet jen na to, že Nancy nehrozí bezprostřední nebezpečí. Ještě hodinu a půl může zůstat nahoře.

Na to, abych ji našel, jsem měl hodinu. Mohla být kdekoli ve třech tisících čtverečních mil oblačného moře, jednotvárného jako poušť. Bylo to neveselé.

"Wymeswold hlásí, že sledované letadlo přistálo patrně v East Midlands. Mají však další ... to by také přicházelo v úvahu. Je teď deset mil východně od Lichfieldu, kurs jedna dvě nula. Nevědí, v jaké je výšce."

"Rozumím."

To, že neměli žádné informace o výšce, znamenalo, že svítící bod na obrazovce mohl letět třeba i ve výši třicet tisíc stop a ne ve výši čtyři tisíce pět set.

"Čekejte," řekl hlas ve sluchátkách.

Čekal jsem. Skoro jsem měl chuť okusovat si nehty. Ohlédl jsem se nenápadně na Ambrose a pak jsem začal kontrolovat naši výšku, rychlost a kurs. Byli jsme jedenáct minut letu od Lichfieldu, který ležel přímo před námi.

Čtyřicet minut od Cambridge. To bylo moc.

Musím přidat. Přidal jsem, co to dalo, víc jsem udělat nemohl.

"Sledované letadlo teď letí na jedna nula pět. Pokud zůstane na kursu a poletí stejnou rychlostí, přibližně ve dvacáté minutě bude třicet mil severně od Cambridge."

"Rozumím."

Podíval jsem se na hodiny a rychle jsem počítal.

"To nemůže být ona, letí to moc rychle. Ona letí tak devadesát uzlů, dostala by se nad Cambridge nejdřív ve třicáté páté nebo čtyřicáté minutě."

"Dobře."

Chvilku ticha.

"Přeladte na RAF Cottesmore, severní radiolokátor, nula dva dva jedna desetina. Já vás předávám."

Poděkoval jsem a přeladil. V Cottesmoru řekli, že už jsou informováni a že letadlo hledají. Měli na lokátoru sedm blíže určených letadel letících od západu k východu jižně od radiolokační stanice, v blíže neurčené výšce.

Sedm letadel. Mohla být v kterémkoli z nich. Mohla taky úplně ztratit hlavu a zamířit zpátky na Manchester. Přeběhl mi mráz po zádech.

Doufal jsem, že nebude tak šílená, aby se vrhla do manchesterské oblasti bez rádiového spojení. Ostatně předpokládal jsem, že stále ještě věří, že je v Cambridgi jasno ...

Doletěl jsem na lichfieldský radiomaják, změnil kurs na Cambridge, a ohlásil se Cottesmoru. Říkali, že mě ještě na obrazovce nemají, byl jsem příliš daleko.

Mířil jsem vytrvale na Cambridge, pode mnou nekonečná poušť z načečrané vaty. Slunce páliло okny kabiny a všichni cestující včetně Ambrose spali.

"Jedno z neidentifikovaných letadel přistálo v Leicesteru," hlásil Cottesmore. "Další míří přímo na Petersborough."

"Zbývá jich tedy ještě pět."

"Šest, na západě se objevilo další."

"To můžu být já."

"Točte třicet stupňů vlevo, abychom vás mohli identifikovat, jste-li to vy."

Změnil jsem kurs podle instrukcí.

"Jste to vy. Můžete se vrátit na původní kurs."

Stočil jsem se zpátky a snažil se přemoci vzrůstající úzkost. Měl jsem čím dál větší strach. Musí ji najít, říkal jsem si, musí!

"Jedno z letadel, které nás minulo před pěti minutami jižně, se právě stočilo na sever."

To nebyla ona.

"To letadlo obletělo kruh a vrátilo se na původní kurs, jedna jedna nula."

Mohla by to být ona. Možná že zahlédla mezeru v mracích a letěla se podívat, jestli by tamtudy nemohla sestoupit. Pak asi zjistila, že se zmýlila a vrátila se na původní trasu na Cambridge.

"To by mohla být ona," hlásil jsem.

Mohl to být také někdo jiný, kdo byl v podobné situaci. Možná že si někdo jenom cvičil kroužky. Kdoví.

"Sledované letadlo se teď stočilo k jihu ... teď na západ ... znovu na jihovýchod ... teď letí zase na jedna jedna nula."

"Třeba hledá mezery v mracích," řekl jsem.

"Možná."

Chvilku bylo ticho. Pak se znovu ozval operátorův hlas, vzdálený a neosobní.

"Dolní hranice mraků v této oblasti klesla na šest set stop. Úplně zataženo, bez protrhávání oblačnosti."

Ach Nancy.

"Podívám se na to letadlo. Můžete mě na ně navést?"

"Jistě. Stočte se na nula devět pět. Jste asi třicet mil západně."

Vaši rychlost odhaduji na sto padesát uzlů. Sledované letadlo cestuje rychlostí devadesáti uzlů."

Za dvanáct minut budu asi v těch místech, kde to letadlo je teď a ono se mezitím vzdálí asi o dvacet mil. Dohonit ho můžu asi za dvacet až třicet minut.

"Sledované letadlo zase krouží ... zase se vrací na původní kurs."

Čím víc bude kroužit, tím dřív je dohoním. Ale co když to vůbec není Nancy ... snažil jsem se na tuto možnost nemyslet. Kdyby to nebyla ona, asi bych ji už nenašel.

Byl jsem tak soustředěný, že jsem se lekl, když mě Ambrose zatahal za rukáv.

"Odchýlili jsme se od kursu," řekl zarputile. Zaklepal prstem na kompas. "Letíme na východ. Dejte si pozor, ať se neztratíme."

"Letíme na radiomaják," řekl jsem klidně.

"Aha ... no dobře," ozval se nejistě.

Rozhodl jsem se, že mu to musím říct, že to už nemůžu odkládat.

Stručně jsem mu vysvětlil situaci, vynechal jsem jen majora Tydermana.

Musel jsem křičet, aby mě Ambrose v hluku motoru slyšel.

Žasnul.

"Snad nechcete říct, že se honíme jak blázni nad mraky a hledáme Colina Rosse?"

"Řídí nás radiomaják," odpověděl jsem stručně.

"Zajímalo by mě, kdo to zaplatí," řekl dopáleně, "já to tedy platit nebudu. Chováte se naprosto nezodpovědně, jak si to vůbec představujete, měnit kurs, aniž jste se se mnou domluvil!"

Ozval se Cottesmore.

"Sledované letadlo je teď nad Stamfordem a znovu krouží."

"Dobře."

Proboha Nancy, modlil jsem se, teď se nesnaž sestupovat: Letěla právě nad horami a musela minout stožár vysílačky, vysoký pět set stop.

"Leťte jedna nula nula."

"Jedna nula nula."

"Letadlo se vrátilo na dřívější kurs."

S úlevou jsem si oddechl.

"Slyšel jste, co jsem říkal?" ptal se Ambrose vztekle.

"Je mou povinností pomoci letadlu v tísní," odpověděl jsem.

"Ale ne za moje peníze."

"Buďte klidný, budeme vám účtovat jen za normální trasu," řekl jsem trpělivě.

"O to tady nejde. Měl jste si vyžádat můj souhlas. Tohle se mi vůbec nelíbí, budu si stěžovat vašemu vedoucímu, neměl jste se uchýlovat od kursu. Rossovi mohl letět na pomoc někdo jiný, nechápu, proč s tím musíte obtěžovat nás."

"Pana Rosse jistě bude zajímat váš názor," řekl jsem zdvořile.

"Jsem přesvědčen, že rád zaplatí všechny výlohy, které vám při této záchranné akci vzniknou."

Vzteky ztratil řeč.

Annie Villarsová se předklonila a poklepala mi na rameno.

"Říkal jste, že se Rossovi ztratili? Jsou někde tady, nad mraky?"

Otočil jsem se. Všichni byli vzhůru a tvářili se ustaraně.

"Ano," odpověděl jsem stručně. "Nemají rádiové spojení. U radaru si myslí, že je našli, a my se tam letíme podívat ... letíme jim na pomoc."

"Prosím vás, kdybychom vám mohli jakkoli prospět, řekněte nám."

Přes rameno jsem se na ni usmál. Ambrose se k ní otočil a začal reptat. Ihned ho umlčela.

"Vy nechcete, abychom jim pomohli? To snad nemyslíte vážně, vy jste se snad zbláznil. Je přece jednoznačně naše povinnost udělat, co je v našich silách. A kapitán se vůbec nemusí bavit s cestujícími o tom, jestli má, nebo nemá letět na pomoc jinému letadlu v nouzi."

Řekl něco o zbytečných výlohách.

"Nechce-li se vám přispět na záchranu Colina Rosse, je-li vám líto těch několika liber, ochotně a s radostí zaplatím celou částku sama," odsekla dopáleně.

"Výborně děvče," ozval se hlasitě Kenny Bayst.

Překvapeně se ohlédla. Nezlobila se. Ambrose se vztekle obrátil a díval se zarytě dopředu. Obličej měl brunátný. Doufal jsem, že zrudl hanbou a rozpaky a že se o něho nepokouší mrtvice.

"Sledované letadlo zase krouží," hlásil Cottesmore, "je teď jižně od Peterboroughu ... udržujte stejný kurs ... předám vás Wyttonu ...

nemusíte jim nic vysvětlovat ... znají situaci."

"Děkuju vám mockrát."

"Zlomte vaz."

Wytton byl další článek řetězu vojenských radiolokátorů. Tamější operátor mluvil energicky, věcně a stručně.

"Dolní hranice mraků v Cambridgi šest set stop, v uplynulých třiceti minutách počasi beze změn. Viditelnost tři kilometry, lehký déšť. Vítr nad zemí nula čtyři nula, deset uzlů."

"Potvrzuji příjem," odpověděl jsem automaticky.

Díval jsem se na mapu. Jižně od Peterboroughu byl další stožár vysílačky, vysoký sedm set stop. Leť dál, Nancy, leť dál na východ, modlil jsem se, tady se o nic nepokoušej, tady ne ...

"Sledované letadlo letí opět na jedna jedna nula."

Mnul jsem si šíji, bolelo mě za krkem a lil ze mě pot.

"Leťte nula devět pět. Jste teď deset mil západně od sledovaného letadla."

"Vystoupím na osm nula, abych líp viděl."

"Osm nula, v pořádku."

Ručička výškoměru se pomalu stáčela na osm tisíc stop. Pod námi se do nedohledna rozprostíralo nekonečné bílé moře, jednotvárné a bez přerušení, ozážené sluncem. Moji cestující tiše hovořili, pravděpodobně si teprve teď začínali uvědomovat obtížnost situace, ve které se Nancy ocitla, uprostřed nekonečné prázdnoty, bez možnosti orientace.

"Sledované letadlo začíná opět kroužit ... zůstaňte na nula devět pět. Jste teď sedm mil západně."

Otočil jsem se k Annii Villarsové.

"Myslím, že budeme brzy u nich. Prosím vás, vzala byste si tenhle blok ..." podal jsem jí veliký poznámkový blok, do kterého jsem si psal poznámky během letu. "Potřebuju, abyste z něho nějaké stránky vytrhla a vyrobila z nich písmena, co největší. Budeme písmena přidržovat proti oknu, aby je Colin a Nancy mohli přečíst, musíme jim napsat, co mají dělat."

Jen aby to skutečně byli oni! Kéž by to byli oni, a ne nějakí zcela cizí nešťastníci, kterým bychom museli přispět na pomoc. Nemohli bychom je nechat napospas osudu a odletět jinam, hledat ty, na kterých nám tolik záleží.

Annie Villarsová se chvíli hrabala v kabelce a vytáhla nůžky.

"Která písmena chcete?" zeptala se věcně. "Řekněte která, já si je napíšu a pak je vystřihám."

"Dobře ... vystřihněte NÁSLEDUJ R K, to bude pro začátek stačit."

Otočil jsem se a zahlédl, jak začala pilně vystřihovat. Vyrobita každé písmeno z celé stránky, aby bylo co nejzřetelnější. Spokojeně jsem se obrátil zpět a pátral jsem v prázdnotě dole před námi po malém tmavém stínu.

"Točte na jedna nula pět," hlásil Wytton. "Sledované letadlo je ve směru na jedné hodině od vás, vzdáleno pět mil."

Díval jsem se dopředu dolů, vpravo od letadla. Ambrose mlčky a rozladěně otočil hlavu k oknu.

"Tamhle," zvolal Kenny Bayst, "tamhle jsou, dole."

Podíval jsem se, kam ukazuje ... byli tam, vpravo dole před námi, a začínali zvolna kroužit kolem tmavšího místa v moři mraků, které asi považovali mylně za mezeru.

"Máme je," hlásil jsem Wyttonu, "blížíme se k nim."

"Co uděláte?" zeptal se operátér věcně.

"Povedu je směrem na Wash, nad mořem sestoupíme pod mraky a pak poletíme podél řeky a železnice od King's Lynnu do Cambridge."

"Dobře. Ohlásím to Marhamu. Povedou vás nad mořem."

Sklonil jsem letadlo nosem dolů, přidal rychlost a předhlonil jsem malé letadlo jako jaguár cyklistu. Jak jsme se přibližovali, stoupaly moje naděje ... bylo to letadlo s nízkou nasazenými křídly ... byl to cherokee ... bíločervené barvy ... konečně jsem zahlédl registrační číslo. Za okénkem letadla někdo na nás zuřivě mával mapou.

Zaplavil mě pocit obrovské úlevy.

"Jsou to oni," řekla Annie.

Dokázal jsem jen přikývnout a obtížně jsem polkl.

Ubral jsem rychlost, abychom letěli stejně jako Nancy, pak jsem zakroužil, abych byl po její levici, ve vzdálenosti asi padesáti yardů.

Blíž jsem si netroufal, i takhle jsme letěli dost těsně, když jsem uvážil, že Nancy nikdy nelítala ve formaci. Nespustil jsem z ní oči, ruku na plynové páce a dalším párem očí (nevěděl jsem, že je mám) jsem sledoval indikátor kursu.

Požádal jsem Annie Villarsovou, aby proti okénku postupně přidržela písmena N A S L E D U J .

Přikývla a začala písmena přidržovat na okénku vedle svého sedadla, pomalu, jedno po druhém. Viděli jsme, jak se Colin naklání přes Nancy. Když Annie ukázala celé slovo, zamával rukou a Nancy zamávala bílou mapou. To bylo vidět líp.

"Wytton," hlásil jsem. "Je to hledané letadlo. Poletí za námi na Wash. Můžete nám dát kurs na King's Lynn?"

"S radostí, je to nula čtyři nula. A teď přeladte na Marham, frekvence nula nula devět nula."

"Mockrát vám děkuju," řekl jsem procítěně.

"Nemáte zač."

Zachovali se báječně, říkal jsem si, skutečně báječně. Sedí v zatemněných místnostech, na hlavě sluchátka, před sebou malé tmavé kulaté obrazovky, po kterých pomalu pluje množství svítících žlutých teček, množství letadel, na která se bez ustání upřeně dívají. To, že našli Colina a Nancy, byl ohromný výkon, ohromný.

"Můžete vystřihnout čtyřku a nulu?" zeptal jsem se Annie.

"Samozřejmě."

Nůžky se zase daly do práce.

"Až budete hotová, ukažte jim nulu a pak čtyřku a pak znovu nulu, ano?"

"S radostí."

Ukázala postupně čísla a Nancy zamávala mapou. Zamířili jsme na severovýchod, nad moře. Nancy zůstala vpravo za námi. Díval jsem se přes rameno a snažil se zachovat stálý odstup. Předpokládal jsem, že nám potrvá asi třináct minut, než se dostaneme nad moře, tak pět až deset minut, než sestoupíme pod mraky, a dvacet minut, než doletíme nad Cambridge. Nancy vyčerpá skoro všechny pohonné hmoty, ale to ji ohrozí méně, než kdyby riskovala, že narazí do stromů nebo vysokých budov, kdyby se snažila dostat pod mraky nad zemí.

Sestoupit nad mořem je v takovéto situaci vřady nejumoudřejší, je-li to uskutečnitelné.

"Budeme potřebovat ještě nějaká písmena," řekl jsem Annie.

"Která?"

"No ... B, T a pak ještě V a M."

"Dobře."

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Annie pilně vystříhuje, zatímco Kenny pečlivě třídí a seřazuje písmena, která již byla hotová, aby z nich mohla snadno vybírat. Zdá se, že tam vzadu uzavřeli příměří, pomyslně jsem si s úsměvem.

Ozval se marhamský radar: "Jste čtyři míle od pobřeží."

"Doufám, že je příliv."

Měl smysl pro humor.

"Souhlasí, maximální příliv osmáct čtyřicet britského standardního času."

"Jaká je dolní hranice mraků?"

"Čekejte ..."

U radaru na nebe neviděli, musel se zeptat kolegů nahoře ve věži.

"Dolní hranice šest až sedm set stop nad mořem, od Washe až ke Cambridgi úplně zataženo. Viditelnost dva kilometry, slabý déšť."

"Prima," řekl jsem s úsměškem.

"To ano."

"Můžete mi dát oblastní tlak?"

"Devět devět osm milibarů."

"Devět devět osm," opakoval jsem a nařídil pomocnou stupnici výškoměru na příslušnou hodnotu.

Obrátil jsem se k Annie.

"Můžete ještě vyrobit osmičku a devítku?"

"Jistě."

"Míjíte pobřeží," hlásil Marham.

"Dobře ... paní Villarsová, můžete ukázat MORE?"

Přikývla a ukázala. Nancy zamávala mapou.

"Teď ukažte MBS 998."

Opakovala: "MBS ..." Přidržovala písmena proti oknu. "9 ... 9 ... 8. Co je to MBS?"

"Milibary," odpověděl jsem.

Nancy zamávala mapou a já jsem Annie poprosil, aby ještě jednou ukázala 998.

"Je to moc důležité."

Ihned poslechla. Viděli jsme, jak Nancy rychle kývá a mává mapou.

"Proč je to tak důležité?" zeptala se Annie.

"Musí nařídít pomocnou stupnici výškoměru na příslušnou hodnotu tlaku, jinak by nevěděla, jak vysoko je nad mořem."

"Ach tak."

"Teď prosím vás ukažte MRAK 600 ST."

"Nemám šestku."

"Tak ukažte devítku obráceně."

"Dobře. Mrak ... 600 ... stop."

Chvilku trvalo, než Nancy zamávala. Zamávala pomalu a sklesle.

Musela se zhroutit, když zjistila, jak jsou mraky nízko a patrně děkovala osudu, že se předtím nepokusila sestoupit.

"Tak, a teď ukažte ... SLEDUJ ... REKU ... VLAK ... 090 ...

SMER ... CAM ... ne, počkejte, Cambridge je moc dlouhé a chybí nám písmena, stačí, když ukážete DOMU."

Pomalou ukazovala jednotlivá písmena a slova. Nancy zamávala, že rozumí.

"Teď ještě ukažte ... 40 ... NM."

"Čtyřicet námořních mil," hlásila Annie pyšně.

Ukázala číslice i písmena a Nancy zamávala.

"Ukažte znovu NÁSLEDUJ."

"Dobře."

Poradil jsem se s Marhamem a zavedl Nancy o kus dál nad moře, pak jsme oba obletěli kruh a zamířili jiho-jiho-západně na jedna devět nula, ve směru řeky a železnice od King's Lynnu do Cambridge.

"Ukažte jí DOLU."

Mlčky uposlechla. Nancy nesměle zamávala. Sklonil jsem nos letadla dolů, k mrakům a zrychlil jsem na sto čtyřicet uzlů, abych vyloučil nebezpečí, že do nás Nancy narazí. Bílé moře se rychle přibližovalo, pak nás obklopilo, kolem okének prolétaly sluncem prosvícené oblačné závoje, pak se nad námi bílá mlha uzavřela, houstla, ztemněla, neprodyšně nás zahalila mléčná, letící tma. Ručičky na výškoměru rychle kroužily zpátky od tří tisíc stop na dva tisíce, na tisíc stop, osm set, stále ještě v mlžných temnotách, sedm set stop ...

konečně cáry mraků prořídly, mizely, měnily se v déšť a pod námi, neuvěřitelně blízko, se vzdouvaly neklidné šedozelené vlny, bičované deštěm.

Cestující ani nedutali. Ohlédl jsem se. Všichni pozorovali s úctou moře. Bylo by mě zajímalo, jestli někdo z nich ví, že jsem právě porušil dvě pravidla dopravního letectví a že mě bude určitě znovu stíhat příslušná komise ministerstva obchodu. Bylo by mě zajímalo, jestli se vůbec kdy naučím vyhýbat zbytečným nepříjemnostem.

Nad King's Lynnem jsme přeletěli pobřeží a letěli jsme podél řeky na Ely a Cambridge, těsně pod dolní hranicí mraků ve výšce sedmi set stop. Viditelnost byla mizerná, a já usoudil, že by bylo nesmyslné čekat na Nancy, protože bychom se

mohli srazit dřív, než bychom se uviděli. Rychle jsem dokončil let a sedl si na deštěm zaplavený beton na cambridgeském letišti. Zajel jsem k letištním budovám a vypnul motor. Všichni cestující jako na povel vystoupili a dívali se k nebi. Dokonce i Ambrose.

Drobný déšť se pomalu měnil v mrholení. Stáli jsme mlčky, mlčky jsme mokli, mlčky jsme poslouchali, kdy uslyšíme hukot motoru blížícího se letadla, kdy uvidíme na nebi stín. Minuty mýjely.

Annie Villarsová se na mě úzkostlivě podívala. Zavrtěl jsem hlavou.

Ani jsem nevěděl, co jsem tím chtěl naznačit.

Snad nemohla sestoupit příliš nízko ... vletět do moře ... snad neztratila orientaci v mracích ... nebo když se z nich dostala ... nemůže už být v nebezpečí ...

Padal drobounký déšť a mně se svíralo srdce úzkostí. Ale Nancy se žádné chyby nedopustila.

Z dálky se ozvalo tiché hučení motoru, slilo, blížilo se, dostávalo bzučivý, pravidelný rytmus, vpravo na šedé obloze se najednou vynořilo červenobílé letadlo a kroužilo bezpečně k letišti. Klidně a důstojně přistálo.

"Ach bože ..." vzdychla Annie a utřela si překvapující slzy úlevy z tváří.

"Tak je to konečně v pořádku," řekl Ambrose zamračeně. "Doufám, že se teď konečně dostaneme domů."

Obrátil se k nám zády a odešel.

Nancy pojížděla blíž a zastavila kousek od nás. Colin vylezl na křídlo, usmíval se od ucha k uchu a mával na nás.

"Nemá nervy," poznamenal Kenny, "nemá prostě vůbec žádný nervy."

Pak vystoupila Nancy. Když seskočila na mokrý beton, trochu zavravorala. Nohy jí nesloužily, podlamovala se jí kolena. Vyskočil jsem k nim. Nancy mi šla naproti, zrychlila, rozběhla se, vlasy jí vlály, ruce měla rozpražené. Vzal jsem ji kolem pasu a zatočil s ní ve vzduchu. Když jsem ji postavil, chytila mě kolem krku a políbila mě.

"Matte ..." smála se a plakala současně, oči jí zářily, tváře hořely.

Přestálé napětí způsobilo, že se roztřásla od hlavy k patě. Došel k nám Colin a poplácal mě po zádech.

"Děkuju, kamaráde."

"Poděkuj vojákům, našli vás jejich radary."

"Ale jak jsi mohl vědět ..."

"To je dlouhá historie."

Nancy se mě pevně držela, jako by se bála, že upadne. Rychle jsem toho využil a políbil ji.

Roztřeseně se zasmála a vykroutila se mi.

"Když ses objevil ... kdybys tušil ... to byla taková úleva ..."

Přistoupila k nám Annie Villarsová a vzala ji za ruku. Nancy se k ní nadšeně a rozčileně vrhla.

"Ach ... Annie!"

"No tak, děvčátko," uklidňovala ji Annie. "Potřebujete se teď něčeho pořádného napít."

"Já bych se ale měla postarat ..."

Nancy se ohlédla na mě a pak na letadlo.

"Colin a Matt všechno zařídí," ujistila ji Annie.

"Tak dobře. Já ..."

Dovolila Annie, aby ji odvedla. Annie se už zase ovládala, byla sebejistá, klidná, energická a ujala se pevně velení jako správný generál.

Kenny a ten druhý jezdec ji poslušně a pokorně následovali.

"Tak a teď mi řekni, jak jsi proboha mohl vědět, že tě potřebujeme," ptal se Colin.

"Já ti to ukážu," řekl jsem tvrdě. "Pojď se podívat."

Šel jsem s Colinem k jejich malému cherokee, vyskočil na křídlo, natáhl se přes obě přední sedadla a podíval jsem se pod přístrojovou desku.

"Prosím tě, co ..."

Bylo to tam, ukázal jsem mu to. Šikovní, úhledná hračka. Malý balíček zabalený v igelitu, zavěšený na gumičce, ta byla připevněna ke kabelu, který vedl k hlavnímu vypínači. Kousek od hlavního vypínače byl jeden z obou drátů kabelu obnažený, izolace odstraněná a ve vzniklé mezeře zářily červeně oba přerušené konce mosazného drátu.

Nechal jsem všechno tak, jak to bylo a vysoukal se ven na křídlo.

"Prosím tě, co to je? Co to znamená?"

"Sabotáž. Někdo úmyslně poškodil elektriku."

"Ale proboha ... proč?"

"To je právě to, že nevím," vzdychl jsem. "Já jenom vím, kdo to udělal. Udělal to týž člověk, který nám před měsícem nastrčil na palubu bombu. Major Rupert Tyderman."

Strnule se na mě díval.

"Ale jaký to má smysl? Já to nechápu."

"Právě."

Vyprávěl jsem mu, jak major tehdy bombu odpálil, až když jsme všichni byli na zemi, v bezpečí, a že tentokrát předpokládá, že s Colinem a Nancy poletím já a že si budu umět poradit.

"Ale ... ale to znamená ..."

"Ano."

"To znamená, že se snaží vzbudit zdání, že mě někdo chce zabít."

Přikývl jsem.

"Přitom se ale v obou případech pečlivě staral o to, aby se ti nic nestalo."

Zástupce ministerstva se přičítal jak lovecký ohař po čerstvé stopě.

Tentokrát neposlali toho vysokého hubeného vyšetřovatele. Do místnosti pro posádku za mnou přišel malý, sporný člověk s pevnou, útočnou bradou a s očima bez humoru. Odmítl se posadit, prý raději stojí. Přišel sám, neměl s sebou ani zapisovatele. Byl tvrdý a nepřístupný.

"Musím vás upozornit na zákon o leteckém řádu z roku 1966."

Mluvil ostře, stručně a nezdržoval se chladnou zdvořilostí, na kterou jsem byl u jeho kolegů z vyšetřovací komise zvyklý.

Poznamenal jsem, že příslušný zákon je mi znám. Bylo to samozřejmé, profesionální piloti se museli řídit leteckým řádem prakticky na každém kroku.

"Bylo nám sděleno, že jste minulý pátek porušil článek dvacet pět, paragraf čtvrtý, bod a, a nařízení osmé, paragraf druhý."

Počkal jsem, až domluví. Pak jsem se zeptal, od koho tu informaci získal.

Ostře se na mě podíval.

"To je nepodstatné."

"Nemáte to náhodou od firmy Polyplane?"

Zablýskalo mu v očích.

"Obdržíme-li stížnost doloženou fakty, jsme povinni zahájit vyšetřování."

Tato stížnost mohla být snadno doložena fakty. Bylo pondělí a po celé služebně se povalovaly sobotní noviny, plné palcových titulků o posledním útoku na život Colina Rosse. Vše na prvních stránkách.

Byly tam podrobnosti, které novináři získali od mých cestujících o tom, jak jsem Colina a Nancy vyvedl nad moře a jak jsem s nimi letěl domů pod mraky, ve výšce sedmi set stop. V tom byl právě ten háček ...

Letět jednomotorovým letadlem s platícími cestujícími tak nízko nad mořem, jako jsem letěl já, bylo protizákonné a přistát s nimi na letišti, nad kterým byly mraky níže než tisíc stop, bylo také proti zákonu.

"Přiznáváte, že jste porušil bod ..."

Přerušil jsem ho.

"Přiznávám."

Otevřel ústa a zase je zavřel.

"Hm, dobře." Odkášlal si. "Obdržíte včas předvolání."

Chvilí bylo ticho. Pak jsem se zeptal: "Prosím vás, jak vlastně byla ta hračka sestrojena? Myslím, ten balíček s kyselinou na gumičku."

"Do toho vám nic není."

Pokrčil jsem rameny.

"Můžu se na to zeptat kteréhokoli školáka, který se zajímá o chemii."

Zaváhal. Nebyl sdílný. Nikdy by nepřiznal nebo nenaznačil, tak jako jeho vysoký kolega, že by se jeho vláda nebo ministerstvo mohly dopustit jakéhokoli přehmatu. Zopakoval si v duchu instrukce, poradil se se svým úřednickým svědomím a rozhodl se, že mi přece jenom něco poví.

"V balíčku byla sklaminátová vata nasycená zředěným roztokem kyseliny dusičné. Z části kabelu u hlavního vypínače pachatel odstranil izolaci a obalil obnažený drát sklaminátem. Při nízké koncentraci kyseliny, jakou pachatel použil, mohlo trvat hodinu až hodinu a půl, než se drát proleptal."

Odmlčel se a uvažoval.

"A co ta gumička?" zeptal jsem se.

"Ano ... tedy, kyselina dusičná, stejně jako voda, je elektricky vodivá. Pokud zůstal sklaminát s kyselinou na místě, v kontaktu s drátem, elektrický okruh nebyl přerušen, přestože drát byl proleptaný."

Aby došlo k přerušení, musel být sklaminát odstraněn. To bylo zajištěno tak, že pachatel balíček upevnil gumičkou pod tahem ke vzdálenější části kabelu. Jakmile došlo k proleptání drátu a oba konce se oddálily, gumička se smrštila a balíček se sklaminátem odtáhla. Hm ... je vám to jasné?"

"Ano," přikývl jsem, "zcela jasné."

Najednou se probral, vzpřimil se a energicky vykročil ke dveřím.

"Dobře," řekl úsečně, "teď si potřebuji promluvit s vaším nadřízeným."

"Promluvil jste si s majorem Tydermanem?" zeptal jsem se.

Po krátkém zaváhání řekl, že mi do toho nic není.

"Navštívil jste ho už?"

Ticho.

"On asi nebyl doma, že?"

Zase ticho. Viděl jsem, že se mnou ztrácí trpělivost.

"Není na místě, abyste se mě takhle vyptával. Já už se s vámi bavít nebudu. Já jsem tady proto, abych se ptal vás, a vy, abyste mi odpovídal, ne abyste se vy ptal mě."

Domluvil a upřeně se na mě zadíval. "Však oni mě varovali," zamumlal.

"Doufám, že majora najdete dřív, než zase něco někde nastrčí," poznamenal jsem zdvořile.

Pokrčil rameny, vyšel ze dveří a zamířil do Harleyho kanceláře.

Harley věděl, že přijde a od pátku mě už proklínal. To jsem ostatně očekával.

"Pan Shore přestupky přiznává," řekl pán z ministerstva.

"Taky by je těžko mohl popřít," vztekal se Harley, "když mu všechny vojenské letecké stanice v celé Anglii hlásily, jak jsou v Cambridgi nízko mraky."

"Přesně řečeno," přednášel pán z ministerstva, "se měl pan Shore okamžitě vrátit do Manchesteru, kde mohl ještě bez rizika přistát, hranice mraků tam byla výše. Místo toho se hnal přes celou východní Anglii s nedostatečnou zásobou pohonných hmot. Palivo by mu pak nebylo stačilo, kdyby chtěl vyhledat letiště, na kterém by mohl přistát za dodržení příslušných předpisů. Správně se měl okamžitě vrátit."

"A měl se vykašlat na Colina Rosse," dodal jsem klidně.

Oba se zatvářili ledově. Nebylo co dodat. Když člověk proletí vozem městem a projíždí přitom křižovatky na červenou, protože veze někoho v nebezpečí života do nemocnice, může být stíhán pro dopravní přestupky. Moje situace byla obdobná. Byla to stejná slepá ulička. Lidskost proti zákonu, prastaré dilema. Když se člověk rozhodne pro lidskost, musí být připraven nést nevyhnutelné důsledky.

"Nepřejímám absolutně žádnou zodpovědnost za vaše počínání," horlil Harley. "Na tom budu tvrdě trvat i před soudem, když to bude nutné. Jednal jste jednoznačně v rozporu s instrukcemi svého nadřízeného. Naše firma za vámi stát nebude, neztotožňujeme se s vaším jednáním."

Chtěl jsem mu nabídnout umývadlo, aby si mohl symbolicky umýt ruce, ale pak jsem si řekl, že udělám líp, když budu mlčet.

"Pokud byste snad dostal pokutu, zaplatíte si ji samozřejmě."

Mám smůlu, říkal jsem si, kdykoli se dostanu do průšvihů, je na tom můj zaměstnavatel tak mizerně, že si nemůže dovolit být velkorysý.

"Je to všechno, o čem jste se mnou chtěl mluvit?" zeptal jsem se.

"Máte teď plánovaný let, jestli si vzpomínáte ..."

Propustili mě v nemilosti. Došel jsem si pro věci a odstartoval s aztékem. Vezl jsem skupinu obchodníků z Elstree do Haagu.

Jakmile jsme tehdy v pátek s Colinem pozamykali Nancyino letadlo a postarali se o to, aby se k němu nikdo nedostal, přihnaly se první určené kohorty místního tisku, jazyky vyplazené, a vyšetřovací komise ministerstva, která nikdy neodpočívala, ihned začala pilně zaměstnávat dálnopisy a telefony.

Letci mají při svém rádiovém vyslání zaručeno asi tolik soukromí jako na Times Square. V oblasti Midlandu poslouchaly moje rozhovory s birminghamským radarem desítky pozemšťanů se zájmem o letectví a zaměstnávaly pak cambridgeskou centrálu dotazy, jestli už Colin Ross šťastně přistál. Horliví radioamatéři hlásili do Fleet Street, že je Colin v nebezpečí života. Čtyřicet minut poté, co jsme si sedli, hlásily televizní noviny, že Colin přistál živ a zdrav. Zástupci našich slavných britských sdělovacích prostředků nastoupili ihned v plné polní. Nancy a Annie Villarová odpovídaly na otázky reportérů až do ochraptění a pak se skryly na dámské toalety. Colin byl sice zvyklý jednat s novináři, ale než se zbavil stále vzrůstající smečky reportérů a fotografů, byl šedý únavou.

"Pojď," vzdychl, "sebereme Nancy a pojedeme domů."

"Musím zatelefonovat Harleymu ..."

Harley už všechno věděl a zuřil jako tajfun. Ukázalo se, že mu zatelefonoval někdo od firmy Polyplane a sladce mu sdělil, že jeho vysoce kvalifikovaný pilot právě překročil všechna možná pravidla a zákony a že to firmu určitě zničí. To, že díky tomu zůstal jeho nejlepší zákazník naživu a mohl dál platit účty, Harleymu asi nedošlo. Ti lidé od konkurence ho dopálili a mohl jsem za to já.

Směl jsem zůstat v Cambridgi jen pod tou podmínkou, že zase zaplatím hangár. Odjel jsem s Nancy a s Colinem domů. Domů.

To bylo nebezpečné, svůdné slovo. Nejhorší na tom bylo, že jsem měl skutečně pocit, že jedu domů. Byl jsem u Colina teprve potřetí, ale všechno mi tam připadalo důvěrně známé, blízké, přátelské a útulné, bylo mi tam dobře a lehko ... bylo to k ničemu, pocit, že tam patřím, byl nesmyslný, nepatřil jsem tam.

V sobotu ráno jsem se v Cambridgi vybavoval s policií a měl jsem další telefonický rozhovor s ministerstvem v Londýně. Činitelé obou organizací připustili, že bude možná vhodné požádat majora Tydermana, aby jim pomohl některé věci objasnit. V sobotu odpoledne jsem bez zvláštních příhod letěl s Colinem do Haydocku, přes noc jsem zůstal v Newmarketu, v neděli jsme se vrátili do Buckinghamu, přesedli do aztéka a odletěli do Ostende. Harleymu jsem se úspěšně vyhýbal až do neděle.

Když jsem se večer vrátil a roloval do hangáru, už na mě čekal a držel mi potom půlhodinovou přednášku o tom, jak se vyplatí, když se člověk drží litery zákona. Argumentoval tím, že kdybych byl Nancy nechal, ať se o sebe postará, byla by určitě bez obtíží přistála na nějakém šikovném placátě poli někde ve východní Anglii. Určitě by se jí to prý bylo podařilo. Zaručeně by nebyla narazila ani do vysokých vysílaček, ani do žádného továrního komínu, kterými se to v té oblasti hemží a které čnějí do mraků jako jehly. Nancy měla všechny zakreslené v mapě a musely ji cestou strašit. Věděla, že kdyby sestupovala naslepo, snadno by do něčeho narazila. Televizní věž v Mendelshamu byla vyšší než tisíc stop ... Ovšem Harley tvrdil, že by se Nancy byla všem překážkám zázračně vyhnula. Docela určitě.

"Co byste udělal vy v její situaci?" zeptal jsem se. "Jaké byste měl pocity?"

Neodpověděl. Dobře věděl, jak by to dopadlo. Jako pilot i jako podnikatel nestál za nic.

V úterý odpoledne mi Harley oznámil, že telefonoval Colin a že ruší cestu do Folkestonu, kam se mnou měl týž den letět. Místo něho jsem tam měl dopravit jednoho majitele koně a jeho přátele z Nottinghamu.

Předpokládal jsem, že si to Colin na poslední chvíli rozmyslel a že se rozhodl jet raději do Pontrefactu, ale mylil jsem se. Letěl přece jen do Folkestonu, ale letěl s firmou Polyplane.

Přišel jsem na to teprve po dostizích, když Colin přijel na letiště taxíkem. Vystoupil z vozu, jako obvykle úplně vyčerpaný, rychle přehlédl řadu zaparkovaných aerotaxi a vyrazil přímo k letadlu.

"Coline," zavolal jsem na něho.

Zastavil se, otočil a upřeně se na mě zadíval. Netvářil se přátelsky, ani trochu ne.

"Co je s tebou?" zeptal jsem se zmateně. "Co se stalo?"

Odvrátil se ode mne a zadíval se ke svému letadlu. Jeho pilot se škodolibě poškleboval. Byl to ten, který tehdy odmítl jít na pomoc Kennymu. Uvědomil jsem si, že se jízlivě poškleboval už celé odpoledne.

"Přiletěl jsi s ním?"

"Ano." Měl chladný hlas a ledový pohled. Nechápal jsem nic.

"Prosím tě, co se děje?"

Colin zrudl.

"Ty ... ty ... nemám vůbec chuť se s tebou bavit."

Připadalo mi to neskutečné, ztratil jsem řeč, jen jsem se na něho nechápavě díval.

"Zničil jsi nás ... Prosím, věřím, žeš nemohl předpokládat ...

Nancy dnes utekla z domu a Midge brečí, je k neutišení ..."

Zděsil jsem se.

"Ale proč prosím tě? Když jsem v neděli večer odjížděl, tak přece bylo všechno v nejlepším pořádku ..."

"Včera ... Nancy včera byla ve svém klubu a tam se to dozvěděla.

Úplně ji to zlomilo. Přišla domů nešťastná, zoufalá, zuřila, mlátila věcmi o zem a dnes ráno se sebrala, sbalila kufr a odešla ... snažili jsme se ji s Midge zadržet, ale marně ... Midge je teď k neutišení ..."

odmlčel se a sevřel rty. "Proč jsi jí to k čertu neřekl sám, tos neměl dost odvahy?"

"Co jsem jí měl říct?"

"Co?" sáhl do kapsy vybledlých džínsů a vytáhl zmuchlaný novinový výstřížek. "Tohle."

Sáhl jsem po novinách a rozložil je. Zkameněl jsem, musel to vidět.

To, co mi podal, byla ta nejlacinější, nejurážlivější reportáž o mém soudu a rozsudku, o tom, jak jsem neodpuštělnou nedbalostí ohrozil život osmdesáti lidí. Dávno zapomenutá záležitost, která tehdy poutala zájem veřejnosti na jeden jediný den. Záležitost, která ležela někde zahrabaná, ale kterou kdokoli mohl kdykoli v případě potřeby vytáhnout na světlo.

"To není všechno. Ten člověk taky Nancy řekl, že tě od jiné aerolinky vyhodili pro zbabělost."

"Kdo jí to všechno napovídal?" zeptal jsem se tupě.

Vrátil jsem mu noviny a on si je zase schoval.

"Záleží na tom?"

"Ano záleží."

"Někdo, kdo byl nezaujatý. To ji přesvědčilo."

"Že byl nezaujatý? To tvrdíš?"

"Myslím že ano, proč?"

"Řekl jí to pilot od firmy Polyplane? Nebyl to snad náhodou tamhle ten, ten s kterým jsi dneska přiletěl?"

Pomyslel jsem si, že se asi mstil za to, jak jsem mu tehdy v Redcaru vyhrožoval.

To Colina zarazilo.

"Ten že je nezaujatý!" řekl jsem trpce. "To je k smíchu. Tahle firma se už celé léto snaží tě od nás odlákat, no, teď se jim to tedy konečně podařilo."

Odvrátil jsem se od něho. Hrdlo se mi svíralo, nemohl jsem ani polknout, ani mluvit jsem nemohl. Čekal jsem, že odejde ke svému letadlu, že odejde z mého života, že všechno bude zmařené a budoucnost nebude stát za nic.

Šel ale za mnou a vzal mě za rukáv.

"Matte ..."

Setřásl jsem ho.

"Vyříd' své drahé sestře," řekl jsem sevřeným hlasem, "že kvůli tomu, že jsem porušil letecké zákony, když jsem se snažil ji minulý pátek dostat domů, půjdu znovu před soud, že mě znovu odsoudí, že budu znovu zadlužený ... a tentokrát jsem věděl, co dělám ... to nebylo jako tehdy ..." ukázal jsem na novinový výstřížek, který mu vykukoval z kapsy. Ruka se mi trásla. "Tehdy jsem to odskákal za jiného, já tehdy nic neprovedl."

"Matte!"

Ted' byl zděšený on.

"A pokud jde o tu zbabělost, tak vůbec neví, o co šlo ... Jo, dovedu si představit, že ta verze, kterou vyslechla, musela znít šeredně ... museli jí to vyličít v těch nejhorších barvách ... ale stejně nechápu ... nechápu, proč ji to tak hrozně vyvedlo z míry, mohla se spokojit tím, že tě přemluvila, abys už se mnou nelítal ..."

"Proč jsi jí to všechno neřekl sám?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Asi bych jí to byl časem řekl. Nezdálo se mi to zatím tak důležité."

"Nezdálo se ti to důležité!" znovu se rozvzteklil. "Prosím tě, musel jsi vědět, že se na tebe dívá jako na boha, a když pak najednou zjistila, že jsi jiný, že jsi slaboch ... Samozřejmě žeš jí to měl říct, byla to tvoje povinnost, když se chcete vzít. To se jí asi dotklo nejvíc ..."

Oněměl jsem. Doslova mi sklesla brada. Konečně jsem se zmohl na to, že jsem se zeptal: "Říkal jsi, že se chceme vzít ...?"

"Jistě," řekl popuzeně.

Pak si najednou uvědomil, jak se tvářím.

"Přece sis jí chtěl vzít?"

"My jsme ... nikdy jsme o tom nemluvili ..."

"Museli jste o tom mluvit," řekl rozčileně. "Slyšel jsem, jak se Nancy a Midge o tom baví v neděli večer, když jsem se vrátil z Ostende."

Midge řekla, až si vezmeš Matta'. Slyšel jsem ji docela zřetelně.

Byly obě v kuchyni a myly nádoby. Pak se bavily o tom, kdo kde bude spát ... jestli s námi budeš bydlet ..." odmlčel se.

"To ... ono to tak není?"

Zavrtěl jsem hlavou.

Zmateně se na mě zadíval.

"Ty ženské ... ty ženské."

"Já si ji nemůžu vzít," řekl jsem sklesle, "nemám ani na svatební povolení ..."

"Na tom přece nezáleží."

"Mně na tom záleží."

"Zato Nancy určitě ne," řekl. Pak se najednou vzpamatoval.

"Chceš říct, že vlastně nebyla tak docela ... tak docela vedle?"

"Asi ne."

Vytáhl z kapsy novinový výstřížek, zmuchlal ho a zahodil.

"Ono to opravdu znělo šeredně," řekl omluvně.

"Taky to bylo šeredné."

Podíval se na mě.

"To vidím"

Kousek od nás zastavil taxík, ze kterého se vyhnuli moji cestující, zarděli, ve výtečné náladě, s lahví šampaňského.

"Já jí to vysvětlím," řekl Colin. "Musí se rychle vrátit ..." najednou strnul.

Tvářil se zdrceně.

"Kam jela?" zeptal jsem se.

Privřel oči jako v bolesti.

"Řekla ..." Polkl. "Jela za Chanterem."

Večer jsem proseděl v maringotce. Měl jsem sto chutí něco rozmlátit. Rozmlátit kuchyni, rozbít okna, rozmlátit stěny.

Kdybych to udělal, možná by se mi ulevilo.

Chanter ...

Nemohl jsem se na nic soustředit, nemohl jsem jíst, nemohl jsem spát.

Měl jsem poslechnout vlastní zdravý rozum, neměl jsem se na nikoho vázat, měl jsem zůstat chladný jako ledovec, mimo nebezpečí.

Snažil jsem se vrátit za polární kruh a ztratit cit. Už to nešlo, bylo pozdě. Cit se vrátil, silnější než kdy dřív. Tím hůř pro mě. Nevěděl jsem, že ji miluji. Věděl jsem, že ji mám rád, že je mi s ní dobře, že mám radost, když jsme spolu často, když jsme spolu dlouho. Myslel jsem, že mi postačí přátelství, neuvědomil jsem si, jak hluboko mě to zasáhlo, jak je to se mnou zlé.

Ach Nancy!

Vypil jsem půl láhve whisky, kterou jsem dostal od Kennyho Baysta. Konečně jsem usnul. Moc mi to nepomohlo.

Ráno jsem se vzbudil v šest hodin, rozvrácený a nešťastný a ještě mě rozbolela hlava.

Na ten den nebyl plánovaný žádný let. Neměl jsem nic na práci, nic mě nerozptylovalo.

Nancy a Chanter ...

Dopoledne jsem si zašel do čekárny pro cestující a zatelefonoval jsem z budky do Školy výtvarného umění v Liverpoolu. Chtěl jsem zjistit Chanterovu adresu. Ozvala se rázná, energická slečna sekretářka, která mi zdvořile sdělila, že je zcela proti pravidlům podávat informace o bydlišti zaměstnanců školy. Prý mohu Chanterovi napsat a oni mu dopis předají.

"Nemohla byste mi ho zavolat k telefonu?" zeptal jsem se.

Ale nevěděl jsem, co bych rozhovorem s Chanterem získal.

"Obávám se že ne, pan Chanter zde totiž není. Škola je přechodně uzavřena a my nevíme, kdy bude vyučování opět zahájeno."

"Ach tak, vy tam máte studentskou stávku, že?" rozpomněl jsem se.

"Hm ... ano, máme," připustila.

"Nemůžete mi nějak poradit, jak bych se mohl s panem Chanterem spojit?"

"To je těžké ... to jste dnes už druhý, kdo mě o to žádá ... ale upřímně řečeno, abych pravdu řekla, my nevíme, kde bydlí. On se každou chvíli stěhuje a většinou se neobtěžuje tím, aby nám to sdělil."

Bylo jasné, že paní sekretářka takové nezodpovědné jednání odsuzuje.

"Řekla jsem už panu Rossovi, že mu při nejlepší vůli nemohu pomoci, já skutečně nevím, kde bych pana Chantera měla hledat."

Celé odpoledne jsem proseděl ve služebně. Hodiny se nekonečně vlekly. V půl třetí jsem měl napsané všechny záznamy, přečetl jsem nové informační oběžníky a spočítal jsem si, že do mé příští lékařské prohlídky chybí už jen tři týdny a čtyři dny. Taky jsem si spočítal, že budu-li si v automatu denně kupovat čtyři šálky kávy, utratím tak jednu patnáctinu peněz, které můžu týdně vydat. Došel jsem k názoru, že budu častěji pít obyčejnou vodu. Pak přišel Harley, ušetřil mi přednášku o loajalitě (mě k němu) a oznámil mi, že následující den poletím s nějakým trenérem z Wiltshiru na dostihy do Newmarketu. Pak mi sdělil, že jestli v budoucnosti zavdám jakoukoli sebemenší záminku ke stížnostem a firma Polyplane toho využije, budu muset balit.

"Vynasnažím se, abych nic neprovedl," zamumlal jsem.

Neusmířilo ho to. Bouchly za ním dveře.

Podíval jsem se na hodiny. Bylo teprve za pět minut půl čtvrté.

Chanter a Nancy.

Když jsem se vrátil do maringotky, bylo mi stejně mizerně jako předešlý večer. Chvilí jsem se pokoušel dívat na televizi. Dávali nějakou americkou veselohru ze života maloměstské společnosti, prošpikovanou naivními vtipy. Vydržel jsem se dívat pět minut, pak jsem to vypnul, ale nebylo mi o nic líp.

Obešel jsem skoro celé letiště, zamířil do vesnice a vypil v hospodě dvě piva. Pak jsem se vrátil. Celkem jsem ušel čtyři míle. Když jsem dorazil do maringotky, bylo teprve devět hodin.

Čekala na mě Honey Harleyová, dekorativně natažená na gauči, dlouhé nohy pěkně odhalené. Měla na sobě bavlněné, růžově kostkované šaty s hlubokým výstřihem.

"Nazdar," řekla klidně, "kde jste byl?"

"Šel jsem na procházku."

Pátravě si mě prohlédla.

"Straší vám v hlavě ministerstvo?"

Přikývl jsem. V hlavě mi leželo mnoho věcí.

"Já bych se na to být vámi vykašlala. Nezáleží přece na tom, jak to je v zákoně, nemohl jste v žádném případě Rossovy nechat plavat."

"Váš strýc se na to dívá jinak."

"Strejc je vrták," prohlásila, "ostatně když to šikovně navlíknete, tak za vás určitě Colin Ross pokutu zaplatí, jestli nějakou dostanete."

Bude stačit, když se o tom zmíníte."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Vy jste ale osel."

S povzdechem vstala. Pěkně tvarované tělo se jí velmi působivě zavlilo. Vzpomněl jsem si na Nancy. Byla drobnější, hubenější, určitě byla míň svůdná a dráždivá. Odvrátil jsem se od Honey. Vzpomněl jsem si na Chantera a projelo to mnou až do morku kostí, Chanter, jeho vlasy a třásně ... jeho ruce.

"Klid, ledovče," nechápala nic. "Já vás nesvedu, přišla jsem vám hlavně říct, že vás někdo volal, když jste tu nebyl a že máte zavolat zpátky."

"Kdo volal?" snažil jsem se zachovat klid.

"Colin Ross," řekla jakoby nic. "Máte mu zavolat ještě dnes večer, pokud možno. Zeptala jsem se ho, jestli bych to za vás nemohla vyřídit já, ale asi jde o nějakou soukromou věc."

Řekla to tázvavě a čekala na odpověď. Marně.

"Dobře, půjdu s vámi a zatelefonuju si z čekárny."

Pokrčila rameny. "Jak chcete."

Šla se mnou, ale přece jen si netroufla zůstat v doslechu, když jsem šel telefonovat. Zavřel jsem jí dveře čekárny před nosem. Tvářila se zklamaně i pobaveně.

Dostal jsem ihned spojení.

"Colin? Tady je Matt."

"To je dobře, že voláš. Poslyš, dnes se ozvala Nancy, bohužel zrovna, když jsme byli s Midge na dostizích ... Vzal jsme Midge s sebou, protože byla doma hrozně nešťastná, teď je zase nešťastná nad tím, že nebyla doma, když volala Nancy ... prostě, telefon brala naše uklízečka a Nancy nám nechala vzkaz."

"Prosím tě, je ... je v pořádku?"

"Chceš vědět, jestli je u Chantera?" ptal se stísněným hlasem.

"Řekla uklízečce, že potkala spolužačku z Liverpoolu a že s ní pojede na pár dní tábořit někam k Warwicku."

"Spolužačku?"

"Totiž, já na to nemůžu dát krk. Ptal jsem se paní Williamsové a ona říkala, že si myslí, že Nancy řekla spolužačka, jenže paní Williamsová by stejně nevěřila svým uším, kdyby šlo o spolužáka, aspoň si to myslím."

"Bojím se, že máš pravdu."

"Počkej, to není všechno. Nancy trvala na tom, že nám paní Williamsová musí především vyřídit ještě něco jiného ..."

Nancy viděla majora Tydermana."

"Nepovídej !"

"Jo ... prý ho zahlédla v nějakém voze na silnici z Warwicku do Stratfordu, seděl vedle řidiče. Na silnici něco opravovali a ten vůz musel zastavit. Zastavil kousek od Nancy."

"Mohl jet odkudkoli kamkoli ..."

"Ano," zachmuřeně souhlasil. "Volal jsem policii v Cambridgi, ale tam to už věděli od Nancy. Nancy si prý pamatovala jen to, že řidič měl brýle. Možná že prý měl tmavé vlasy a knír, ale tím si nebyla jistá. Řidiče si neprohlížela, soustředila se na majora Tydermana."

Číslo vozu si taky nepamatovala a ve značkách vozů se nevyzná. Tak jim moc nepomohla."

"To ne."

"Zato ještě řekla paní Williamsová, že se v sobotu vrátí domů."

Jestli prý do Warwicku nepoletím, ale pojedu vozem, svezla by se se mnou zpátky."

"Zaplat' pánbůh aspoň za to."

"Lepší něco než nic," řekl trpce.

Doletěl jsem z Wiltshiru do Newmarketu a zaparkoval co nejdál od konkurence. Jakmile moji cestující odešli k tribunám, vylezl jsem z dusné kabiny na čerstvý vzduch. Natáhl jsem se na trávu, opřel se o loket, povolil si kravatu a rozepnul košili u krku. Bylo pekelné horko, vzduch se téměř nepohyboval a nad hlavou mi pluly jen dva osamělé mráčky, které se odmítly rozplynout.

Den jako stvořený na táboření.

Snažil jsem se na to nemyslet, bylo to stejně k ničemu. Nancy mnou pohrdala, pohrdala i sebou a utekla se k Chanterovi. Utekla se k něčemu, co znala, a odpoutala se od člověka, ve kterém se zklamala.

Šla tam, kde věděla, že bude vítána. Byl to slepý, bezhlavý, pudový útěk. Zbrklý útěk, který člověk mohl snadno pochopit i prominout ...

Zarytý jsem si opakoval, že bych se s Chanterem dokázal smířit, dokázal bych se smířit i s pomyšlením a vzpomínkou na Chantera, jenom kdybych věděl, že se Nancy nakonec rozhodne pro mě.

Je to zvláštní, že člověk může želeť ztrátu něčeho, co ani nevěděl, že má, čeho si ani pořádně nezačal vážit, protože nevěděl, že je to to, po čem na světě nejvíc touží.

Na vzdáleném konci řady zaparkovaných letadel přecházel sem a tam pilot od naší konkurence. Zase kouřil. Jednou určitě vyletí do povětří i s tou svou věčnou cigaretou. Tentokrát se neusmíval. Viděl jsem na dálku, že je v mizerné náladě a občas se po mně zachmuřeně dívá.

Colin si zamluvil všechny lety pro následující týden u Harleyho a v Polyplanu asi už kuli nové plány, jak ho zase přilákat zpátky. Nebylo pochyb o tom, že neváhali sáhnout ke špinavým pro středkům.

Udali naši firmu, pomlouvali hlavního pilota a roznášeli řeči o tom, že lety s Derrydownem nejsou dost bezpečné. Ale šli by až do takové krajnosti, že by vyhodili naše letadlo do povětří?

Než by se k takovému krajnímu prostředku odhodlali, jistě by si napřed ověřili, jestli jim to něco vyneslo. Ve skutečnosti však tou bombou nic nezískali. Ta příhoda nikoho nezastrašila, nikdo se proto nerozhodl naši firmu opustit, Colin už vůbec ne. A pokud byla sabotáž zaranžována tak, aby vypadala jako cílený útok na Colina Rosse, jistě nemohli očekávat, že by se Colin cítil ve větším bezpečí s firmou Polyplane.

Jestli snad chtěli vyhodit letadlo do vzduchu i s cestujícími, bylo by se jim povedlo Derrydown zruinovat. Pochyboval jsem, že by to měli v plánu. Byli by si jistě vybrali let, při kterém by Colin Ross nebyl na palubě.

Proč by taky použili služeb majora Tydermana, když jejich piloti měli k našemu letadlu mnohem snazší přístup? Tahle otázka už byla lehčí ... potřebovali odborníka na bomby, potřebovali někoho, kdo byl zcela mimo podezření, koho neznali ani jejich vlastní piloti.

Pokud se šéf firmy Polyplane rozhodl nastoupit cestu zločinu, jistě si nepřál, aby to jeho zaměstnanci, hlavně piloti, vyslepičili ve všech leteckých barech od Prestwicku až po Lydd.

Pak jsem uvažoval o tom, že druhé letadlo, které major Tyderman poškodil, vůbec naší firmě nepatřilo. Ovšem major se asi domníval že ano. Vstal jsem, protáhl se a přihlížel, jak koně vbíhají do cíle prvního dostihu. V dálce jsem zahlédl tmavovlasou ženskou postavu v modrých šatech a krátký okamžik jsem doufal, že to je Nancy. Nebyla to Nancy ani Midge. Nancy tábořila ve Warwickshiru.

Vrazil jsem ruce do kapes a začal pěstí. Bylo opravdu zbytečné na to myslet. Musím se soustředit na něco jiného.

Začnu zase od začátku jako předtím. Musím si všechna fakta prohlédnout i z rubu.

Tentokrát mě nic geniálního nenapadlo. Jen drobné kombinace.

Harley ...?

První sabotáží získal zpět nevýhodně investovaný kapitál. Po druhé sabotáži mohl právem očekávat, že Colin raději se svou sestrou lítat nebude, že se jí nesvěří. Byl by ale Harley schopen takovou věc naplánovat a uskutečnit? Ostatně před druhou sabotáží věděl, že s Colinem neletím, major Tyderman to ale nevěděl.

Je to jak v bludném kruhu, říkal jsem si, motám se pořád na jednom místě, to jsem celý já, takhle se nikam nedostanu.

Vzdychl jsem.

Zbytečně jsem se snažil záhadu vylouštít, nemohlo se mi to podařit, protože mi chyběla řada důležitých faktů. Musel jsem se rozhodnout: mám začít ty nutné informace vyhledávat, nebo to mám nechat plavat?

Když to nechám plavat, objeví se nějaký náhradník za majora Tydermana a začne ličit chemické hračky na další letadla. Když se do toho dám, určitě se zase navezu do dalších nepříjemností.

V duchu jsem si hodil mincí. Když padne hlava, dám se do toho, když orel, tak toho nechám. Pak jsem si vzpomněl na Nancy. Když to vzdám a obrazně i doslova si lehnu nečinně do trávy, budu myslet jen na to, na co myslet nechci. To nebyla příjemná vyhlídka. Jakákoli činnost je lepší.

Konečně jsem se odhodlal k akci a rozhodl se, že začnu s Anní Villarsovou.

Stála u padoku, měla na sobě tmavě červené šaty bez rukávů, šedé vlasy se jí úhledně vlnily pod černým slaměným kloboukem, který byl spíš generálský než dámský. Když se na ni člověk podíval tak ze vzdálenosti deseti kroků, vyzařovala především autoritu. Ze tří kroků pak člověk uslyšel ten překvapivě mírný hlas, zahlédl vlídný úsměv.

Ozbrojila se zřejmě ženskou jemností.

Mluvila s vévodou z Wessexu.

"Kdybyste s tím souhlasil, Bobbie," říkala právě, "požádala bych Kennyho Baysta, aby ho jel. Ten nový chlapec nemá vůbec cit pro tempo. Kenny má sice řadu chyb, ale načasovat si dostih umí."

Vévoda sklonil vznešenou hlavu a vlídně se na ni usmál. Vtom mě oba zahlédli a přátelsky se ke mně obrátili. Annie se tvářila trochu neosobně, vévoda srdečně.

"Matte, příteli, to je dnes den, co?" usmál se na mě.

"Je skutečně krásně."

Bylo krásně, pokud jsem nemyslel na Warwickshire.

"Pamatujete se na mého synovce?"

"Samozřejmě."

"Tak tedy ... Matthew bude mít brzy narozeniny a moc bych si přál ... byl by rád, kdybych mu dal k narozeninám let v aeroplánu.

Tedy s vámi, ovšem, jedině s vámi."

Usmál jsem se.

"Milerád s ním poletím."

"Výborně, výborně. Tedy ... jak doporučujete, abychom to provedli?"

"Domluvíme to s panem Harleym."

"Ano. Výborně. Domluvíme to brzy. Synovec ke mně přijede zítra, už mu skončila škola a maminka mu odjela někam do Řecka. Takže bychom to uskutečnili někdy příští týden?"

"Jistě, to půjde zařídit."

Šťastně se usmál.

"Já bych se s vámi svezl také."

"Bobbie, měli bychom jít k sedlání," ozvala se Annie Villarsová trpělivě.

Podíval se na hodinky.

"Na mou duši, je nejvyšší čas, to odpoledne tak rychle ubíhá.

Tak pojďme."

Ještě jednou se zářivě usmál na mě, pak na Annii a poslušně ji následoval, když energicky vyrazila k boxům. Koupil jsem si program. Vévoduův kůň se jmenoval Thundersticks a byl to dvouletý novic. Thundersticks kráčel kolem padoku a já se díval, jak ho vévoda s Annii pozorují. Vévoda se tvářil pyšně, Annie kriticky. Jejich nový jezdec, ten, který údajně neměl cit pro tempo, zajel špatný dostih, to jsem poznal dokonce i já. První furlong běžel moc vpředu, poslední příliš vzadu. Říkal jsem si, že tentokrát neškodilo, že má vévoda tak nenápadné barvy. Nesl neúspěch důstojně a s úsměvem a utěšoval Annii Villarsovou, že to jistě bude příště lepší. Docela zaručeně, kůň je zatím nezkušený. Půvabně, vděčně se na vévodu usmála a jezdce obdařila pohledem ostrým jako meč. Pak spolu probírali výkon zpoceného Thunderstickse kousek po kousku, poplácávali ho po šíji a pak ho poslali se štolbou do stájí.

Vévoda pozval Annii do baru na skleničku. V dalším dostihu měla taky koně, tentokrát od jiného majitele, taky se neprosadil: Zašla si znovu na skleničku a já se k ní probojoval až mezi posledními dvěma dostihy.

Mlčky vyslechla mou přednášku o tom, že by se nám možná zdařilo vyluštit záhadu s bombou, kdyby byla ochotná ke spolupráci.

"Já myslela, že záhada je už vysvětlená."

"Není, nikdo přece neví, proč to dělal."

"Dobře, ale já nechápu, jak bych vám mohla pomoci."

"Možná že by pomohlo, kdybyste mi řekla, jak dlouho a jak dobře zná major Tyderman pana Goldenberga a jak došlo k tomu, že oba mohli mluvit do toho, jak má nebo nemá Rudiments jet který dostih."

"Do toho vám nic není," řekla vlídně.

Věděl jsem, co se za tou vlídností skrývá.

"Toho jsem si vědom," poznamenal jsem.

"Jste troufalý."

"Ano jsem."

Upřeně se na mě zadívala. Ženská jemnost zmizela, obličej jí zkameněl, ústa se zúžila.

"Mám ráda Nancy a Midge Rossovy," řekla. "Nechápu, jak by vám moje odpovědi mohly prospět, ale v žádném případě si nepřejí, aby se něco stalo těm dvěma děvčatům. Ta poslední záležitost byla trochu příliš nebezpečná, že? Když uvážím, že byl Rupert Tyderman schopen ..." Zmlkla a zamyslela se. "Budu ráda, když si to, co vám teď řeknu, necháte výhradně pro sebe."

"To vám slibuji."

"Tak tedy dobře ... znám Ruperta už řadu let. Vlastně skoro od dětství. Je asi o patnáct let starší než já ... Když jsem byla malé děvče, tak jsem ho uctívala, myslela jsem, že je báječný, a nechápala jsem, proč jsou lidé rozpačití, když se o něm hovoří." Vzdychla. "Pochopila jsem to teprve, když jsem byla starší. Jako mladík dost vyváděl.

Choval se jako podvodník v době, kdy to ještě nebylo tak běžné jako teď. Když mu bylo dvacet let, měl nejruznější velkorysé plány, na které si od všech přátel a příbuzných půjčoval peníze. Peníze ovšem nevracel. Rodina ho vyplatila z jednoho velkého skandálu.

Prodal tehdy obraz, který mu někdo svěřil do úschovy, a získané peníze utratil ... Takových příhod byla celá řada. Když přišla válka, okamžitě se dobrovolně přihlásil k odvodu. Myslím, že se za války osvědčil. Byl myslím u královských ženistů ... ano, když pak válka skončila, musel být rád, že mu dovolili dobrovolně z armády odejít, inkasoval od důstojníků peníze na nekryté šeky."

Netrpělivě potřásla hlavou.

"Byl vždycky blázen a sám sobě nejvíc škodil ... Po válce žil dlouhou dobu z peněz, které zdědil po svém dědečkovi, a z toho, co vytahal od svých zbývajících přátel."

"Od vás také," poznamenal jsem.

Přikývla.

"Jistě. Byl vždycky ohromně výmluvný. Vždycky vyrukoval s něčím velmi věrohodným, jenže všechny jeho plány vždy ztroskotaly ..." Zamyšleně se zadívala do dálky. "Letos se zase vynořil, myslím, že to bylo tak asi v únoru nebo v březnu, a prohlásil, že už si ode mne půjčovat nemusí, že přišel na něco, z čeho zaručeně zbohatne."

"Co to bylo?"

"To mi neřekl. Ať prý se nestarám, že je to zcela v mezích zákona."

Má partnera, s kterým vymysleli plán, jak vydělat celé jmění.

Tohle já už od něho vyslechla mockrát, ale tentokrát to přece jen bylo jiné, tentokrát ode mne nechtěl peníze ..."

"Zato chtěl něco jiného, že?"

"Ano." Zamračila se. "Chtěl, abych ho představila Bobiemu Wessexovi. Zmínil se o tom nenápadně ... mezi řečí ... že prý by ho moc rád poznal. Já tehdy byla tak šťastná, že ode mne výjimečně nechce peníze, že jsem mu to ochotně slíbila. Byl to nerozum, ale mně se to tehdy zdálo úplně neškodné."

"Co bylo pak?"

Pokrčila rameny.

"Oba jeli na dostihy v Doncasteru, na zahájení sezóny, tam jsem je představila. No a potom," vypadala podrážděně, "pak se najednou Rupert objevil s tím chlapem, s Goldenbergem, a tvrdil, že ho Bobbie Wessex pověřil tím, aby rozhodoval, jak má Rudiments běžet všechny dostihy. Řekla jsem, že na to absolutně nepřistoupím a zavolala jsem Bobbiemu. Jenže," vzdychla, "on to s ním měl Rupert skutečně domluvené, pokud jde o Rudimentse, dostal carte blanche. Rupert dokáže umluvit skoro každého a Bobbie, prostě Bobbie byl snadná kořist. Každý přece jinak musí poznat na první pohled, že ten Goldenberg je podvodník. Rupert ovšem tvrdil, že Goldenberga potřebuje, protože Goldenberg může sázet, Rupert ne, protože by žádný bookmaker nepřijal jeho bankovní reference a u totalizátoru se musí platit hotově."

"Pak se ale plán nevydařil."

"Poprvé, když Rudiments vyhrál, vydělali na tom oba spoustu peněz. Řekla jsem jim tehdy, že určitě vyhraje. Bylo to přece jasné."

Počáteční kurs byl sto ku šesti ... oba se potom radovali jako malé děti."

"Jenže když potom na Rudimentse naložili, tak Kenny vyhrál, když měl prohrát, že?"

Polekaně se na mě podívala.

"Tak vy jste přece jen tehdy pochopil, o čem si povídají?"

"Nakonec ano."

"To je celý Rupert, všechno vyžvaní. Nedokáže být diskrétní."

Vzdychl jsem.

"Jsem vám velmi vděčný za to, že jste se mnou mluvila tak otevřeně, i když, musím se přiznat, pořád nevidím žádnou souvislost mezi Rudimentsem a tím, že major Tyderman vyhodil jedno letadlo do povětří a druhé ochromil."

Nevesele se usmála. "Řekla jsem vám přece hned na začátku, že vám moje povídání nepomůže."

Před posledním dostihem se u mě zastavil Colin na cestě z váznice do padoku. Upřeně se na mě podíval, plný pochopení a účasti.

"To čekání ti nesvědčí," poznamenal.

"Volala?"

"Ne, ale Midge se nehne celý den z domu pro případ, že by se přece jen ozvala."

"Budu v sobotu ve Warwicku ... letím tam s nějakými lidmi z Kentu ... Poprosíš ji ... řekneš jí, aby se mnou aspoň promluvila?"

"Zakroutím jí krk, huse."

Dopravil jsem své pasažéry do Wiltshiru a pak jsem odletěl sám zpátky do Buckinghamu. Čekal na mě Harley, tvářil se vyčítavě a sdělil mi, že se na ministerstvu definitivně rozhodli, že mě budou stíhat.

"S tím jsem počítal."

"Ale proto na vás nečekám. Pojdte se mnou do kanceláře."

Byl úsečný a nepřijemný jako vždy. Zdvihl ze stolu nějaký papír a začal mi jím mávat před nosem.

"Podívejte se na ty časy! Prohlížel jsem účty, které Honey vyřídila za tu dobu, co jste tu. Všechny časy jsou kratší."

Museli jsme miň účtovat ... máme menší zisky. To musí přestat, jasné? To musí přestat."

"Dobře."

To ho zarazilo, nečekal tak snadné vítězství.

"Taky jsem vám chtěl říct, že přijímám nového pilota."

"Takže mám výpověď?"

Bylo mi to jedno. Zatvářil se užasle.

"Ale ne, ovšem že ne. Prostě toho máme moc, budeme mít moc letů. Je velký zájem, vy byste to absolutně nemohl stačit, i kdyby vám pomohl Don."

"Možná že toho máme tolik právě proto, že lítáme rychleji a miň účtujeme."

To ho dopálila.

"Prosím vás, nebudte směšný!"

Další večer v maringotce, zoufalý a prázdný.

Neměl jsem kam jít, neměl jsem čím odjet, neměl jsem co utrácet, i kdybych se někam dostal. Ostatně bylo to jedno, protože ať bych šel kamkoliv a utrácel cokoli, všude by mě nelítostně pronásledovaly trpké myšlenky. Bude určitě levnější, když budu trpět doma a sám.

Abych se nějak zaměstnal, začal jsem uklízet. Vygruntoval jsem maringotku do posledního koutku. Když jsem skončil, vypadalo to tam líp, ale já se cítil hůř. Umíchal jsem si dvě vajíčka, namazal si je na topinky a bez valného nadšení snědl. Večeři jsem zapil kávou se sušeným mlékem.

Pak jsem zapnul televizi. Dávali nějaký prastarý film, tak z roku 1950, obrazovka se hemžila piráty, šavlemi a dmoucími se nadry krásných žen. Zase jsem to vypnul. Všechno to bylo k ničemu.

Seděl jsem a díval se, jak na letišti padá noc. Snažil jsem se přemýšlet o tom, co mi řekla Annie Villarsová, abych se vyhnul představám, jak padá noc na Warwickshirská pole a tábořiště. Dlouho se mi to nedařilo.

Všechno musím obrátit naruby, říkal jsem si, nic nesmím pokládat za samozřejmost.

Uprostřed noci mě z lehkého, přerušovaného spánku probudil bláznivý nápad. Když člověku y noci v podvědomí vykvete nějaká myšlenka, většinou ráno uvadne a vypadá směšná. Tentokrát tomu tak nebylo. V pět hodin ráno, v šest i v sedm hodin mi ten noční nápad ještě stále připadal možný. Zopakoval jsem si v duchu všechno, co jsem viděl a slyšel ode dne, kdy došlo k té explozi. Nejenže jsem věděl kdo, věděl jsem najednou i odpověď na otázku proč.

V pátek brzo ráno jsem vyrazil do Německa se skupinou kameramanů z Denhamu. Čekal jsem, zatímco filmovali, a zase jsem s nimi letěl zpátky. Přestože jsem se vydatně prohřešil proti Harleyho nařízení o době letů, bylo už půl osmé, než jsem se dostal domů a pomohl Joemu zatlačit letadlo do hangáru.

"Budete ji zase potřebovat v neděli, že jo?" ptal se Joe.

"Ano, poletím s Colinem Rossem do Francie."

Zívl jsem, protáhl se a zdvihl ze země těžkou brašnu, ve které jsem měl všechny mapy a dokumenty.

"Moc vás honíme."

"Jsem tady od toho."

Vstřčil ruce do kapes overalu.

"Zacházíte s mašinami dobře, to se vám musí nechat. To teda Larry, že jo, Larry, ten měl těžkou ruku. To se pořád muselo něco vopravovat, že jo, než jste sem přišel, to se pořád vopravovalo."

Pokusil jsem se o vděčný úsměv a odešel jsem do kanceláře vyplnit záznamy. Harley a Don byli ještě ve vzduchu, Harley lítal s žákem a Don byl na vyhlídkovém letu. Honey jako vždycky sloužila ve věži. Zašel jsem za ní a požádal ji o velkou laskavost.

"Vy si chcete půjčit moje mini?" podivila se.

"To jako myslíte teď hned?"

Přikývl jsem.

"Ano, potřebuju je na celý večer."

Zamyslila se.

"No domů by mě mohl vzít strýc. Vyzvednete mě ráno?"

"Samozřejmě."

"No ... tak tedy dobře. Já vlastně auto dneska nepotřebuji. Ale prosím vás, natankujte, než mi je vrátíte."

"Dobře. A mockrát děkuju."

Pobaveně se ušklíbla.

"Takové mini se ale moc nehodí na to, na co vy je potřebujete."

Ušklíbl jsem se taky.

"Jo ..."

Dopravní prostředek jsem měl, mohl jsem začít vyjednávat. Šel jsem telefonovat. Ozval se mi zdvořilý, příjemný, tichý mužský hlas.

"Vévoda z Wessexu, prosím? Ano, je doma. Kdo volá, prosím?"

"Matthew Shore."

"Okamžik počkejte, prosím."

Ten okamžik trval čtyři minuty a já mezitím musel nakrmit telefonní automat tolika mincemi, že by mi byly stačily na pivo na celý týden. Konečně někdo na druhém konci zvedl sluchátko a ozval se vévodův udýchaný hlas.

"To jste vy, Matte? Co pro vás mohu udělat, příteli?"

"Chtěl jsem vás poprosit, jestli byste na mě měl dnes večer chvíli čas, mohl bych se u vás zastavit, jestli nemáte moc práce?"

"Moc práce? Ted večer? Hm ... , chcete dojednat ten let pro mladého Matthewa?"

"Ne pane, jde o něco jiného, ale zdržel bych vás jen chvíličku."

"Ale samozřejmě přijďte, samozřejmě. Přijedete po večeři?"

"Řekněme tak v devět hodin?"

"Dobře, děkuju, budu u vás v devět."

Vévoda žil západně od Cambridge, blízko Roystonu. Mini pojídalo míle jako chrt a já přistál přesně v devět hodin v Roystonu u pumpy a požádal jsem jednoho ze zaměstnanců, aby mi poradil, jak se dostat k vévodovu domu. Pustil jsem rádio, a zatímco mi ten chlapík plnil nádrž, poslouchal jsem na půl ucha zprávy. Pak jsem sebou najednou trhnul a začal jsem poslouchat pozorně. Dělal se mi nanic.

"Trenér závodních koní Arvis Kitch a Dobson Ambrose, majitel klisny Scotchbright, byli usmrceni při hromadné silniční katastrofě poblíže Newmarketu. Jejich spolujezdec, australský žokej Kenny Bayst, utrpěl komplikované zranění a byl převezen do nemocnice.

Podle nejnovějších zpráv je jeho stav dnes večer nadějný. Tři stájnici, na jejichž vozidlo narazil těžký nákladní vůz, byli rovněž usmrceni."

Automaticky jsem vyslechl radu, jak se dostat k vévodovi.

Vzpomínal jsem na chudáka suveréna Ambrose, na zakřiveného trenéra Kitche a tiše jsem doufal, že na tom Kenny nebude tak zle, aby už nemohl jezdit. Snažil jsem se domyslet všechny důsledky, které tohle neštěstí bude mít. Ve zprávách už nic jiného nebylo, jen předpověď počasí: slunečné, horké počasí mělo potrvát. O Rupertu Tydermanovi ani zmínka. Ale týž den policie na Tydermana přece jen narazila.

13

Vévodův sluha měl nejen příjemný hlas, měl i příjemné chování.

Byl to menší člověk, klidný, rozšafný, měl mírně vystouplé oči, mohlo mu být tak asi padesát a působil dobrým, vlídným dojmem, podobně jako vévoda. Na dveřích jsem si předtím přečetl, že dům, na který dohlížel, je otevřen pro veřejnost každý den od prvního března do posledního listopadu. Zjistil jsem, že vévoda má své soukromé pokoje v nejvyšším patře jihozápadního křídla.

"Vévoda vás očekává, pane, račte jít prosím se mnou."

Šel jsem za ním. Vzdálenost, kterou jsme museli ujít, vysvětlovala, proč předtím vévoda přiběhl k telefonu tak udýchaný. Vystoupili jsme do třetího patra, pak jsme prošli delší cílovou rovinkou a znovu po schodech nahoru do podkroví. Podkroví v panských sídlech z osmnáctého století byla daleko od hlavního vchodu. Sluha otevřel bíle natřené dveře a obrádně mi pokynul, abych vstoupil.

"Pan Shore, Vaše Milosti."

"Pojďte dál, jen pojdte dál, příteli," zval mě vévoda.

Jakmile jsem vstoupil, rozzářil jsem se nadšením. Celou čtvercovou místnost s nízkým stropem zaplňovala stavebnice s elektrickými vláčky, rozestavená na dřevěných skládacích stolech, postavených do kruhu. Bylo tam depo, malá městečka, tunely, přejezdy, mosty, dvoukolejné tratě i jednokolejky, vévoda měl všechno. Stál se svým synovcem Mattem uprostřed kruhu u kontrolní desky a mačkal knoflíky, kterými ovládal šest různých vláček na různých tratích. Vévoda šfouchl do chlapce.

"Vidíš, co jsem ti říkal, líbí se mu to!"

Matt se na mě po očku podíval. Pak se soustředil na přehazování výhybek.

"Bodejť že se mu to líbí, to se mu musí líbit, vypadá na to."

"Jestli se sem chcete dostat, tak musíte podlézt tamhle ten stůl, ten, jak je na něm semafor a silniční přejezd."

Klekl jsem si a na všech čtyřech jsem podlezl stůl, na který ukázal.

Uprostřed jsem se postavil a rozhlédl se po nekonečných kolejích.

Vzpomínal jsem na nesplněnou touhu, kterou jsem vždy pociťoval v hračkářstvích. Můj otec byl učitel a svůj mizerný plat vždy utratil za knížky.

Oba nadšenci mi ukázali, kde se kříží hlavní trať a jak převádějí vlaky na vedlejší kolej, aby nedošlo ke srážce. Vypadali napjatě, spokojeně a oči jim oběma zářily.

"To jsem samozřejmě vybudoval postupně," vysvětloval vévoda.

"Začal jsem s tím jako chlapec. Pak jsem se sem léta ani nepodíval, teprve když dorostl tady Matthew. Teď si tu spolu ohromně užíváme, jak vidíte."

"Uvažujeme o tom, že postavíme novou trať a povedeme ji tamhle tou zdí do vedlejší místnosti," řekl Matt. "Tady už není místo."

Vévoda přikývl. "No možná, že se do toho pustíme příští týden, až budeš mít narozeniny."

Matt se na něho blaženě usmál a pustil přes křižovatku rychlík tři vteřiny před nákladním vlakem.

"Začíná být tma, nemyslíš, že bychom měli rozsvítit?"

"To bychom tedy měli," nadšeně souhlasil vévoda.

Matt s velkorysým gestem stiskl páčku. Oba se na mě napjatě dívali. Podél kolejí, na všech stanicích a semaforech se najednou rozsvítila maličká elektrická světélka. Připadalo mi to nádherné.

"No vidíš," opakoval vévoda, "líbí se mu to."

"Samozřejmě," dodal Matt.

Hráli si s vláčky ještě hodinu, protože si vymysleli komplikovaný jízdní řád a chtěli vyzkoušet, jestli klapne, aby ho mohli vyvěsit na tabuli u hlavního nádraží. Vévoda se omlouval, že mě tak dlouho zdržel, ale netvářil se moc kajícně.

Vysvětloval, že Mattovi právě skončila škola a tohle je první prázdninový večer, na který se oba už dlouho těšili.

Za dvacet minut jedenáct projela poslední lokálka a zastavila v depu. Matt zíval. Oba železničáři, naplnění uspokojením po dobře vykonané práci, prostřeli přes celou stavebnici plachtu a pak jsme všichni tři vylezli ven pod stolem, na kterém byl ten silniční přejezd.

Sešli jsme o patro níž, pak jsme zase kráčeli dlouhou cílovou rovinkou, než jsme došli k vévodovým soukromým pokojům.

"Tak, a teď běž do postele, Matte," obrátil se vévoda k chlapci.

"Uvidíme se ráno. Nezapomeň, sraz přesně v osm hodin u stájí."

"Samo," řekl Matt. "A potom pojedem na dostihy. Tohle je určitě lepší než škola."

Vévoda mě zavedl do menšího, bíle vymalovaného obývacího pokoje. Byla tam rozestavena kožená křesla, na zemi perské koberce a na zdech nepřeberné množství rytin s loveckou tematikou.

"Co budete pít?" zeptal se a ukázal na táč s lahvemi.

Prohlédl jsem si, co tam má. "Whisky prosím."

Přikývl, nalil do dvou skleniček, doplnil je vodou, jednu mi podal a pokynul mi, abych si sedl.

"Tak příteli, co máte ..."

Najednou se mi to zdálo obtížné, nevěděl jsem, jak se ho mám zeptat na to, na co jsem se potřeboval zeptat, nevěděl jsem, jak mu to zdůvodnit. Byl tak absolutně poctivý, jakákoli faleš mu byla na mile vzdálená, bál jsem se, že lidskou špatnost vůbec nepochopí.

"Mluvil jsem s Annie Villarsovou o vašem koni, o Rudimentsovi," řekl jsem.

Nepatrně se zamračil.

"Zlobila se na mě, protože jsem dovolil, aby mi ten její přítel, Rupert Tyderman, radil ... Já jsem Annu nechtěl rozzlobit, ale když už jsem to slíbil ... Ostatně, ona to nakonec výborně vyřešila, a taky když se teď ukázalo, že je ten její přítel takový podivín, myslím jako pokud jde o tu bombu, myslím, že mi už nebude chtít radit, co dělat s Rudimentsem."

"Představil vám svého přítele?"

"Myslite Erika Goldenberga? Ano, představil. Musím říct, že se mi moc nelíbil. Moc bych mu nedůvěřoval. Mattovi se taky nezdařilo."

"Mluvil s vámi někdy Goldenberg o pojištění?"

"O pojištění? Ne, to si nevzpomínám."

Zamračil jsem se. Určitě muselo jít o to pojištění. Určitě.

"To jsme taky vyjednávali s Rupertovým přítelem, ale s jiným."

Vytřeštil jsem na něho oči.

"Se kterým?"

"Přece s Charlesem Carthy-Toddem."

Zamrkal jsem. "S kým jste říkal, prosím?"

"S Charlesem Carthy-Toddem," opakoval trpělivě. "Je to přítel Ruperta Tydermana. Tyderman nás před časem představil, myslím že při dostizích v Newmarketu. Tedy, to pojištění byl Charlesův nápad."

Řekl bych, že výborný nápad, skvělý, velmi rozumný. Řadě lidí to určitě pomůže."

"Pojištění pro dostihové publikum. Vy jste ručitel, že?"

"Ano, správně," pyšně se usmál. "Řada lidí už mi řekla, že jsem udělal dobře, když jsem tomuhle podniku dal k dispozici svoje jméno, že jsem se za tu věc postavil. Je to skutečně záslužná věc."

"Moc by mě zajímalo, jak vůbec došlo k tomu, že tohle nové pojištění vzniklo."

"Vás zajímá pojišťovnictví? Jestli chcete, mohu vás spojit s někým u Lloyda ... ale ..."

Usmál jsem se. Ručitel u Lloydů musel umět uvažovat o jakékoli částce menší než sto tisíc liber jako o drobných.

Vévoda musel být velmi bohatý.

"Ne, to děkuji, o to všechno se stará Charles, já do těch technických podrobností dost dobře nedokážu proniknout. To víte, koně jsou mi bližší."

"Jistě, to chápu, pane. Řekněte, jaký je vlastně ten Carthy- Todd?"

"Je asi tak velký jako vy, jenomže statnější, má tmavé vlasy a nosí brýle. Myslím, že má knír ... ano, pravda, má knír."

To se mnou škublo. Vévodu popis Charlese Carthy-Todda se přesně shodoval s tím, jak Nancy popsala společníka majora Tydermana.

Ovšem, po světě se potuluje spousta tmavovlasých, obrýlených mužských s knírem ...

"Myslel jsem, jaký je vůbec, jakou má povahu ..."

"Ale přáteli, tedy povahu má vynikající, je velmi solidní, velmi."

A pokud jde o pojišťovnictví, tak v tom je opravdu odborník. Pracoval léta u jedné velké firmy v Londýně."

"Kde pracoval předtím, odkud vlastně je?"

"Studoval v Rugby a pak hned nastoupil u té firmy. Je samozřejmě z velmi slušné rodiny."

"Vy znáte jeho rodiče?"

Zatvářil se překvapeně.

"Ne, to ne, stýkáme se s Charlesem pouze pracovně. Jeho rodina je myslím odněkud z Hertfordshiru. Má v kanceláři spoustu fotografií ... zahradu, koně, psy, ženu a děti ... tak, jak to lidé mívají. Proč se ptáte?"

Zaváhal jsem.

"On za vámi přišel už s hotovým plánem?"

Zavrtěl hlavou. "Ale kdeže, to všechno teprve vyplynulo během hovoru. Mluvili jsme tehdy o tom trenérovi, který se v létě utopil, litovali jsme jeho rodinu a říkali si, jaká je to škoda, že neexistuje nějaké rozumné pojištění pro všechny účastníky dostihů, nejen pro jezce. No a pak, když jsme se do toho dali, tak jsme to ještě rozšířili i na dostihové publikum. Charles mi vysvětlil, že čím více nasbíráme prémie, tím víc budeme moci vyplácet."

"Ano, rozumím."

"Už jsme několika lidem pomohli," blaženě se usmál. "Slyšel jsem od Charlese, že už vyplatil plnění třem lidem, kteří utrpěli úraz."

Ti lidé si to velmi chválí a všude o tom mluví a radí přátelům, aby se také pojistili."

Přikývl jsem.

"S jedním z těch lidí jsem se setkal. Zlomil si kotník a dostal za to tisíc liber."

Rozzářil se. "No prosím, vidíte!"

"Kdy jste to celé vlastně zahájili?"

"Počkejte, musím si vzpomenout. Mám dojem, že v květnu."

Ano, bylo to asi před dvěma měsíci. Ovšem trvalo chvíli, než se to rozjelo."

"Charles to organizoval?"

"Jistěže Charles, kdo jiný, přáteli."

"Poradil jste se také se svými přáteli u Lloydů?"

"To bylo zcela zbytečné. Charles je přece odborník. Sepsal všechny smlouvy a dohody, já jen podpisoval."

"Přečetl jste si ty papíry?"

"Ale jistě," uklidňoval mě a pak se usmál jako dítě. "To víte, moc jsem tomu stejně nerozuměl."

"Vy jste jediný ručitel, že?"

Někde jsem četl, že od té doby, kdy se položila společnost, která pojišťovala za nižší prémie vozy, musely soukromé pojišťovací firmy prokázat, že mají finanční ručení alespoň padesát tisíc liber, jinak by jim ministerstvo obchodu nepovolilo činnost.

"Ano, jsem."

"Padesát tisíc liber?"

"Mysleli jsme, že by sto tisíc vypadalo líp. Staví to podnik do lepšího světla, nemyslíte?"

"To vám poradil Charles?"

"On se v těchto věcech skutečně vyzná."

"Ano."

"Ovšem, na ty peníze nebude nikdy třeba sáhnout, jsou jen zárukou serióznosti našeho podnikání a také je požaduje zákon. Zisky z premií pokryjí výplaty plnění, Charlesův plat a další výlohy, to všechno Charles zajistil. Já mu řekl hned na začátku, že sám žádný zisk nechci, že jsem jen poskytl svoje jméno. Ostatně, peníze nepotřebuji.

Řekl jsem mu, aby můj podíl na zisku jednoduše vyplatil do fondu na výdaje. Charles to považoval za rozumný návrh.

Rozumíte, nejde nám o nic jiného, než trochu lidem pomoci."

"Jste vzácně nesobecký, laskavý, velkorysý člověk," řekl jsem upřímně.

Upadl do rozpaků. "Ale příteli ..."

"Myslím, že po tom, co se dnes stalo, co jsem slyšel ve večerních zprávách, vám bude několik vdov v Newmarketu žehnat."

"Co se stalo?"

Řekl jsem mu o dopravní katastrofě, při které zahynuli Ambrose, Kitch a tři stájníci. Byl zděšen.

"Ale ti chudáci, to je hrozné, chudáci! Jenom doufám, že máte pravdu a že byli opravdu pojištěni."

"Domníváte se, že prémie, které jste až dosud získali, stačí pokrýt výplatu několika plnění současně?"

Nedělalo mu to starost.

"Předpokládám že ano. Charles se o to jistě postaral. No a kdyby ne, tak schodek doplatím já. Nikdo nebude poškozen. Od toho je přece ručitel, proto jsem tady, ne?"

"Ano."

"Kitch a Ambrose," vrtěl zarmouceně hlavou. "Chudáci."

"Kenny Bayst byl těžce zraněn, leží v nemocnici."

"Ale prosím vás!" byl upřímně nešťastný, měl ho rád.

"Předpokládám, že se Kenny u vás pojistil. Aspoň když jsem s ním naposledy mluvil, tak se k tomu chystal. Po tomhle neštěstí se vám jistě klienti jen pohnou."

"Asi máte pravdu. Zdá se, že se v takových věcech vyznáte jako Charles."

"Měl Charles v plánu pro začátek nějakou náborovou akci, nevíte?"

"Obávám se, že vám nerozumím."

"Pocítili jste nějaký ohlas po explozi bomby v letadle, ve kterém letěl Colin Ross?"

"Ano, to byste se divil, kolik lidí tehdy projevilo zájem o pojištění, prý je ta záležitost postrašila. Zeptal jsem se potom Charlese, jestli se ti lidé skutečně ukázali a on mi sdělil, že dostal řadu nových přihlášek. Já mu na to řekl, že ta bomba vlastně našemu podniku posloužila, a přitom se nikomu nic nestalo ... Charles povídal, že si to předtím neuvedomil, ale že mám pravdu."

Charlese představil vévodovi Rupert Tyderman. Rupert Tyderman odpálil bombu. Bylo nad slunce jasné, že Charles byl první, kterého napadlo, že po výbuchu bomby bude následovat výbuch zájmu o pojistku a příliv peněz. Počítal s tím. Počítal správně.

"Charles rozeslal leták, ve kterém vybízel publikum, aby se pojistilo proti bombám na cestě domů," poznamenal jsem. Vévoda se usmál.

"Ano, máte pravdu. Myslím, že to mělo úspěch. Řekli jsme si, že na tom není nic zlého, když to použijeme, když se tehdy nikomu nic nestalo."

"Ano, a díky tomu, že při tom letu byl na palubě letadla Colin Ross, zabývala se tou záležitostí televize i tisk ... a tím větší zájem byl o vaše pojištění."

Vévoda se zatvářil ustaraně.

"Obávám se, že vám nerozumím."

"Odpusťte, to nic, myslel jsem nahlas."

"Ano, ano, to si člověk snadno navykne, sám to taky často dělám."

Říkal jsem si, že ta druhá sabotáž pánů Carthy-Todda a Tydermana už nebyla tak zdařilá. To, že zase napadli Colina Rosse jim sice zajistilo celostátní zájem, ale na druhé straně, cílené útoky na jednu osobu ... a tak se to jistě veřejnosti jevilo ... nemohly mít takový psychologický účinek ... ačkoli, kdoví ...

"Moc pěkně jsme si popovídali," řekl vévoda. "Ale čas utíká, příteli. Proč jste vlastně se mnou chtěl hovořit?"

"Já ..." odkašlal jsem si. "Chtěl jsem vás požádat, jestli byste mi nemohl umožnit, abych se seznámil osobně s panem Carthy-Toddem, musí to být neobyčejně zajímavý, podnikavý člověk."

Vévoda nadšeně přikyvoval.

"Můžete mi poradit, kde bych ho našel?"

"Myslíte teď hned?" Díval se zmateně.

"Ne, to ne, stačí třeba zítra."

"Našel byste ho v naší kanceláři, určitě tam bude, bude na mě čekat, řekl jsem mu, že se tam zastavím, jedu do Warwicku na dostihy."

"Vy máte kancelář ve Warwicku?"

"Jistě."

"Vidíte, jak jsem hloupý, nenapadlo mě to."

Vévoda se usmál.

"Teď jste se prozradil! Vy jste se ještě u nás nepojistil!"

"Pojistím se zítra. Jedu taky do Warwicku na dostihy a zastavím se ve vaší kanceláři."

"Výborně, výborně. Kancelář je pár kroků od závodiště." Zalovil ve vnitřní kapse a vytáhl navštívenku. "Tady to máte, příteli, tady máte adresu. Pokud byste přišel tak hodinku před prvním dostihem, zastihnete mě tam. Představím vás Charlesovi. Určitě se vám bude líbit, zaručeně."

"Budu se těšit," řekl jsem.

Dopil jsem whisky a vstal.

"Byl jste tuze hodný, že jste si na mě udělal čas ... a vaše vláčky jsou ohromné ..."

Rozzářil se. Doprovodil mě až dolů k hlavnímu vchodu a cestou hovořil o malém Mattovi, a jaké mají oba plány na prázdniny. Ptal se, jestli bych nemohl vzít Matta na vyhlídkový let ve čtvrtek, protože ve čtvrtek bude mít narozeniny. Bude mu jedenáct.

"Dobře, tak tedy ve čtvrtek." Přikývl jsem. "A kdybych měl náhodou během dne nějaký let, tak to provedeme večer."

"To je od vás velmi laskavé, příteli."

Podíval jsem se do jeho vážných, vlídných, nechápavých očí.

Byl jsem skálopevně přesvědčen, že jestli jeho partner pan Charles Carthy-Todd uteče s nahromaděnými penězi z prémie ještě než bude muset vyplatit newmarketské vdovy - a já ani vteřinu nepochyboval o tom, že to udělá - zaplatí plnění do posledního pětníku vážený vévoda z Wessexu z vlastní kapsy. Ne že by si to nemohl dovolit, o to nešlo. Ale byl by úplně zmatený, zděšený a nešťastný z toho, že se zapletl do podvodu. Přišlo mi strašně kruté, že někdo mohl takhle zneužít jeho důvěry, dobroty a prostoty.

Charles Carthy-Todd bral hračky duševně opožděnému dítěti a přitom chtěl vzbudit zdání, že dítě hračky ukradlo.

Člověk to přece nemohl tak nechat, musel něco podniknout.

"Buďte na sebe opatrný, pane," řekl jsem.

"Jistě příteli, jistě."

Sešel jsem po schodišti u hlavního vchodu a zamířil k vozu.

Otočil jsem se. Stál v obdélníku světla, které dopadalo z haly. Zamával a zvolna zavíral dveře. Tvářil se vlídně a trochu zmateně a já věděl, že ještě uvažuje o tom, proč jsem za ním vlastně přijel.

Do maringotky jsem se dostal až asi v jednu hodinu. Byl jsem hladový, unavený, nešťastný kvůli Nancy a nemohl jsem spát. Ve tři hodiny jsem se vzbudil, zpocený, prostěradlo zmuchlané. Vstal jsem a opláchl si oči studenou vodou. Zase jsem si lehl, zase jsem vstal, šel se projít. Studený vzduch jasné noci mě trochu zchladil, ale neutěšil, ani neutišil bolest hlavy.

V osm ráno jsem natankoval u nejbližší pumpy a dojel pro Honey.

Spočítal jsem si, že na benzínu dost vydělala, ale to bylo samozřejmě správné.

Já však nevydělal na tom, co udělala ona.

"Máte volat Colina Rosse," hlásila. "Volal včera večer, hned jak jste odjel."

"Neřekl ... nevkázal nic?"

"Požádal mě, abych vám napsala vzkaz, ale abych pravdu řekla, úplně jsem pak na to zapomněla. Byla jsem až do devíti ve věži a potom strýc spěchal domů, tak jsem s ním hned odjela a zapomněla jsem vám ten vzkaz donést ... ostatně, šlo jenom o několik hodin zpoždění, to snad bylo jedno, ne?"

"Pamatujete si ten vzkaz?"

"Měla jsem vám vyřídit, že se jeho sestra nesetkala s nějakým Chanterem v Liverpoolu. Říkal něco o stávce a že tam ten Chanter nebyl. Hlídala jsem právě dvě letadla, tak jsem nedávala moc pozor.

Teď si ale vzpomínám, že dost naléhal, abych vám ten vzkaz předala ještě v noci. Jenže já na to prostě zapomněla. Tak se nezmotejte. Bylo to tak důležité?"

Zhluboka jsem se nadýchl. Když jsem si vzpomněl na uplynulou noc, měl jsem sto chutí milou Honey uškrtit.

"Děkuju za vyřízení."

Pátravě se na mě podívala.

"Vypadáte mizerně. To jste se miloval celou noc? Řekla bych, že dnes nebudete moc lítat."

"Cítím se skvěle," řekl jsem podle pravdy, "a tu noc jsem nepromiloval."

"Šetřte se pro mě."

"Radši s tím nepočítejte."

"Mizero."

Zavolal jsem Colinovi. Telefon vzala Midge. Poznal jsem podle hlasu, jak se jí ulevilo, skoro tolik jako mně.

"Matte ..." polkla. Tušil jsem, že má slzy na krajičku. "Ach, Matte! Jsem hrozně ráda, že voláš. Nancy přece jen nejela za Chanterem, vůbec ne. Je to všechno v pořádku. Já ... počkej chvíli ..."

Vysmrkala se a na chvíli se odmlčela. Pak se už ovládala.

"Volala včera večer, mluvili jsme s ní strašně dlouho. Moc se omlouvala za to, že nás tak postrašila a vyplašila. Odešla

prý hlavně proto, že měla na sebe vztek, připadala si pitomá, že si kolem tebe navymýšlela různé sny ... říkala, že za to může sama, že jsi ji nijak nepodvedl, podvedla se sama ... chtěla nám říct, že neutekla proto, že by se na tebe zlobila, zlobila se na sebe, protože byla husa a udělala scénu ... Říkala, že než došla do Liverpoolu, tak že se jí to rozleželo v hlavě a že byla strašně nešťastná, a pak, když tam Chanter nebyl, protože tam byla ta stávka, tak byla vlastně ráda. Chanterova bytná řekla Nancy, kam jel ... je prý někde v Manchesteru a maluje tam tovární komíny ... ale Nancy se rozhodla, že žádného Chantera nechce ... nevěděla ale, co dělat ... byla ještě rozčilená a zmatená ... no, a potom před tou školou potkala jednu dívku, která s námi studovala v Londýně. Ta se chystala tábořit někde u Stratfordu, no ... a Nancy se rozhodla, že pojede s ní. Řekla si, že jí pár dní klidu a malování v přírodě určitě jen prospěje ... tak zavolala domů, jenže my tu nebyli a brala to uklízečka. Nancy přísahá, že jí řekla že je s Jill, ne s Chanterem, jenže to nám paní Williamsová nevyřídila ..." odmlčela se. Když jsem se neozýval, úzkostlivě se zeptala: "Matte, jsi tam ještě?"

"Ano."

"Nebylo tě slyšet."

"Vzpomínal jsem na poslední čtyři dny."

Čtyři zoufalé, nekonečné dny. A ona nakonec s Chanterem vůbec nebyla. Jestli ji trápily falešné představy o mně, mě zase trápily falešné představy o ní. Byli jsme si kvít.

"Colin jí řekl, že se tě měla na ten tvůj soud napřed zeptat, než se začala rozčilovat," řekla Midge.

"Sama se nerozčílila, k tomu ji dovedl ten chlap."

"Já vím, ona si to teď taky uvědomuje a hrozně ji to mrzí. Bojí se ti podívat do očí ... až se ve Warwicku setkáte ... když to všechno tak zpatlala ..."

"Přece ji proto nezabiju."

Rozesmála se. "Já ji budu bránit, jedu s Colinem, takže tě tam taky uvidím."

"Výborně!"

"Colin je teď venku. Jakmile se vrátí, tak se najíme a ihned vyrazíme."

"Řekni Colinovi, ať jede opatrně. Připomeň mu, co se stalo Ambrosovi."

"To ano ... to bylo hrozné, to neštěstí."

"Víš nějaké podrobnosti, jak se to vlastně stalo?"

"Ambrose prý předjížděl v zatáčce nákladák a proti němu vyrazil další ... vrazil přímo do něho ... jeden z těch nákladáků se převrátil a spadl na vůz, ve kterém jeli ti stájníci. Dnes o tom byl článek ve Sportovním životě."

"To si přečtu. A Midge ... poděkuj Colinovi za ten včerejší vzkaz."

"Vyřídím. Říkal, že nechce, aby ses ještě zbytečně trápil. Měl dojem, že ti to dělá skoro tak velké starosti jako nám."

"Skoro," řekl jsem trpce. "Tak na shledanou ve Warwicku."

Honey mi oznámila, že poletím s nějakými manželi Whiteknightovými a jejich dcerami do Lyddu. Tam měli na slečny dcery čekat přátelé, se kterými měly letět linkou do Francie, do Le Touquet na prázdniny. Jakmile se rozloučí s dcerami, chtěli se Whiteknightovi rychle dostat do Warwicku, kde jim v prvním dostihu běžel kůň. Protože ve Warwicku nebyla přistávací plocha, znamenalo to, že si budu muset sednout v Coventry a že odtamtud pojedeme taxikem.

Naložil jsem je v Buckinghamu a namířil na Kent. Dcery, jedna šestnáctiletá, druhá čtrnáctiletá, byly znuděné, nafoukané, nepříjemné slečny, které nad vším ohrnovaly nos. Matka se ke mně chovala s chladnou nadřazeností a rodinu sekýrovala. Pan Whiteknight byl mrzutý, utlačený, ušlápnutý otec, dobrý jen k tomu, aby vydělával.

V Lyddu jsem slečnám odnesl kufr do letištní budovy. Ani nepoděkovaly.

Zatímco se rodina loučila, vrátil jsem se ke své šestce.

Pan Whiteknight tam laskavě zapomněl na sedadle Sportovní život.

Přečetl jsem si článek o Ambrosově havárii a prohlédl fotografie.

Byla na nich obvyklá změt' zohýbaného, rozdrceného, zkrouceného plechu, smutný výsledek lidské netrpělivosti. Podíval jsem se na prostřední stránku, chtěl jsem vědět, kolik dostihů Colin ve Warwicku jede. Byl uveden v pěti, většinou jako favorit.

Hned vedle dostihového programu byl nápadný inzerát.

"Colin Ross se u nás pojistil. Proč ne vy?"

Pod tím bylo vytištěno drobnějším písmem: "Vy možná nebudete mít tolik štěstí, abyste dvakrát o vlasek unikli smrti. Neriskujte. Vystřihněte formulář, který najdete pod tímto textem, vyplňte, přiložte šek na pět liber a vše pošlete na adresu: Dostihové pojištění, Avon Street, Warwick. Budete pojištěni od okamžiku, kdy hodíte dopis do schránky." Odložil jsem noviny a zahleděl se do dálky.

Major Tyderman řekl Annii Villarsové, že má partnera, s kterým vymyslel plán, na němž určitě zbohatnou. Annie myslela, že jde o Rudimentse, jednalo se však o něco zcela jiného. K manévrování s koněm došlo jenom proto, že Tyderman nemohl odolat žádné příležitosti k menšímu podvodu, nemohl odolat dokonce ani tehdy, když připravoval podvod veliký.

Tyderman přiměl Annii, aby ho představila vévodovi, aby sám mohl uvést na scénu Carthy-Todda. Goldenberg se do toho připejtl jen náhodně, potřebovali ho kvůli sázkám. Hlavní osoba byl Carthy-Todd, on byl mozek a iniciátor celého podniku. Všichni ostatní, Tyderman, vévoda, Colin, Annie i já, my všichni jsme byli jen figurky na šachovnici, se kterými hodlal strkat z místa na místo až do úplného vítězství.

Určitě od začátku počítal s tím, že počká, až se peníze setřesou na hromadu, a pak zmizí. Nechtěl čekat, až se prémie pomalu, přirozenou cestou nahromadí, vyhodil do povětří letadlo a Colina Rosse použil k tomu, aby získal zájem veřejnosti. Nechtěl se dlouho zdržovat.

Předpokládal jsem, že jestli oběti neštěstí v Newmarketu opravdu uzavřely pojistku, zmizí Carthy-Todd nejpozději do týdne. Počká jen na hlavní příval nových premií, který zpráva o havárii jistě vyvolá, a pak rychle pryč. Peníze převede

do některé švýcarské banky a sám se přesune do jiného revíru.

Nevěděl jsem, jak mu to přikazít. Nikdo ho nemohl nařknout z defraudace, když se jí ještě nedopustil a já neměl žádný důkaz, který by podpořil mou teorii. Na základě pouhého dohadu se nikdo k žádné pořádné akci neodhodlá. Mohl bych možná zatelefonovat na ministerstvo ... jenže moje vztahy k ministerstvu nebyly zrovna nejlepší. Ten vysoký člověk by mě možná vyslechl, před časem mě přece dokonce požádal, abych mu řekl, jestli na něco přijdu. Možná že odbor letecké dopravy má přímé spojení s odborem pojišťovnictví. Možná taky že ne.

Vzdychl jsem a sáhl znovu po novinách. Prohlížel jsem si fotografii srážky na první stránce. Náhle mi padl do oka titulek, skoro na konci sloupce v levém rohu stránky, hned vedle článku o havárii: Titulek byl stručný - TYDERMAN.

Se vzrůstajícím neklidem jsem rychle přelétl těch pár řádek pod nadpisem. Dostal jsem strach.

"U hlavní rychlíkové trati z Londýna do Jižního Walesu, mezi Swindonem a Bristolem, byla nalezena mrtvola muže, jehož totožnost nebyl dosud potvrzena, ale který je pokládán za majora Ruperta Tydermana.

Za příčinu smrti byl původně považován pád z jedoucího vlaku, při bližším ohledání však bylo zjištěno, že jde o vraždu. Mrtvola měla bodnou ránu nožem v zádech. Případ vyšetřuje policie, která po majoru Tydermanovi pátrala."

Když jsem se konečně rozhodl, co udělám, vraceli se právě Whiteknightovi k letadlu. Oznamil jsem jim, že si ještě musím jít zatelefonovat, tvářili se rozladěně, prý velmi spěchají.

"Musím se zeptat na počasí," vylouval jsem se.

Podívali se výmluvně na rozpálenou modrou oblohu a zatvářili se kysele. Odešel jsem.

V telefonu se mi ozval vévodův zdvořilý sluha.

"Je mi líto, pane, ale Jeho Milost odjela do Warwicku na dostihy, může to být tak půl hodiny."

"Prosím vás, jel s ním malý Matthew?"

"Ano pane."

"A nevíte, prosím vás, jestli se chystal zajít do kanceláře pojišťovny ještě než dostihy začnou?"

"Domnívám se že ano, pane, ano."

Položil jsem telefon. Měl jsem čím dál tím větší strach. Smrt Ruperta Tydermana stavěla všechno do zcela jiného světla. Až dosud, při obou sabotážích letadel, Carthy-Todd životy jen riskoval. Jistě, bylo to bezohledné a nebezpečné, ale cílem obou akcí nebylo někoho zabít. Ale teď, když se Carthy-Todd rozhodl, že za sebou smaže stopy ... když Tydermanův přehmat s Nancyiným letadlem, který ho vyradil, stačil k tomu, aby na něho přivolaal smrt ... Carthy-Todd se postaral, aby proti němu Tyderman nemohl svědčit ... Byl by schopen, odhodlal by se zabít taky prostého, poctivého, pravdomluvného vévodu ... ?

To by snad nemohl udělat, říkal jsem si, to snad ne. Nepodařilo se mi sama sebe přesvědčit.

Cestou do Coventry si Whiteknightovi určitě nemohli stěžovat, že letím pomalu. Když jsme přistáli, poprosil jsem je, jestli se s nimi mohu svézt taxíkem. Souhlasili bez velkého nadšení. Rozešli jsme se u hlavní brány a já se vrátil do města hledat kanceláře pojišťovny.

Vévoda měl pravdu, nebylo to daleko, ani ne čtvrt míle.

Kanceláře byly v malém, dobře udržovaném měšťanském domě.

Na první pohled se zdálo, že v přízemí nikdo není, ale hlavní vchod byl otevřen a vedle něho na zdi byl veliký poutač, na kterém stálo: Dostihové pojištění. Vstupte, prosím.

Vstoupil jsem. V přízemí byla koupelna, toaleta, místnost pro sekretářku a naproti, směrem do ulice byly dveře s klepátkem ve tvaru koňské hlavy. Několikrát jsem mímě zaklepal a dveře se zprudka otevřely.

"Dobrý den," vítal mě malý Matt a otevřel dveře dokořán.

"Strýc už měl strach, že se mineme, chceme už jít na dostihy."

"Jen pojd'te dál, příteli, pojd'te dál," ozval se vévoda.

Vstoupil jsem do kanceláře, zařízené s předstíranou nádherou.

Podlahu ode zdi ke zdi zakrýval tlustý švestkově modrý koberec, na kterém bylo při bližším nahlédnutí vidět, že nebyl tak drahý, jak vypadal.

Pak tam stála dvě veliká, těžká čalouněná křesla, vycpaná laciným molitanem, moderní psací stůl a u zdi registratury.

Atmosféru důstojného, solidního podniku dodávaly kanceláři jen výborné proporce místnosti, krásné, široké okno, štukový strop z devatenáctého století, dobře zarámované oleje na stěnách, vyřezávané dřevěné táfování a mramorové obložení kolem pěkného krbu. Místnost vybral nesmírně chytře, působila hezky a důstojně. Efekt jistě nebyl vypočítaný na klienty, ti sem přicházeli jen výjimečně, prostředím měl být okouzlen sám vévoda.

Vévoda mě představil muži, který se zdvihl od psacího stolu.

"Charles Carthy-Todd ... Matthew Shore."

Potřásl jsem si rukou. Neviděli jsme se poprvé, ale ani jeden ani druhý jsme to nedali najevo. Tiše jsem doufal, že si Carthy-Todd nepovšiml, jak jsem se při představování zarazil, podobně jako on. Byl jsem napjatý jak struna.

Vypadal přesně tak, jak ho vévoda popsal: důstojný, měl příjemný hlas a budil dojem vzdělaného člověka. Musel tak působit, jinak by byl vévodu nezískal. Na zdech jsem zahlédl fotografie ve stříbrných rámečcích, které měly potvrdit, že je opravdu takový, jak se jeví.

Měl nepatrně prošedivělé tmavé vlasy, hustý malý knír, byl mírně do růžova opálený a pleť měl lesklou, mastnou. Na bledě modrých očích měl brýle se silnými skly.

Vévoda si hověl v křesle u okna, šedé vlasy mu zářily ve slunci.

Seděl pohodlně, nohu přes nohu, jednu ruku opřenou o opěradlo, ve druhé doutník. Vyzařovala z něho spokojenost a pýcha, byl hrdý na svůj důstojný, prospěšný podnik. Trápilo mě, že ho čeká tak ošklivé zklamání.

Carthy-Todd se znovu posadil za psací stůl a pokračoval v činnosti, kterou jsem přerušil svým příchodem. Nabízel malému Mattovi pomerančovou kúru v čokoládě z poloprázdné zlatočervené plechovky.

Matthew si kousek vzal, poděkoval, ale zatímco ukusoval, nedůvěřivě a vyčkávavě pozoroval dárce. Důvěřoval jsem jeho instinktu podobně jako vévoda, viděl jsem jasně, že se mu v jeho malé hlavě rozsvítilo červené výstražné světlo, jen jsem doufal, že je natolik moudrý a dobře vychovaný, aby to nedal najevo.

"Dejte prosím panu Shorovi přihlášku," řekl vévoda spokojeně.

"Proto přišel, že? Chce se dát také pojistit."

Carthy-Todd poslušně vstal, přešel k registratuře, otevřel jednu zásuvku a vytáhl z ní dvě listiny. Jedna z nich byla přihláška, druhá ozdobně vytištěná pojistka. Vyplnil jsem co bylo třeba na jednoduchém formuláři, zatímco Carthy-Todd vepsal do pojistky pořadové číslo a moje jméno. Podal jsem mu pět liber. Z toho, co mi zbylo, jsem se mohl do příštího platu živit jedině ovesnými vločkami.

"Tak, a teď na sebe dávejte pozor, Matte," zažertoval vévoda.

Usmál jsem se a přikývl.

Vévoda se podíval na hodinky.

"To to uteklo! Rychle, musíme jít, je nejvyšší čas, musíme na závodistiště. Charlesi tentokrát bez milosti trvám na tom, že půjdete s námi a že společně poobědváme." Obrátil se ke mně. "Charles zřídka chodí na dostihy, nebaví ho to. Ale když to má tady tak blízko ..."

Bylo mi zcela jasné, proč pan Carthy-Todd o dostihy nestojí.

Přál si zůstat neznámý, neviditelný, anonymní jako až dosud. Jistě si velmi pečlivě vybíral, na které dostihy jít může a na které ne, a jistě si ještě pečlivěji ověřoval, bude-li tam vévoda.

Šli jsme zpátky k závodistišti, vévoda a Carthy-Todd vpředu, malý Matthew a já za nimi. Matt zvolnil krok a tiše se mě zeptal: "Prosím vás, Matte, nezdálo se vám na panu Carthy-Toddovi něco divného?"

Podíval jsem se na chlapce. Tvářil se rozpačitě a ustaraně, chtěl, abych ho uklidnil.

"Tobě se zdálo něco divného?"

"Já jsem ještě nikdy neviděl člověka s tak divnýma očima."

Děti jsou vynikající pozorovatelé. Matt si ihned povšiml toho, co já viděl jenom proto, že jsem to očekával.

"Já bych se o tom před panem Carthy-Toddem nezmiňoval."

Myslím, že by nebyl rád."

"Asi ne," odmlčel se. "Mně se moc nelíbí."

"To vidím."

"Vám se líbí?"

"Ne."

Spokojeně přikývl.

"Já jsem si hned myslel, že se vám nebude líbit. Nevím, proč na něho strýc tak drží. Strýček se vůbec v lidech nevyzná," vykládal klidně, "on si myslí, že jsou všichni hodní tak jako on, jenže to oni nejsou."

"Kdy budeš moci vzít jeho záležitosti do ruky ty?" zeptal jsem se.

Dal se do smíchu.

"Já už o opatrovnících všechno vím, já je mám. To je pořád: 'To smíte, to nesmíte', k ničemu jinému nejsou, aspoň to říká maminka."

"Má tvůj strýček taky opatrovníky?"

"Ne, nemá. Maminka sice pořád hubuje, že strýček nemůže sám spravovat tolik peněz a že jednoho krásného dne všechno vrazí do nějakého nesmyslu ... ale když jsem se na to strýčka ptal, tak se jenom smál. Že prý má moc dobrého makléře, který za něho všechno vyřizuje, a když strýc potřebuje na něco peníze, tak ten makléř jednoduše prodá nějaké papíry a peníze pošle. Je to prý úplně jednoduché."

Maminka si dělá zbytečné starosti. Strýc žádnou hloupost s penězi nevyvede, protože ví, že se v nich nevyzná. Víte, jak to myslím?"

"No, já bych byl klidnější, kdyby nedával moc peněz panu Carthy-Toddovi," podotkl jsem.

S pochopením se na mě podíval.

"Právě, to mi vrtalo v hlavě ... Myslíte, že by pomohlo, kdybych se pokusil ho od toho pána trochu odradit?"

"Určitě by to neuškodilo."

"Tak já to zkusím," prohlásil. "Jenže když na něho strýc tak drží!"

Hluboce se zamyslel a pak se ušklíbl. "Má ale strašně dobrou pomerančovou kůru v čokoládě."

Anni Villarsově dělal starosti Kenny Bayst. Byla celá nešťastná.

"Byla jsem se na něho dnes ráno podívat, má obě nohy zlomené a obličej pořezaný od skla. Říká, že tuhle sezónu už jezdit nebude."

Naštěstí uzavřel tu novou pojistku, dvojnásobek. Říká, že zaplatil deset liber a že doufá, že dostane aspoň dva tisíce. To pojištění je výborná věc."

"Taky jste se na to dala?"

"Jistě, hned po té explozi. Nevěděla jsem tehdy, že v tom má prsty Rupert. Takové věci je lepší udělat hned, to se nemá odkládat, nemyslíte?"

"Nevíte prosím vás, jestli byli Kitch a ti stájníci taky pojištěni?"

Přikývla.

"Byli. To byli Kitchovi stájníci, všem poradil, aby pojistku uzavřeli, dokonce jim nabídl, že by jim mohl prémie postupně strhávat z platu. Celý Newmarket si o tom povídá, všichni říkají, jaké to bylo štěstí v neštěstí: Všichni chlapci ve městě si už taky chystají pět liber na prémii, dají se všichni pojistit, co nejdřív."

Chvilku jsem váhal.

"Četla jste o Rupertu Tydermanovi ve Sportovním životě?"

Poprvé, co jsem ji znal, jí rysy změkly a zjemněly skutečným, neučeným smutkem.

"Chudák Rupert ... taková hrozná smrt, vražda!"

"Je to tedy jisté?"

Přikývla.

"Jakmile jsem si to přečetla v novinách, ihned jsem zavolala do redakce v Kembly ... tam ho našli. Ležel prý hod železničním náspem poblíž silničního mostu přes trať. Předpokládají, že ho někdo v noci přivezl autem, že vůbec z vlaku nevypadl ..." Potřásla nechápavě hlavou.

"Měl bodnou ránu pod levou lopatkou, a když ho našli, tak prý už musel být dlouho mrtvý."

Dalo mi velkou práci vyčítat vévodu bez Carthy-Toda v závěsu.

Nakonec se mi to podařilo.

"Prosím vás, zapomněl jsem ve vaší kanceláři náprsní tašku, asi jsem ji položil na stůl, když jsem platil prémii. Nemáte prosím klíč, nemohl byste mi ho na chvíli půjčit, já bych si tam teď pro to skočil," požádal jsem ho.

"Ale jistě, příteli, beze všeho."

Sáhl do kapsy, vytáhl svazek klíčů a jeden oddělil. Mosazný, lesklý, zářil novotou.

"Tady ho máte, je to určitě ten správný."

"Moc děkuju a za chvíli vám klíč vrátím."

Obrátil jsem se k odchodu, ale pak jsem se vrátil.

"Co by se stalo," zeptal jsem se s úsměvem, jakoby žertem, "kdybyste se při nějaké havárii zabil vy? Co by se stalo s tím pojištěním?"

Shovívavě se usmál.

"Nebojte se, o všechno je postaráno. Podepsal jsem pro takový případ nějaké listiny. Kdyby se mi něco stalo, tak by byl pojišťovací fond krytý z mé pozůstalosti."

"To zařizoval Charles?"

"Ovšem, samozřejmě, on se v těchto záležitostech vyzná, víte."

Když jsem docházel k hlavní bráně, ozvalo se za mnou volání.

"Matte!"

Zastavil jsem se a otočil.

Spěchal ke mně Colin, pod paží sedlo koně, na kterém prohrál první dostih.

"Musím hned běžet," říkal, "jdu se převlíct na příští dostih. Doufám, že neodcházíš. Už jsi viděl Nancy?"

"Ne, díval jsem se po ní. Myslel jsem ... nevěděl jsem ..."

Potřásl hlavou.

"Je tu. Tamhle nahoře na tribuně, je tam s Midge."

Podíval jsem se, kam ukazuje. Byly tam obě, z dálky vypadaly úplně stejné, povídaly si, hlavy dohromady.

"Poznáš, která z nich je Nancy?" zeptal se Colin.

"Ta vlevo," odpověděl jsem bez váhání.

"Většina lidí by je nerozeznala."

Když viděl, jak jsem se zatvářil, ztratil se mnou trpělivost.

"Proboha, když to s tebou vypadá takhle, tak proč jít to sakra neřekneš?"

Má pocit, že si to všechno jen vymyslela ... snaží se ovládat, ale je strašně nešťastná."

"Vždyť bychom neměli z čeho žít."

"Proboha, jako by na tom záleželo! Můžete přece bydlet u nás."

My tě všichni chceme, Midge tě chce, a chce, abys u nás byl už teď, a ne až někdy buhví kdy, až se laskavě rozhodneš, že na to máš."

Nadhodil si trochu sedlo a zadíval se k váznici.

"Pro nás teď je opravdu teď, tohle léto, nemůžeme vědět, kolik času nám zbývá. Musím už jít. Běžel jsem za tebou, protože jsem měl strach, že odcházíš."

"Já se hned vrátím."

Otočil jsem se a vyprovázel ho k váznici.

"Coline ... snad bych ti to měl říct ... člověk nikdy neví ..."

Tázavě se na mě podíval a já mu stručně řekl, o co jde, jak je to s tím novým pojištěním, proč je to podvod, proč došlo k té explozi, že to byla "náborová" akce, a jak to je s Carthy-Toddem.

Zůstal stát jako zkamenělý.

"Panebože! A my si všichni říkali, jak je to pojištění výborné. Je to hrozná škoda."

Byla sobota, odpoledne. Na ministerstvu nikdo nebyl, všichni byli doma se ženami a dětmi, stříhali asi trávník. Položil jsem telefon a uvažoval o tom, jestli se mám obrátit na policii.

S policií jsem se mohl spojit snadno, měli samozřejmě službu na závodisti, neměli co dělat, byli v pohotovosti. Byli by ale ochotní něco podniknout? Těžko. Jejich úkolem bylo postarat se o automobilový provoz, po zločinu, který ještě nebyl spáchán, jim nic nebylo.

Kdybych někoho z ministerstva našel a přesvědčil, že mám pravdu, kdybych přesvědčil policii, byli by možná zástupci obou institucí ochotní se k panu Carthy-Toddovi dostavit, ale nejspíš až po předchozím ohlášení. Páni z ministerstva určité.

Pana Carthy-Todda by samozřejmě nenašli, listiny také ne a peníze by jistě byly pryč. Možná že by nenašli ani vévodu ... Vždycky jsem si říkal, že se nemám zbytečně do ničeho plést.

Nikdy jsem sám sebe neposlechl.

V kanceláři bylo úplné ticho, ani hodiny tam netikaly. Ticho mi připadalo tísnivé a hrozivé. Věděl jsem, že je Carthy-Todd na dostizích a předpokládal jsem, že mám aspoň hodinu času. Můj mozek mi napovídal, že předpokládám správně, moje nervy tomu tak docela nevěřily.

Přistihl jsem se, že jdu k psacímu stolu po špičkách. To byla pitomost, připadal jsem si směšný. Donutil jsem se jít normálně. Na desce psacího stolu jsem našel jen zcela čistý piják, tácek, na kterém byla pera a tužky, zelený telefon, fotografii ženy s třemi dětmi a psem ve stříbrném rámečku, zavřený diář a červeno-zlatou plechovku s pomerančovou kůrou v čokoládě.

V zásuvkách byl dopisní papír, obálky, známky a hromádka letáků nadepsaných Pojistěte se na zpáteční cestu proti bombám. Dvě zásuvky byly zcela prázdné.

Byla tam dvě registratury, jedna byla odemčená, druhá zamčená.

V horní zásuvce otevřené registratury byly blankety přihlášek, prázdné, nevyplněné pojistky a prázdné formuláře žádosti o odškodné. V další zásuvce jsem našel v šanonu vyplněné přihlášky pojištěnců, zařazené podle abecedy. Ve třetí zásuvce byly jen tři slohy. Jedna byla nadepsaná Vyřízení žádosti o plnění, další Plnění k výplatě a na třetí byl nápis Příjmy.

V první sloze jsem našel dva doklady o vyplacení odškodného ve výši tisíc liber. Jeden doklad byl na jméno A. C. Jones, druhý na jméno nějakého trenéra z Kentu, kterého kopl kůň do obličeje. Pak tam byl ještě doklad o výplatě tří set liber stájnici z Newmarketu, která si zlomila zápěstí při pádu z dvouletého koně při ranním tréninku.

Žádosti o vyplacení odškodného byly řádně vyplněné, bylo k nim přiloženo lékařské potvrzení a razítko "zapláceno". Vedle razítka bylo datum výplaty plnění.

Sloha nadepsaná Plnění k výplatě byla silnější. Bylo tam pět dopisů od pojištěnců, ve kterých si psali o formuláře žádosti o odškodné.

Pak tam ještě byly vyplněné formuláře, někomu ukousl kůň prst, další vstrčil nohu do cesty motorovému pluhu. Když jsem si prohlédl data, uvedená na formulářích, zjistil jsem, že žadatelé čekají na peníze tak nanejvýš jeden měsíc. Věděl jsem, že málokterá pojišťovna vyplácí plnění dříve.

Obsah třetí slohy, nadepsané Příjmy, byl nejzajímavější. Záznamy byly vedené jako diář. U každého data byl uveden počet nových pojištěnců, podle toho, kdy zaplatili prémii. V prvních týdnech se tam každý den objevovali tak dva tři pojištěnci, pak začaly počty vzrůstat jako atomový mrak.

U prvního nápadného přírůstku klientů bylo na okraji drobným písmem připsáno "A. C. Jones aj.", u druhého dramatického přílivu bylo napsáno "bomba", u třetího "leták", u čtvrtého "elektrika". Pak už byly přírůstky pravidelné. Reklama byla dostatečná.

Během prvních dvou měsíců získala společnost celkem pět tisíc čtyři sta sedmdesát dva pojištěnce, ale na premiích 28 040 liber, protože řada lidí platila dvojnásobek.

Při příštím velkém přílivu premií, se kterým bylo možné po té hromadné dopravní nehodě bezpečně počítat, by společnost asi měla dost šancí na výplatu všech nahromaděných plnění. Byl jsem přesvědčen, že v té havárii Carthy-Todd prsty neměl, hodily se mu jen takové nehody, po kterých nemusel vyplácet odškodné. Vzdychl jsem a zamračil se. Colin měl pravdu, byla to škoda. Vévodův názor na tohle pojištění byl vlastně v zásadě správný. Kdyby byla společnost v rukách poctivého člověka a kdyby se trochu pozměnil poměr výše premií a odškodného, byla by to vlastně dobrá věc.

Dostal jsem vztek a zabouchl prudce zásuvku. Rána se rozlehla v prázdném pokoji a já cítil, jak mi v krvi stoupá adrenalin. Klid. Nikdo nepřišel. Nervy se mi přestaly chvět, jen v nich brnělo.

Druhá registratura byla nedobytná jen na pohled. Sklopil jsem ji ke zdi, ohmatal ji zespodu a zjistil, že je to ten typ, u kterého jsou zásuvky vzadu spojené tyčí. Nadzdvihl jsem tyč a zásuvky byly odemčené.

Nadělal jsem při tom tolik rámusu, že mě to přinutilo k rychlému jednání. I kdybych měl bůhví kolik času, chtěl jsem odtamtud být co nejdřív pryč.

V horní zásuvce byly opět desky s listinami, v prostřední plechové krabice, v dolní dvě papírové krabice a dvě malé plechovky.

Zhluboka jsem se nadýchl a začal prohlížet odshora. V deskách byly smlouvy a listiny týkající se založení společnosti, které vévoda tak důvěřivě podepsal. Jejich obsah právnícká hantýrka tak zatemnila, že byl nesrozumitelný. Donutil jsem se všechno dvakrát pečlivě přečíst, abych pochopil, k čemu se vévoda zavázal.

První listina zaručovala převod jednoho sta tisíce liber z vévodovy pozůstalosti pro případ jeho smrti. Druhá listina vypadala na první pohled stejně, ale stejná vůbec nebyla. Při pečlivém přečtení jsem zjistil, že vévoda podepsal, že kdyby k jeho smrti došlo během prvního roku od založení společnosti, bude z jeho pozůstalosti vyplaceno dalších sto tisíc liber.

V obou případech měl být jediným vykonavatelem Carthy-Todd.

V obou případech bylo panu Carthy-Toddovi zcela ponecháno na vůli, jak s penězi naloží.

Dvě stě tisíc liber ... zadíval jsem se do prázdna. Dvě stě tisíc liber v případě vévodovy smrti ... To byl motiv silnější než smrt.

Těch dvacet osm tisíc liber premií ... to nebylo nic, to byl jen začátek, jen takové lízátko, hlavní odměna měla přijít teprve až by byl vévoda mrtev.

Platit by musel dědic, přesněji řečeno malý Matthew. Listiny vypadaly zcela legálně, byly řádně podepsané svědky, orazítkované a okolkované. Jistě byly stoprocentně platné, o to se Carthy-Todd určitě postaral.

Nebude chtít ztrácet čas, říkal jsem si, zvlášť teď, po té hromadné havárii, kdy bude muset vyplácet. Kdyby vévoda zemřel, dostal by Carthy-Todd těch dvě stě tisíc prakticky okamžitě. Takové závazky se vyplácejí z dědictví ihned, jako

dluhy, není třeba čekat na přezkoumání závěti. Kdyby Carth-Todd pozdržel výplatu plnění, mohlo by se mu zdařit utéct s penězi z dědictví i se všemi prémie.

Vrátil jsem listiny do desek a zásuvku jsem tiše zavřel. Srdce mi bilo jako zvon.

Ve druhé zásuvce jsem plechovou krabici nemusel vyndávat, šla otevřít tak, jak byla. Bylo v ní jen trochu vaty, mastný krém, lepidlo a pleťová makiláž. Nepřekvapilo mě to. Zase jsem všechno zavřel.

A teď poslední zásuvku. Klekl jsem si na zem. Jedna z obou plechovek byla prázdná, druhá byla plná, těžká, pečlivě olepená izolací.

Podíval jsem se napřed do papírových krabic. Dech se mi zatajil, jako by mě někdo kopl do žaludku.

V krabicích byly všechny součástky potřebné k sestrojení rádiové bomby. Byly tam vysílačky, relé, dráty, baterie, nádobka se střílným prachem a plastická výbušnina zabalená do hliníkové fólie.

Sedl jsem si na paty a zahleděl se na tu malou, těžkou, zalepenou plechovku. V duchu jsem slyšel, jak ten pán z ministerstva říká: čím je bomba víc stěsnaná do malé prostoty, tím větší je razance výbuchu.

Rozhodl jsem se, že tu plechovku otevírat nebudu. Na čele mi vyvstal studený pot.

Zásuvku jsem zavřel velmi opatrně. Bylo to směšné, když jsem si vzpomněl, jak jsem před chvílí s celou registraturou cvičil. Utěšoval jsem se tím, že bombu určitě neodpálí, dokud je tam, kde byla, u těch drahocenných listin.

Polkl jsem, setřel si pot z obličeje a vstal.

Našel jsem všechno, co jsem hledal. Dokonce ještě víc. Jen jedno jsem nenašel. Rozhlédl jsem se. Hledal jsem ještě jednu skrýš, takovou, do které by se dalo schovat něco objemnějšího...

V rohu za psacím stolem byly dveře. Myslel jsem, že vedou k sekretářce. Vzal jsem za kliku: Byly zamčené.

Vyšel jsem ven na chodbu ke dveřím do sekretariátu. Místnost byla odemčená. Vešel jsem dovnitř a tupě se zadíval na prázdnou stěnu: Spojovací dveře tam nebyly. Mezi oběma místnostmi musel být přístěnek, do kterého se asi vcházelo z kanceláře.

Vrátil jsem se zpátky a díval se zamyšleně na dveře přístěnku.

Kdybych je otevřel násilím, poznal by to. Když je neotevřu, nebudu vědět s jistotou, jestli za nimi je to, co hledám.

Kdybych měl jasný důkaz spáchaného podvodu, ministerstvo by mohlo začít jednat a vévoda by se dal přesvědčit, aby zrušil své závazky v těch listinách, nebo aby je alespoň pozměnil, aby to už nebyly rozsudky smrti...

Carthy-Todd neočekával žádné komplikace. Nechal klíč na stole, na tácku s pery a tužkami. Byl tam jediný klíček a ten jsem zkusil.

Hladce vklouzl do zámku a otočil se.

Otevřel jsem přístěnek. Dveře zaskřípaly ve veřejích, ale já to ani nevšímám.

Bylo to tam. Součástky pana Aceyho Jonese. Berle byly opřené o zeď a na zemi ležela sádrová noha.

Prohlédl jsem si ji. Byla na vnitřní straně rozříznutá odshora až dolů, takže si ji člověk mohl obout jako holínku. Vpředu vykukovaly prsty a člověk našlapoval na železný podpatek. Podél rozpolcených krajů byly záchytky, které na noze sádry sevřely. Stačilo si sádry obout, přidělat záchytky, a člověk měl zlomený kotník.

Acey Jones dělal podniku halasnou reklamu.

Acey Jones byl Carthy-Todd. Podvodníci jsou nejlepší herci na světě.

Nezaslechl jsem, kdy přišel.

Zahlédl jsem, jak vchází do místnosti, když jsem vrátil sádry tam, kde byla, a chystal se zavřít dveře přístěnku. Dveře kanceláře jsem předtím ve spěchu nestačil zavřít.

Když viděl, co jsem našel, obličeje se mu zkroutil vzteky.

"Zatracený čmuchale! Když mi vévoda řekl, že vám půjčil klíče ..."

Odmlčel se. Vzteky nemohl mluvit. Hlas měl cizí, nemluvil už jako vážený pan Carthy-Todd ani jako Australan Jones, mluvil jako obyčejný Angličan. Blesko mi hlavou, že bych rád věděl, odkud skutečně je, kdo je ... byl tisíc lidí v jednom, na každý zločin volil jinou roli.

Bledě modré oči za těžkými brýlemi planuly záští. Světlé řasy, které neušly malému Mattovi, dodávaly tomu člověku vzezření šíleného fanatika. K něčemu se rozhodoval. Neočekával jsem nic dobrého.

Sáhl do kapsy a něco vytáhl. Uslyšel jsem cvaknutí a zadíval se upřeně na otevřený nůž, který držel v ruce. Zamrazilo mě. Viděl jsem v duchu, jak se mrtvola Ruperta Tydermana valí dolů z železničního náspu...

Udělal krok stranou a nohou zavřel dveře. Stočil jsem se ke krbu a chtěl jsem po něčem sáhnout ... po čemkoli ... po obrázku, krabici na cigarety, po něčem, co by mi mohlo posloužit jako zbraň nebo štít.

Nestačil jsem to. Nechtěl mě bodnout. Nůž hodil.

15

Zasáhl mě do levého ramene. Přepadl jsem dopředu a narazil čelem do mramorové římsy krbu. V hlavě se mi zatmělo. Snažil jsem se něčeho zachytit, ale nepodařilo se mi to, spadl jsem do prázdného topeniště mezi krbové náčiní, které se s řinkotem sesypalo na zem...

slyšel jsem to jako z dálky ... pak už jsem neslyšel nic.

Asi za čtvrt hodiny jsem se začal pomalu probírat. Bylo ticho, nikdo nikde. Nic. Nevěděl jsem hned, kde jsem a co se stalo. Teprve když jsem se pokusil vstát, vzbudila mě prudká bolest v rameni k plnému vědomí.

Měl jsem v zádech nůž.

Ležel jsem na břiše mezi krbovým náčiním a opatrně jsem nůž ohmatával. Dotýkal jsem se prsty rukojeti jako peřičkem.

Syčel jsem bolestí. Bylo to zlé.

Je směšné, na jaké hlouposti člověk myslí v okamžiku krize.

Napadlo mě, že už mi zbývají jen tři týdny a jeden den do povinné lékařské prohlídky. Asi neprojdou, říkal jsem si ...

Prý se nikdy nemá vytahovat nůž z rány. Prý se tím zhorší krvácení.

Když prý se nůž neopatrně, neodborně vytáhne, může to člověka i zabít. Nemyslel jsem na to ... ani jsem na to nevzpomněl. Věděl jsem, že mě Acey-Carthy-Todd považuje za mrtvého a že kdyby se vrátil a našel mě naživu, jistě by dílo dokončil. Věděl jsem, že musím pryč, než se vrátí. Ostatně, vypadalo by trapně, kdybych pochodoval po Warwicku s nožem v zádech. Tak jsem nůž vytáhl.

Vytáhl jsem ho nadvakrát a po každém trnutí jsem se málem znovu složil. Taky jsem brečel. V duchu jsem to sváděl na otřes mozku.

Matt Shore se nechoval jako hrdina.

Když byl nůž konečně venku, tupě jsem se na něj díval, po tvářích mi tekly slzy a po zádech lepkavé teplo. Byl jsem ale klidnější, protože jsem usoudil, že rána nepronikla do plic. Nůž asi sklouzl po lopatce. Projel sice asi tři až čtyři palce do hloubky, ale šikmo, ne kolmo. Došel jsem k závěru, že neumřu. Aspoň ne hned.

Po chvíli jsem si klekl. Neměl jsem moc času. Chytil jsem se za kraj psacího stolu a postavil se na nohy.

Zapotácel jsem se. Nechtěl jsem znovu upadnout, nebylo by to příjemné. Opřel jsem se bokem o stůl a rozhlédl se tupě po kanceláři.

Nejspodnější zásuvka druhé registratury byla otevřená. Neměla by být otevřená, já ji předtím zavřel.

Byla otevřená.

Odlepil jsem se od stolu a pokusil se udělat několik kroků. Trochu jsem se motal, ale šlo to. Opřel jsem se o zeď a podíval se do otevřené zásuvky.

Papírová krabice a malá prázdná plechovka byly na místě. Ta těžká zalepená plechovka byla pryč.

Polil mě studený pot. Uvědomil jsem si, že teď už nestačí, abych se z kanceláře dostal živý, musel jsem najít vévodu, musel jsem se k němu dostat dřív než ta bomba.

Bylo to jenom čtyři sta yardů ... jenomže ...

Musí se mi to podařit, říkal jsem si, musí ... kdyby mě Carthy-Todd nebyl přistihl, jak prohledávám kancelář, nemusel by teď tak spěchat. Jestli se nedostavím včas k odletu s Whiteknightovými, jestli se nikde neobjevím, jestli mě najdou někde v příkopu s bodnou ranou v zádech, vévoda řekne, kdy mě naposledy viděl, kam jsem šel ...

Carthy-Todd se nebude chtít s policií bavit, musí se jí vyhýbat jako čert kříži. Nemůže k tomu nechat dojít. Bude se snažit za sebou zamést stopu.

Z kanceláře se ztratilo ještě něco, jenže já nevěděl co. Už jsem to skoro měl, a pak to zase zmizelo. Asi to nebylo tak důležité...

Pomalu jsem šel ke dveřím, otevřel je a vyšel na chodbu. Nad schody jsem se zastavil. Motala se mi hlava a nohy jsem měl jak z hadrů.

No, nějak se dolů dostat musím, říkal jsem si.

Zábradlí bylo na levé straně a já levou ruku nedokázal nadzvednout.

Otočil jsem se, chytil se zábradlí pravou a sestoupil po schodech pozpátku.

"No vidíš, že to jde, když chceš," pochlvil jsem se nahlas.

Hloupě jsem se rozesmál. Napadlo mě, že mám platnou pojistku.

Bylo by krásné, kdyby mi Carthy-Todd musel vyplatit odškodné ... tisíc liber za nůž v zádech ... krásné!

Na ulici jsem vyšel s hlavou lehkou jako po šampaňském. Acey Jones ...

Acey Jones měl málo času. Musel spěchat. Že jsem ho odhalil, to věděl, ale pořád doufal, že ještě může všechno zachránit, že ještě může získat těch dvě stě tisíc liber, když zachová klid. Kdyby zabil vévodu ještě týž den, během dopoledne, kdyby se mu podařilo to zařídit tak, aby to vypadalo jako nehoda ... Jistě si myslel, že mě pak jednoduše někde vykopí z vozu, tak jako majora...

Jistě si myslí, že to ještě může zachránit. Nevěděl, že jsem to řekl Colinovi, že Colin ví, že je Carthy-Todd ...

Prázdná ulice byla neuvěřitelně dlouhá ... taky se houpala, trásla a vlnila. Dláždění bylo nerovné a dlažební kameny mě při každém kroku bodaly do zad.

Cestou jsem potkal nějakou starou paní, která si při chůzi něco pro sebe mumlala. Uvědomil jsem si, že si také povídám nahlas. Už jsem ušel polovinu cesty. Zadíval jsem se k vjezdu na parkoviště.

Musím tam dojít, musím. A to nestačí, musím někoho najít, musím někoho poslat pro vévodu, musím mu to všechno vysvětlit ... vysvětlit ...

Zavrávorál jsem a opřel se o zeď. Nesmím zavřít oči ... to by byl konec ... Opíral jsem se těžce o cihlovou stěnu a otrásl se bolestí.

Snažil jsem se nebrečet. Nesměl jsem ztrácet čas. Musel jsem jít dál.

Pracně jsem se narovnal. Nějak jsem najednou neměl ten správný cit v nohou, nedokázal jsem odhadnout, kam až sahají a kde je zem, chvílemi se mi zdálo, že kráčím nad zemí ve vzduchoprázdnu.

Zvláštní. Po levé ruce mi teklo něco teplého. Podíval jsem se dolů.

Hlava se mi motala. Z prstů mi pomalu kapala na zem krev. Ohlédl jsem se znovu k závoďišti. Hlava se mi motala čím dál tím víc. Nevěděl jsem, jestli je to tím otřesem mozku, horkem, nebo ztrátou krve.

Věděl jsem jen, že mi nezbývá moc času. Musím se tam rychle dostat.

Jedna noha, druhá noha ... napovídal jsem si ... dobře, jen tak dál, jde to docela pěkně, však se tam dostaneš, jedna noha, druhá noha ...

Musíš se soustředit.

Došel jsem k vjezdu na parkoviště. Žádný zřízenec tam nebyl.

Bylo už pozdě a nečekali další návštěvníky.

Bylo to k vzteku. Musím jít dál ... musím někoho najít ... vešel jsem na parkoviště. Vzadu, až skoro na konci byla branka do padoku.

Tam byla spousta lidí ... spousta ...

Procházel jsem mezi vozy, zakopával, přidržoval se, kde jsem mohl. Hlava se mi motala stále víc a víc a bolest v zádech jsem pomalu přestával vnímat. Musím někoho najít, musím.

Odněkud blízko se ozvalo volání.

"Matte!"

Opatrně jsem se otočil. Midge vystoupila z Colinova astonamartina, který stál zaparkovaný o kousek dál, a běžela ke mně.

"Matte, všude jsme tě hledaly. Já si teď šla sednout do vozu, protože jsem byla unavená. Kde jsi prosím tě byl?"

Vzala mě za levou ruku.

"Nesahej na mě," řekl jsem sevřeným hlasem. Ucukla.

"Matte!"

Zmateně se na mě podívala. Pak se zatvářila starostlivě. Zvedla ruku, kterou mě předtím chytila za kabát, měla na prstech červené skvrny.

"To je krev," řekla udiveně.

Přikývl jsem. Měl jsem sucho v ústech a byl jsem strašně unavený.

"Poslouchej mě ... znáš vévodu z Wessexu?"

"Znám, ale ..."

Prerušil jsem ji.

"Jdi ho najít a přiveď ho sem ... já vím, že to zní hloupě, ale někdo ho chce zabít ... bombou."

"Jako Colina? Ale to přece nebylo ..."

"Jdi ho najít, Midge, prosím!"

"Přece tě tu nemůžu takhle nechat."

"Musíš."

Nejistě se na mě podívala.

"Prosím tě, už běž."

"Já ti někoho pošlu," zavolala přes rameno a utkala směrem k padoku.

Opřel jsem se bokem o lesklého šedivého jaguára. Přemýšlel jsem o tom, že bude obtížné bombu najít. Ta plechovka ... plechovka byla malá, vešla by se do pouzdra od dalekohledu ... byla asi stejná jako ta v letadle. Bylo by se mi málem udělalo nanic, když jsem si vzpomněl, kolik v ní musí být ničivé síly ... bylo mi už ale nanic tak jako tak.

Proč pořád nejdou? Měl jsem hrozné sucho v ústech ... bylo strašně dusno ... neklidně jsem se zavrtěl. Najdou-li vévodu, musím mu říct, aby se někam uklidil a zůstal uklizený, dokud si ministerstvo neporadí s panem

Carthy-Toddem...

Nezúčastněně jsem se díval, jak mi do trávy z ruky ukapává krev. Cítil jsem, že mám celá záda saka promočená. Nové sako si nemůžu dovolit, bude muset do čistírny, díru si budu muset nechat zacelit. Mě budou taky muset zacelit. Harley mi asi místo držet nebude, budu si muset najít něco jiného. Doktoři z ministerstva mi určitě nedovolí lítat celé měsíce. Když se někdo dá k dispozici jako dárcce krve, nesmí lítat skoro dva měsíce ... a já jistě ztratil víc než dárcce.

Ačkoli, z takové krevní konzervy, kdyby se vylila, by taky byla velká louže.

Hlava mi klesala. Rychle jsem se narovnal. Musím být vzhůru, říkal jsem si ... musím vydržet, dokud nepřijdou. Musím vysvětlit vévodovi ...

Začal jsem vidět rozmazaně. Olízl jsem si rty. Nepomohlo to, jazyk jsem měl také suchý.

Konečně jsem je v dálce zahlédl, procházeli právě brankou z padoku, byli čtyři. Vévoda, Midge, vpředu běžel malý Matt ... A Nancy.

Chanter byl najednou úplně nedůležitý, ani jsem si na něho nevzpomněl.

Všechno bylo tak jako předtím, příjemné, přátelské, plné upřímnosti. Dívka, s kterou jsem se nechtěl zaplést a která roztavila kvádr ledu jako autogenem.

Midge na mě ukázala přes střechy zaparkovaných vozů a všichni čtyři zamířili ke mně. Když ode mne byli už jen dvacet yardů za nejbližší řadou vozů, z nevysvětlitelných důvodů se zastavili.

Pojďte, říkal jsem v duchu, pospěšte si, proboha. Nehýbali se.

Pracně jsem se odlepil od svého jaguára, obešel kapotu a vyšel jim naproti. Předě mnou, šestý vůz vlevo, stál vévodův rolls. Na jeho kapotě ležela zlatočervená plechovka. Matt na ni ukazoval a chtěl pro ni jít.

"Ne, nezdržuj se," říkala Midge, "Matt chtěl, abychom přišli co nejdřív, krvácí ..."

Matthew se na ni ustrašeně podíval, přikývl, ale v poslední chvíli ho pokušení přemohlo. Odběhl, sebral plechovku a vrátil se k ostatním.

Zlatočervená plechovka s pomerančovou kůrou v čokoládě. Byla na psacím stole. Pak ... pak zmizela. Něco tam chybělo. Chyběla zlatočervená plechovka.

Zmizela z psacího stolu v kanceláři Carthy-Todda!

Srdce se mi rozbušilo. Snažil jsem se zavolat, ale podařilo se mi jen zasípět.

"Matte, hoď mi to."

Nejistě se na mě podíval. Ostatní se k němu blížili mezi řadami vozů. Dojdou k němu dřív než já. Budou všichni pohromadě, Nancy, Midge, vévoda a malý Matt, Matt, který taky věděl, že jsem byl ten den v kanceláři Carthy-Todda. Zoufale jsem se rozhlédl po parkovišti. Nikde nikdo. Carthy Todd jednoduše položil plechovku na kapotu vozu a čekal, až se vévoda s Mattem vrátí. Právě začínal poslední dostih ... Koně se řadili na startu a tlampače hlasitě oznamovaly, že

dostih bude zahájen ... Musel vědět, že se vrátí co nevidět ... Zahlédl jsem ho ... stál u hrazení, brýle se mu leskly ve slunci ... Chtěl zabít jen vévodu a Matta, teď tu byla i Nancy a Midge ... nevěděl, že je to marné, že Colin ví ... byl příliš daleko, nemohl jsem na něho zavolat ... nemohl jsem mu to říct ...

nemohl jsem skoro ani mluvit.

"Matte, hod' mi to," zašeptal jsem bezmocně.

Vykročil jsem k němu, pravou ruku napřaženou. Zapotácel jsem se ... to ho postrašilo.

Ostatní se blížili.

Nezbývala už ani vteřina. Nadýchl jsem se a narovnal se.

"Matte," zavolal jsem nahlas, "jde o život, ihned mi to hod', ihned!"

Byl zmatený, nejistý a rozpačitý. Konečně hodil.

Carthy-Toddovi trvalo několik vteřin, než vyslal příslušný signál.

Nebyl v tom tak zběhlý jako major Tyderman. Nepoznal, že už svoji příležitost promeškal, že už vévodu nemůže dostat, jenom mě.

Prohrál.

Zlatočervená plechovka letěla vzduchem jako zářící slunce. Zdálo se mi, že letí celou věčnost. Napřáhl jsem po ní ruku a jakmile jsem ji zachytil, odhodil jsem ji vši silou za sebe, dozadu, za poslední zaparkované vozy, kde nikdo nebyl.

Explodovala ve vzduchu, tři vteřiny poté, co jsem se jí dotkl, šest vteřin poté, co ji hodil Matthew. Jen o šest vteřin.

Byly to nejdelší vteřiny, které jsem v životě prožil.

Zlatočervená plechovka se rozpadla a vybuchla do ohnivého víru.

Tlaková vlna srazila Matta i mě na zem a roztříštila okna většiny vozů na parkovišti na milióny drobných střepinek. Dva fordy, které stály bezprostředně pod ohniskem výbuchu, se roztančily jako hračky.

Nancy, Midge a vévoda, chránění dvěma vozy, se zapotáceli a přidržovali se jeden druhého.

Později jsem se dozvěděl, že na tribunách si publikum něčeho nevšimlo, dostih už odstartovali a tlampače v tu chvíli hlasitě hřímaly a oznamovaly, že půl mile před cílem vede bezpečně na špici Colin Ross, který jede favorita. V ohlušujícím křiku jásajícího publika a řvoucích tlampačů nikdo nic neslyšel.

Matt se rychle zvedl ze země a vyjeveně se ptal: "Co to bylo?"

Midge k nám doběhla a vzala malého Matta za ruku.

"Byla to bomba," řekla s úžasem.

"Matt měl pravdu, byla to bomba."

Snažil jsem se vstát. Vévoda byl v bezpečí, ale zbývalo ještě zachránit ty peníze ... musím to dokončit, když už jsem se do toho dal...

Vkleče jsem se zeptal malého Matta: "Vidíš někde pana Carthy-Todda? To byla jeho plechovka ... jeho bomba ..."

"Carthy-Todd?" ptal se vévoda zmateně. "To není možné, to je vyloučené. Ten by takovou věc neudělal."

"Ale udělal to," odpověděl jsem.

Nepodařilo se mi vstát. Už jsem neměl žádnou sílu. Něčí silná ruka mě vzala za paži a pomohla mi. Něčí měkký, klidný hlas na mě promluvil: "Podle toho, jak vypadáš, by ti asi bylo líp na zemi."

"Nancy ..."

"Prosím tě, kde ses takhle zřídil?"

"Carthy-Todd ... měl nůž ..."

"Tamhle je!" vykřikl malý Matt. "Tamhle!"

Nejistě jsem se postavil na nohy a podíval se, kam Matt ukazuje.

Carthy-Todd běžel mezi řadami zaparkovaných vozů. Nancy se také ohlédla.

"Ale to není možné, to je přece ten člověk, kterého jsem tehdy na silnici viděla s Tydermanem. To bych mohla odpřisáhnout."

"To možná budeš muset."

"Chce utéct," křičel malý Matt, "pojdme ho obklíčit."

Pro chlapce to byla skoro hra, ale nakazil svým elánem několik diváků, kteří se právě vrátili od tribun a našli okna svých vozů roztříštěná.

Slyšel jsem, jak jeden muž volá na druhého.

"Nadběhněte si ho, tamhle je, tamhle, nadběhněte mu!"

Bezmocně jsem se opíral o nejbližší vůz a tupě přihlížel. Carthy-Todd viděl, jak počet pronásledovatelů roste. Zaváhal. Pak se obrátil a utíkal zpátky. Mířil na jediné volné prostranství, které bylo v dohledu.

Běžel na prázdnou travnatou plochu, běžel na dostihovou dráhu.

"To ne ..." zasípěl jsem.

Ale i kdybych byl křičel do tlampače, nebyl by mě vnímal.

"Ach bože," zašeptala Nancy, "to ne ..."

Carthy-Todd netušil, kam se říti. Uviděl nebezpečí, až když už bylo pozdě. Ohlížel se přes rameno na skupinu pronásledovatelů, která se v poslední chvíli zděšeně zastavila.

Vběhl přímo pod bušící kladiva kopyt tříletých koní, pádicích tryskem posledním obloukem před cílovou rovinkou.

Běželi těsně u sebe, nemohli se mu vyhnout. Zmizel pod kopyty koní jako klas pod žacíím strojem. O vteřinu později se sevřený šik změnil ve změť zmítajících se těl ... ve zmatené, vířící klubko ... koně na sebe narazili při rychlosti třiceti mil za hodinu ... kopyta bušila do vzduchu ... těla žokejů dopadala na zem jako pestré míče ... pulsující, kvílející chaos na zeleném turfě ... koně, kteří jeli poslední, zmateně tancovali, ohlíželi se, vyhýbali se padlým a cválali k cíli, kterému nikdo z diváků nevěnoval pozornost.

"Colin!"

Zvolala Nancy zoufale a rozběhla se ke dráze. Jezdec v bílorůžovém dresu ležel nehnutě na zemi, stočený do klubíčka. Potácel jsem se za ní s vypětím všech sil, ale už jsem nemohl, už to nešlo. Zastavil jsem se u posledního vozu před hrazením. Přidržel jsem se dvířek. Nohy pode mnou klesaly. Síly mě opouštěly. Byl odliv. Růžvobílé klubíčko se rozmotalo a vztyčilo. Úleva, kterou jsem pocítil, mě připravila o poslední sílu. Na dráhu se řítily davy.

Běželi na pomoc, běželi zvědavci . . . , zavalili bitevní pláň jako přival vod, skryli zmítající se těla ... Zdálo se mi, že uplynula věčnost. Konečně se Nancy s Colinem protlačili davem a blížili se k parkovišti.

Slyšel jsem, jak Colin někomu odpovídá: "Byl jsem jenom omráčený. Ale být vámi, tak tam nejdu ..."

Zvědavec se nedal odradit.

Nancy mě zhlédla, zamávala na mě a podlezla s Colinem hrazení.

"Je mrtvý," řekla tvrdě. Byla bledá jako stěna. "Ten člověk ... to byl ... byl to Acey Jones ... Colin říká, že to věděl ... paruka mu spadla do trávy ... pod ní měl tu olýsalou hlavu, světlé vlasy, bylo vidět, jak je naličený ... ten černý knír ..."

Oči měla vytřeštěné, leskla se v nich hrůza.

"Nemysli na to," řekl Colin.

Podíval se na mě. "Neměla tam chodit."

"Musela jsem ... když jsi tam tak ležel," bránila se.

Colin se na mě upřeně díval. Rysy mu ztvrdly.

"Nancy říkala, že jsi raněný, neřekla ale ... neřekla, jak je to zlé." Obrátil se k ní. "Dojdi ihned pro doktora."

"Už jsem se předtím o to pokoušela, ale on říkal, že má službu a že sem nemůže jít, dokud nebude po posledním dostihu, že by se mohlo něco stát a že by musel ..." Zarazila se a ohlédla se k zástupům na dráze. "Asi bude tam ... asi je u těch dvou jezdců ..." Ohlédla se ustrašeně na Colina. "Midge řekla, že se Matt řízl do ruky ... je to něco horšího?"

"Jdu tam sám," řekl Colin tvrdě a utíkal na bojiště.

Nancy se na mě dívala se stoupající úzkostí.

"Tak zlé to zase není," utěšoval jsem ji.

"Ale vždyť jsi chodil ... a tu bombu jsi zahodil takovou silou ..."

nezdálo se mi, že jsi na tom zle ... teď vypadáš hrozně..."

Odněkud, nevěděl jsem odkud, se vynořil vévoda s malým Mattem a Midge. Všechno začínalo být zamlžené.

Vévoda byl celý nešťastný.

"Ale drahý příteli, drahý příteli," opakoval, "drahý příteli!"

"Jak jste věděl, že to je bomba?" ptal se malý Matt.

"Prostě jsem to věděl."

"Ale že jste ji krásně hodil!"

"Zachránil nám všem život ..." říkal rozechvěle vévoda, "drahý příteli!"

Colin se vrátil.

"Doktor už jde," řekl "bude tu hned."

"Zachránil nám všem život ..." opakoval vévoda, "Jak se vám vůbec můžeme odvděčit ...?"

Colin se mu podíval do očí.

"Já vám řeknu jak, pane. Zařídte mu podnik ... kupte třeba Derrydown ... zařídte mu aerotaxi někde poblíž Newmarketu, ještě na tom vyděláte. Bude mít spoustu zákazníků ... mě, Annie, Kennyho, celé město ... a to pojištění vlastně nebude třeba rušit, ne?" Tázavě se na mě podíval, a já přikývl.

"Možná že vás to bude něco stát, než to dáte do pořádku, ale to pojištění může běžet dál a může to být docela prospěšná věc, tak jak jste to plánoval ..."

"Leteckou taxislužbu ... koupit Derrydown," opakoval vévoda.

"Ale drahý Coline, to je vynikající nápad, vynikající!"

Snažil jsem se něco říct ... cokoli ... chtěl jsem poděkovat za to, že mi jen tak, jakoby nic, složili k nohám celý svět ...

neřekl jsem nic ... nemohl jsem mluvit. Cítil jsem, jak se mi podlamují nohy a nedokázal jsem se na nich už udržet. Klesl jsem na kolena a zoufale jsem se přidržel dvířek vozu. Nechtěl jsem upadnout. Moc by to bolelo.

"Matte!"

Nancy si klekla vedle mě. Midge taky. A Colin.

"Opovaž se umřít!" řekla Nancy.

Usmál jsem se na ni. Měl jsem hlavu lehkou jako pírkó. Usmál jsem se na Colina. Usmál jsem se na Midge.

"Nechcete nájemníka?" zeptal jsem se.

"Třeba hned," řekl Colin.

"Nancy ... nechtěla bys ... nechceš ..."

"Ach ty oslíku, ty osle!"

Pustil jsem se dvířek. Colin mě zachytil. Všechno se ztrácelo v mlze, mizelo v dálce. Než jsem dopadl na zem, necítil jsem nic.